

حوش میرزید اما نماز طریک است حق تعالی عده حضرت محمد
 نازده از یون بران است که هفتاد و یک بار از آن کرده است تا کام
 سلیمان روان شود که در این بیفتن منقطع نیست بعد از این هفتاد و یک
 افتاده اواده بخاره در روزه مستحبه و خویشتن و خوبان و ناز خود و روزه

و روزه و است مایه است بیکر توکشی و بیکر فدی و نماز
 هزار ضعیف که کرد و گویم قبول درگاه باجاه الله و الله عز و جل
 انما کما قبول این زمان عمر و بیایم بگویم هزار سال رسیده آن هفتاد و یک
 هفتاد و هفت درید که این هزار حسین العیان از سابع نذر الحیوة او ان و
 و بیاید اول آن در بار عالم خرمه و در غره ماه جماد الاخر بود اگال و انام
 بجهت حق تعالی قبول کرد اما و بایست
 و الله الا بخاره و السلام

۱۱	۱۲	۱۳	۱۴	۱۵	۱۶	۱۷	۱۸	۱۹	۲۰	۲۱	۲۲	۲۳	۲۴	۲۵	۲۶	۲۷	۲۸	۲۹	۳۰	۳۱	۳۲	۳۳	۳۴	۳۵	۳۶	۳۷	۳۸	۳۹	۴۰	۴۱	۴۲	۴۳	۴۴	۴۵	۴۶	۴۷	۴۸	۴۹	۵۰	۵۱	۵۲	۵۳	۵۴	۵۵	۵۶	۵۷	۵۸	۵۹	۶۰	۶۱	۶۲	۶۳	۶۴	۶۵	۶۶	۶۷	۶۸	۶۹	۷۰	۷۱	۷۲	۷۳	۷۴	۷۵	۷۶	۷۷	۷۸	۷۹	۸۰	۸۱	۸۲	۸۳	۸۴	۸۵	۸۶	۸۷	۸۸	۸۹	۹۰	۹۱	۹۲	۹۳	۹۴	۹۵	۹۶	۹۷	۹۸	۹۹	۱۰۰	۱۰۱	۱۰۲	۱۰۳	۱۰۴	۱۰۵	۱۰۶	۱۰۷	۱۰۸	۱۰۹	۱۱۰	۱۱۱	۱۱۲	۱۱۳	۱۱۴	۱۱۵	۱۱۶	۱۱۷	۱۱۸	۱۱۹	۱۲۰	۱۲۱	۱۲۲	۱۲۳	۱۲۴	۱۲۵	۱۲۶	۱۲۷	۱۲۸	۱۲۹	۱۳۰	۱۳۱	۱۳۲	۱۳۳	۱۳۴	۱۳۵	۱۳۶	۱۳۷	۱۳۸	۱۳۹	۱۴۰	۱۴۱	۱۴۲	۱۴۳	۱۴۴	۱۴۵	۱۴۶	۱۴۷	۱۴۸	۱۴۹	۱۵۰	۱۵۱	۱۵۲	۱۵۳	۱۵۴	۱۵۵	۱۵۶	۱۵۷	۱۵۸	۱۵۹	۱۶۰	۱۶۱	۱۶۲	۱۶۳	۱۶۴	۱۶۵	۱۶۶	۱۶۷	۱۶۸	۱۶۹	۱۷۰	۱۷۱	۱۷۲	۱۷۳	۱۷۴	۱۷۵	۱۷۶	۱۷۷	۱۷۸	۱۷۹	۱۸۰	۱۸۱	۱۸۲	۱۸۳	۱۸۴	۱۸۵	۱۸۶	۱۸۷	۱۸۸	۱۸۹	۱۹۰	۱۹۱	۱۹۲	۱۹۳	۱۹۴	۱۹۵	۱۹۶	۱۹۷	۱۹۸	۱۹۹	۲۰۰	۲۰۱	۲۰۲	۲۰۳	۲۰۴	۲۰۵	۲۰۶	۲۰۷	۲۰۸	۲۰۹	۲۱۰	۲۱۱	۲۱۲	۲۱۳	۲۱۴	۲۱۵	۲۱۶	۲۱۷	۲۱۸	۲۱۹	۲۲۰	۲۲۱	۲۲۲	۲۲۳	۲۲۴	۲۲۵	۲۲۶	۲۲۷	۲۲۸	۲۲۹	۲۳۰	۲۳۱	۲۳۲	۲۳۳	۲۳۴	۲۳۵	۲۳۶	۲۳۷	۲۳۸	۲۳۹	۲۴۰	۲۴۱	۲۴۲	۲۴۳	۲۴۴	۲۴۵	۲۴۶	۲۴۷	۲۴۸	۲۴۹	۲۵۰	۲۵۱	۲۵۲	۲۵۳	۲۵۴	۲۵۵	۲۵۶	۲۵۷	۲۵۸	۲۵۹	۲۶۰	۲۶۱	۲۶۲	۲۶۳	۲۶۴	۲۶۵	۲۶۶	۲۶۷	۲۶۸	۲۶۹	۲۷۰	۲۷۱	۲۷۲	۲۷۳	۲۷۴	۲۷۵	۲۷۶	۲۷۷	۲۷۸	۲۷۹	۲۸۰	۲۸۱	۲۸۲	۲۸۳	۲۸۴	۲۸۵	۲۸۶	۲۸۷	۲۸۸	۲۸۹	۲۹۰	۲۹۱	۲۹۲	۲۹۳	۲۹۴	۲۹۵	۲۹۶	۲۹۷	۲۹۸	۲۹۹	۳۰۰	۳۰۱	۳۰۲	۳۰۳	۳۰۴	۳۰۵	۳۰۶	۳۰۷	۳۰۸	۳۰۹	۳۱۰	۳۱۱	۳۱۲	۳۱۳	۳۱۴	۳۱۵	۳۱۶	۳۱۷	۳۱۸	۳۱۹	۳۲۰	۳۲۱	۳۲۲	۳۲۳	۳۲۴	۳۲۵	۳۲۶	۳۲۷	۳۲۸	۳۲۹	۳۳۰	۳۳۱	۳۳۲	۳۳۳	۳۳۴	۳۳۵	۳۳۶	۳۳۷	۳۳۸	۳۳۹	۳۴۰	۳۴۱	۳۴۲	۳۴۳	۳۴۴	۳۴۵	۳۴۶	۳۴۷	۳۴۸	۳۴۹	۳۵۰	۳۵۱	۳۵۲	۳۵۳	۳۵۴	۳۵۵	۳۵۶	۳۵۷	۳۵۸	۳۵۹	۳۶۰	۳۶۱	۳۶۲	۳۶۳	۳۶۴	۳۶۵	۳۶۶	۳۶۷	۳۶۸	۳۶۹	۳۷۰	۳۷۱	۳۷۲	۳۷۳	۳۷۴	۳۷۵	۳۷۶	۳۷۷	۳۷۸	۳۷۹	۳۸۰	۳۸۱	۳۸۲	۳۸۳	۳۸۴	۳۸۵	۳۸۶	۳۸۷	۳۸۸	۳۸۹	۳۹۰	۳۹۱	۳۹۲	۳۹۳	۳۹۴	۳۹۵	۳۹۶	۳۹۷	۳۹۸	۳۹۹	۴۰۰	۴۰۱	۴۰۲	۴۰۳	۴۰۴	۴۰۵	۴۰۶	۴۰۷	۴۰۸	۴۰۹	۴۱۰	۴۱۱	۴۱۲	۴۱۳	۴۱۴	۴۱۵	۴۱۶	۴۱۷	۴۱۸	۴۱۹	۴۲۰	۴۲۱	۴۲۲	۴۲۳	۴۲۴	۴۲۵	۴۲۶	۴۲۷	۴۲۸	۴۲۹	۴۳۰	۴۳۱	۴۳۲	۴۳۳	۴۳۴	۴۳۵	۴۳۶	۴۳۷	۴۳۸	۴۳۹	۴۴۰	۴۴۱	۴۴۲	۴۴۳	۴۴۴	۴۴۵	۴۴۶	۴۴۷	۴۴۸	۴۴۹	۴۵۰	۴۵۱	۴۵۲	۴۵۳	۴۵۴	۴۵۵	۴۵۶	۴۵۷	۴۵۸	۴۵۹	۴۶۰	۴۶۱	۴۶۲	۴۶۳	۴۶۴	۴۶۵	۴۶۶	۴۶۷	۴۶۸	۴۶۹	۴۷۰	۴۷۱	۴۷۲	۴۷۳	۴۷۴	۴۷۵	۴۷۶	۴۷۷	۴۷۸	۴۷۹	۴۸۰	۴۸۱	۴۸۲	۴۸۳	۴۸۴	۴۸۵	۴۸۶	۴۸۷	۴۸۸	۴۸۹	۴۹۰	۴۹۱	۴۹۲	۴۹۳	۴۹۴	۴۹۵	۴۹۶	۴۹۷	۴۹۸	۴۹۹	۵۰۰	۵۰۱	۵۰۲	۵۰۳	۵۰۴	۵۰۵	۵۰۶	۵۰۷	۵۰۸	۵۰۹	۵۱۰	۵۱۱	۵۱۲	۵۱۳	۵۱۴	۵۱۵	۵۱۶	۵۱۷	۵۱۸	۵۱۹	۵۲۰	۵۲۱	۵۲۲	۵۲۳	۵۲۴	۵۲۵	۵۲۶	۵۲۷	۵۲۸	۵۲۹	۵۳۰	۵۳۱	۵۳۲	۵۳۳	۵۳۴	۵۳۵	۵۳۶	۵۳۷	۵۳۸	۵۳۹	۵۴۰	۵۴۱	۵۴۲	۵۴۳	۵۴۴	۵۴۵	۵۴۶	۵۴۷	۵۴۸	۵۴۹	۵۵۰	۵۵۱	۵۵۲	۵۵۳	۵۵۴	۵۵۵	۵۵۶	۵۵۷	۵۵۸	۵۵۹	۵۶۰	۵۶۱	۵۶۲	۵۶۳	۵۶۴	۵۶۵	۵۶۶	۵۶۷	۵۶۸	۵۶۹	۵۷۰	۵۷۱	۵۷۲	۵۷۳	۵۷۴	۵۷۵	۵۷۶	۵۷۷	۵۷۸	۵۷۹	۵۸۰	۵۸۱	۵۸۲	۵۸۳	۵۸۴	۵۸۵	۵۸۶	۵۸۷	۵۸۸	۵۸۹	۵۹۰	۵۹۱	۵۹۲	۵۹۳	۵۹۴	۵۹۵	۵۹۶	۵۹۷	۵۹۸	۵۹۹	۶۰۰	۶۰۱	۶۰۲	۶۰۳	۶۰۴	۶۰۵	۶۰۶	۶۰۷	۶۰۸	۶۰۹	۶۱۰	۶۱۱	۶۱۲	۶۱۳	۶۱۴	۶۱۵	۶۱۶	۶۱۷	۶۱۸	۶۱۹	۶۲۰	۶۲۱	۶۲۲	۶۲۳	۶۲۴	۶۲۵	۶۲۶	۶۲۷	۶۲۸	۶۲۹	۶۳۰	۶۳۱	۶۳۲	۶۳۳	۶۳۴	۶۳۵	۶۳۶	۶۳۷	۶۳۸	۶۳۹	۶۴۰	۶۴۱	۶۴۲	۶۴۳	۶۴۴	۶۴۵	۶۴۶	۶۴۷	۶۴۸	۶۴۹	۶۵۰	۶۵۱	۶۵۲	۶۵۳	۶۵۴	۶۵۵	۶۵۶	۶۵۷	۶۵۸	۶۵۹	۶۶۰	۶۶۱	۶۶۲	۶۶۳	۶۶۴	۶۶۵	۶۶۶	۶۶۷	۶۶۸	۶۶۹	۶۷۰	۶۷۱	۶۷۲	۶۷۳	۶۷۴	۶۷۵	۶۷۶	۶۷۷	۶۷۸	۶۷۹	۶۸۰	۶۸۱	۶۸۲	۶۸۳	۶۸۴	۶۸۵	۶۸۶	۶۸۷	۶۸۸	۶۸۹	۶۹۰	۶۹۱	۶۹۲	۶۹۳	۶۹۴	۶۹۵	۶۹۶	۶۹۷	۶۹۸	۶۹۹	۷۰۰	۷۰۱	۷۰۲	۷۰۳	۷۰۴	۷۰۵	۷۰۶	۷۰۷	۷۰۸	۷۰۹	۷۱۰	۷۱۱	۷۱۲	۷۱۳	۷۱۴	۷۱۵	۷۱۶	۷۱۷	۷۱۸	۷۱۹	۷۲۰	۷۲۱	۷۲۲	۷۲۳	۷۲۴	۷۲۵	۷۲۶	۷۲۷	۷۲۸	۷۲۹	۷۳۰	۷۳۱	۷۳۲	۷۳۳	۷۳۴	۷۳۵	۷۳۶	۷۳۷	۷۳۸	۷۳۹	۷۴۰	۷۴۱	۷۴۲	۷۴۳	۷۴۴	۷۴۵	۷۴۶	۷۴۷	۷۴۸	۷۴۹	۷۵۰	۷۵۱	۷۵۲	۷۵۳	۷۵۴	۷۵۵	۷۵۶	۷۵۷	۷۵۸	۷۵۹	۷۶۰	۷۶۱	۷۶۲	۷۶۳	۷۶۴	۷۶۵	۷۶۶	۷۶۷	۷۶۸	۷۶۹	۷۷۰	۷۷۱	۷۷۲	۷۷۳	۷۷۴	۷۷۵	۷۷۶	۷۷۷	۷۷۸	۷۷۹	۷۸۰	۷۸۱	۷۸۲	۷۸۳	۷۸۴	۷۸۵	۷۸۶	۷۸۷	۷۸۸	۷۸۹	۷۹۰	۷۹۱	۷۹۲	۷۹۳	۷۹۴	۷۹۵	۷۹۶	۷۹۷	۷۹۸	۷۹۹	۸۰۰	۸۰۱	۸۰۲	۸۰۳	۸۰۴	۸۰۵	۸۰۶	۸۰۷	۸۰۸	۸۰۹	۸۱۰	۸۱۱	۸۱۲	۸۱۳	۸۱۴	۸۱۵	۸۱۶	۸۱۷	۸۱۸	۸۱۹	۸۲۰	۸۲۱	۸۲۲	۸۲۳	۸۲۴	۸۲۵	۸۲۶	۸۲۷	۸۲۸	۸۲۹	۸۳۰	۸۳۱	۸۳۲	۸۳۳	۸۳۴	۸۳۵	۸۳۶	۸۳۷	۸۳۸	۸۳۹	۸۴۰	۸۴۱	۸۴۲	۸۴۳	۸۴۴	۸۴۵	۸۴۶	۸۴۷	۸۴۸	۸۴۹	۸۵۰	۸۵۱	۸۵۲	۸۵۳	۸۵۴	۸۵۵	۸۵۶	۸۵۷	۸۵۸	۸۵۹	۸۶۰	۸۶۱	۸۶۲	۸۶۳	۸۶۴	۸۶۵	۸۶۶	۸۶۷	۸۶۸	۸۶۹	۸۷۰	۸۷۱	۸۷۲	۸۷۳	۸۷۴	۸۷۵	۸۷۶	۸۷۷	۸۷۸	۸۷۹	۸۸۰	۸۸۱	۸۸۲	۸۸۳	۸۸۴	۸۸۵	۸۸۶	۸۸۷	۸۸۸	۸۸۹	۸۹۰	۸۹۱	۸۹۲	۸۹۳	۸۹۴	۸۹۵	۸۹۶	۸۹۷	۸۹۸	۸۹۹	۹۰۰	۹۰۱	۹۰۲	۹۰۳	۹۰۴	۹۰۵	۹۰۶	۹۰۷	۹۰۸	۹۰۹	۹۱۰	۹۱۱	۹۱۲	۹۱۳	۹۱۴	۹۱۵	۹۱۶	۹۱۷	۹۱۸	۹۱۹	۹۲۰	۹۲۱	۹۲۲	۹۲۳	۹۲۴	۹۲۵	۹۲۶	۹۲۷	۹۲۸	۹۲۹	۹۳۰	۹۳۱	۹۳۲	۹۳۳	۹۳۴	۹۳۵	۹۳۶	۹۳۷	۹۳۸	۹۳۹	۹۴۰	۹۴۱	۹۴۲	۹۴۳	۹۴۴	۹۴۵	۹۴۶	۹۴۷	۹۴۸	۹۴۹	۹۵۰	۹۵۱	۹۵۲	۹۵۳	۹۵۴	۹۵۵	۹۵۶	۹۵۷	۹۵۸	۹۵۹	۹۶۰	۹۶۱	۹۶۲	۹۶۳	۹۶۴	۹۶۵	۹۶۶	۹۶۷	۹۶۸	۹۶۹	۹۷۰	۹۷۱	۹۷۲	۹۷۳	۹۷۴	۹۷۵	۹۷۶	۹۷۷	۹۷۸	۹۷۹	۹۸۰	۹۸۱	۹۸۲	۹۸۳	۹۸۴	۹۸۵	۹۸۶	۹۸۷	۹۸۸	۹۸۹	۹۹۰	۹۹۱	۹۹۲	۹۹۳	۹۹۴	۹۹۵	۹۹۶	۹۹۷	۹۹۸	۹۹۹	۱۰۰۰	۱۰۰۱	۱۰۰۲	۱۰۰۳	۱۰۰۴	۱۰۰۵	۱۰۰۶	۱۰۰۷	۱۰۰۸	۱۰۰۹	۱۰۱۰	۱۰۱۱	۱۰۱۲	۱۰۱۳	۱۰۱۴	۱۰۱۵	۱۰۱۶	۱۰۱۷	۱۰۱۸	۱۰۱۹	۱۰۲۰	۱۰۲۱	۱۰۲۲	۱۰۲۳	۱۰۲۴	۱۰۲۵	۱۰۲۶	۱۰۲۷	۱۰۲۸	۱۰۲۹	۱۰۳۰	۱۰۳۱	۱۰۳۲	۱۰۳۳	۱۰۳۴	۱۰۳۵	۱۰۳۶	۱۰۳۷	۱۰۳۸	۱۰۳۹	۱۰۴۰	۱۰۴۱	۱۰۴۲	۱۰۴۳	۱۰۴۴	۱۰۴۵	۱۰۴۶	۱۰۴۷	۱۰۴۸	۱۰۴۹	۱۰۵۰	۱۰۵۱	۱۰۵۲	۱۰۵۳	۱۰۵۴	۱۰۵۵	۱۰۵۶	۱۰۵۷	۱۰۵۸	۱۰۵۹	۱۰۶۰	۱۰۶۱	۱۰۶۲	۱۰۶۳	۱۰۶۴	۱۰۶۵	۱۰۶۶	۱۰۶۷	۱۰۶۸	۱۰۶۹	۱۰۷۰	۱۰۷۱	۱۰۷۲	۱۰۷۳	۱۰۷۴	۱۰۷۵	۱۰۷۶	۱۰۷۷	۱۰۷۸	۱۰۷۹	۱۰۸۰	۱۰۸۱	۱۰۸۲	۱۰۸۳	۱۰۸۴	۱۰۸۵	۱۰۸۶	۱۰۸۷	۱۰۸۸	۱۰۸۹	۱۰۹۰	۱۰۹۱	۱۰۹۲	۱۰۹۳	۱۰۹۴	۱۰۹۵	۱۰۹۶	۱۰۹۷	۱۰۹۸	۱۰۹۹	۱۱۰۰	۱۱۰۱	۱۱۰۲	۱۱۰۳	۱۱۰۴	۱۱۰۵	۱۱۰۶	۱۱۰۷	۱۱۰۸	۱۱۰۹	۱۱۱۰	۱۱۱۱	۱۱۱۲	۱۱۱۳	۱۱۱۴	۱۱۱۵	۱۱
----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	------	----

در وقت بدست

همان یکی گشت

رسید از هم دید بدوار میدادیم که نهد ندید و نشیند
قد جانی قبض اللیل مشرا فطاعن الاعبار والنظر وکان کالکان
از کمره و طایفه او لا سلا عن الخیار بر کلم الا لوهیم و الجوزیه توانان
متلزمان فی الوجود ولا یتناهیان حکیم متناهیست در

تجلیات و کثوفات که بدین نور لحظه می شود آن صوة و سه

نیت یار گشت فاما به بین با این کمال عرب و درم

بار صونه بفام بندگی گریست و است ایستاد صون الف فاستور سکنی و

متحرک متحرک سکنی الرحمن بعد العزس استور الکاستوای هذا منو و هم ازین

جهت بود که دایم را که فرشته است مترب حاصل اروا در روح قبض

بردست او بر افتد او و میرسد وار و دایم و چکس جواب میدهد دایم

آورا الزام میدهد کسی را اینبار و اولیا برست که بردست او الزام

نمود دست بعد که موم میدهد اما صون روح منظر فواج کابسات بردست

او افتاده برسد وار و دایم و خود یکبار زود دایم که در تمام جهان بیکد

خدا برانند نه در تمام عمر کنار روی و برینست ای دایم را الزام فرشته

مترب را اقامی در دست داد از دست هیچکس لازم نیست مگر بردست

غوت مصطفی نه هر غوت غرة را که گشت بار کردیم ره لوف دیده که غوت

غرة بر قاست دست گشت غوت غوت غوت غوت غوت غوت غوت غوت غوت غوت غوت

حاجت جواب در آن در لکان با فاه نلود کر افعال که زمره اش با کرد

از این نسخ ابو سعید ابو الحیثم مرید از او صیغه کرده بود در وقت نقل صوفی شارا
 بهش فضا کرم برسد و بر سر کلاه هیچ جواب نگویید که جواب شود همین
 بگوید که ما کتبه انم معتز ان ما کتبه انما کتبه انما کتبه انما کتبه انما کتبه انما
 اکنون سبب شرح اسرار است که اسرار را که اسرار است و باطنی مان حرفه
 و حروف معقوب و معرک باز کونه بیان کنیم که این صفت قطره فرمودند مراد
 کار سازند و باد که در من کرد و در آن که بر فو اما فرمود است اینان بر سر
 نه افندار سینه رفتم سقیم و طبع نامستقیم خودمان معطیات کرم
 و دوم افزایان است اسرار الکار در حجب و تفتق و اسرار مانده اند
 از آنکه اصحاب انسان رفقه و آریا نشود که به هر که محبت و عرف
 طلب مدد و شنیدن بیان اسرار در دل کسی بحسد او قرص صفت
 راست که خیر الزون است ای بو سنا هدا کسی را اما در این نش
 و اجتهاد نیست که احسن اسرار اگر کم عدم و از کون و سر در این طو
 و بود و عند شهور و صی نهور ارد و حق صفت و طبع که مخصوص میان حال است
 سه می سیر الرجال انما بطلان بیان معناد و دانسته با آنکه در نظریان
 جرح دیگر هیچ نمی نمود و قابل و سماع همان حق بود سیوم آنکه جرن مردم
 از عالم لب و اضافات بر نر می شود و بعالم و را و الورا بر می رود و اع
 نه و راهی میط می شود بر حکم کل انما بر نسخ با جرح سخنان عجب و غریب
 ظاهر میگردد و حق بر دست نه فایز و کنه صفت از آری سلمان
 در آن موهن جبار محو کس بود ای محو کس محو کس است و کوثر محو کس کوثر

عنه المدان اکنون نقل صفت رتبه بشنو صفت قبله بشنو

که صفت صفت

صالحه و اینها و اولیا و کمال افرا
می شود برو از ایشان اذن فواهد از ایشان کارکنند اینها
صفات اند و تو منظر صفت القابض بر تعظیم ایشان تا فرق میان محو
فواض بایند

یا محمد در شرح خدای تو اوردمند است ایر محمد

که شکر ملک الموت اند

اول ملک الموت که سبب آنکه می بیند اند انانیته لا ترد و انانیته لا تخرج
منه الا حصصا القاص والحوامس بار معاطم احصی و کط از میان رفته
در کویت عاشقان جهان به دهند گاهی ملک الموت نکند که
اه از و نام محمد در آن وقت حاصل می شود بر حکم که

تعبیون توکون یعبون و تمسرون عالم

در وصف بیان که طریقی دهن است آن صفت

که در اول لب دندان من است آن

که بر این آفریند در وقت آن بهار آید منار کم کریم از من او که گنایه
و سبیل است بر این آفرینش او در من آید و از من در و در آید او بر
و در صورت او عاشق معشوق عاشق کرد و به هم عشق لفظ
عشق است و در و بهوش می بندد و از کمال دو و و نده لفظ

در و بهوش

و بر دلبس مسوع فوجدت بردنانی قلبی خواندم
در دبی که من از خلق تو دارم حاصل دلدارند و من دانم و من دانم و دل

از خانه خوش

پیش موت راستیست من و حال فراق

و نده لوق

عبارة از گرفتار که مودع است که این اجل من بی دران شماره است
و بگو اعطاء صیوة ابدیست و ذوق سرمدیست

و ضیاء و آری کمال ظهور

بحال است و امانت نمانده خود نام نوسید

در

ایست سخت از که سخت گزیده و سخت شیبیده و محکم کنار
گرفت جابری صیدن ندر بار نام اجرا از رو کمال و بار و عاقر رجوع باطل
خود کردیم از این جهت صفت قبط در وقت نقل فرمودیم که گفتیم همین
زمانی بگویند که ما با فدا بر تعالی شکستیم و در کسیر احوال این بودیم
نزدیک جگر نو و در روشن شدن خود کرا جمال و نده داشت از تمام
و آن داو که گاه اعتنا و از روی نشود مرا عجب معامد افت بالقصه
و بطولها بر کمال فاطمت بهر لایحه

الجمال و الجلال تا بنسبت ذات تمام و کمال بود در جا حقیقه هر دو صفت
صورة کمال قویست و از این را جلوه داد و یکی در یکی

انیت

یون

این وجه معنوی است

نه لفظی معنی عالم و روح و جان هم اگر میان و آدم جز محله نیست انما هم
و الخلق معنی همین است پس هر چه امر بر دست هم است در دایره است

مکان اهل قریه گفته اند

بناه محکم بتوازی

اعوذ بدیگه خفاک
اعوذ بر صفاک کسی طر

ما بود از آن

مقام خاص است که باین مقام جمع الجمع انوار صدمه است اکنون معنی

نیت نیت نشود و در هر وقت نیت نشود اول ممکن الوجود

ثانی واجب الوجود عین معنی جمع الجمع است اگر اندانی و با بگو

و یا اول جمع و دوم جمع الجمع بر یکم جابر طالع جابر

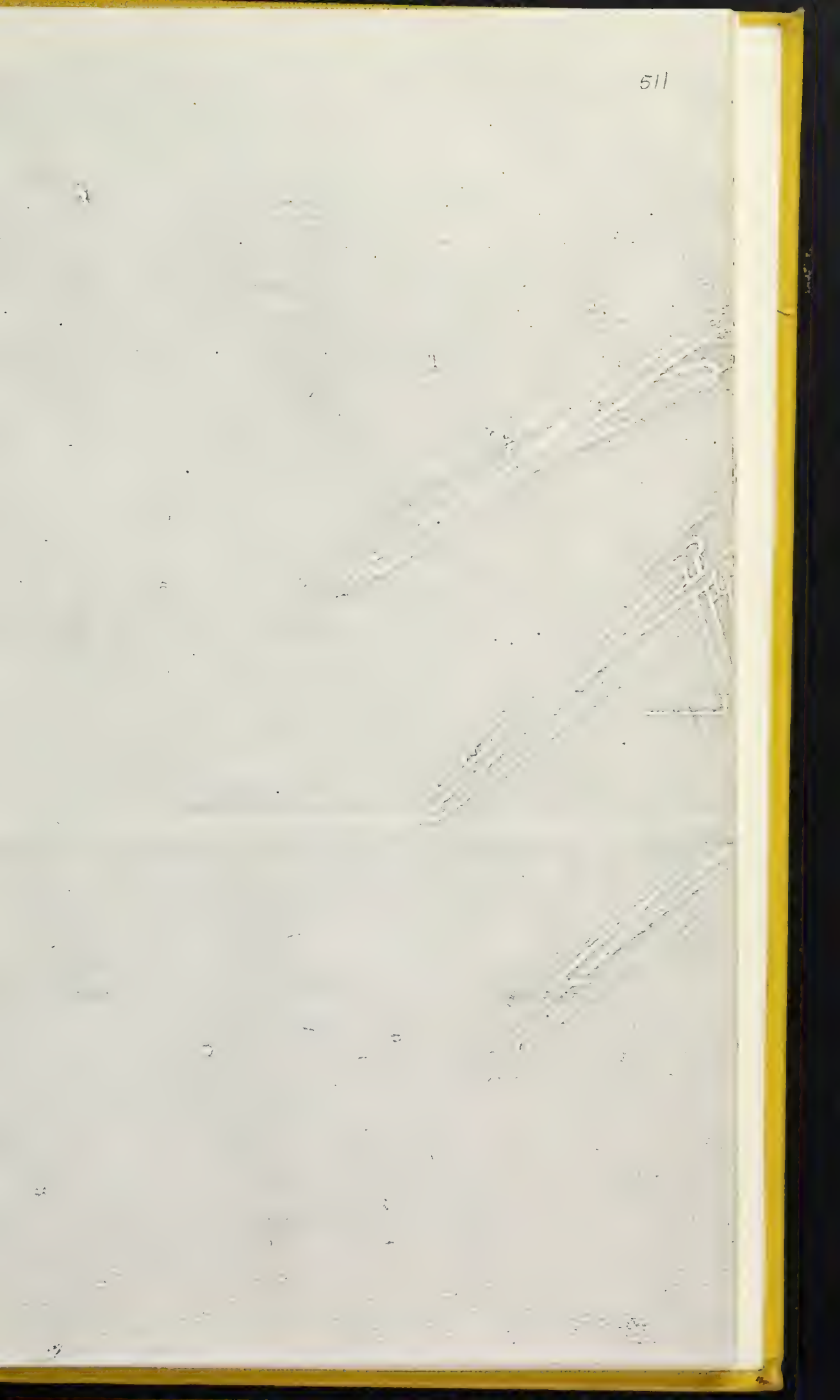
لطیفه قدره لطیفه
معنی فهم این مقام از عقل مردم

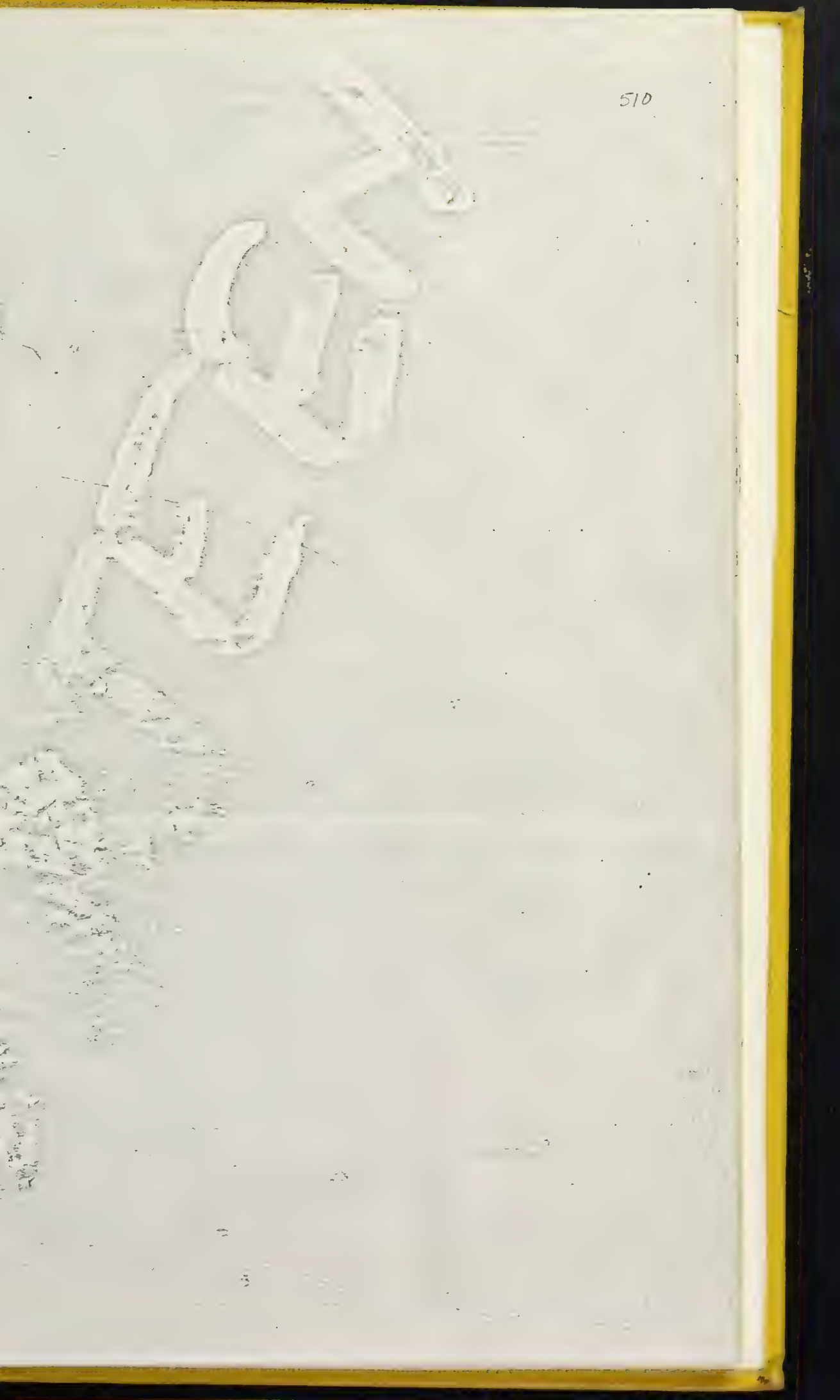
دور است فهم این هم ضایل و وهم است و این سخن صقیله است

و گویند معنی کثرت من و توانا من مکرر و تعالی ظاهر

و باطن من هم هست محیط هو الطاهر هو الباطن هم است اکنون بدین

مکان رفت اکنون معنی محمد بنو

انیت
چون این وجه معنوی است
نه نظریه معنی عالم و روح و جان و ارکان و آدم جز محمّد نیست انما هم
والخلق معنی همین است پس مردم امر بر رست هم است در و اهل است
نکته اهل تقی گفته اند

بنام میگویم بنوازیتر
اعوذ بدیگرم عفاک
اعوذ بر خدا که کسی طرک

ما موبد از انکه
مقام خاص است که بهایه مقام جمع الجمع انوار صمدیه است اکنون معشوق
نیت نیت نشود و در هر هفت هفت نیت نشود اول ممکن الوجود است
ثانی واجب الوجود عین معنی جمع الجمع است اگر اندانی و با بگو
و با اول جمع و دوم جمع الجمع بر حکم چهار طایفه طایفه عالم
دوره قدره لطف
دور است فهم از ان هم ضایل و وهم است و این سخن صحت است
و باطن هم هست محیط هو الطاهر و باطن هم هست اکنون بدین
مکان رفت اکنون معنی بنوازیتر

بدین که مانند عیسی زود خدا را مانند خلق نموده است از آنکه از پدر نیست
 افریده ام را از خاک کس گفت باشد او باشد
 مادر و پدر افریده او نور محمد است که به دم جاوید رسیده از عیسی اظهار قدرت و بعضی
 حکم که از مادر است نه از پدر و دیگر مخلوقات هم بقدره هم بکلیت
 و از این صفت اوست و ظاهر در این صفت است
 این در قدرت او تعالی عجیب و غریب است آدم را بنده مادر و پدر افریده
 کسی را بنده افریده هم عجیب و غریب و اوست علم و این اسرار و معانی از آن است
 از آنکه روح الهی است و کلمه الهی است

کج نموده و صفت اوست

و از شیخ محمد الدین است

فخریه سل عیسی افریده
 یعنی فخریه محض زود منشاء که مخلوق را خود میداند
 از این مستحق میگوید زانچه همین است که بنده بین عالم میکند
 یعنی در محض طور قدرت هم حکما آدم
 ۶۱ بنده فخریه مادر مریم صفت کج نموده است

مسکه در فرود آوردن او را درم میکنند
 فصل ازین باب است

فی فقهیه نه یک صفا

محل الام نامند پس

بر کلمه

فجور او تو با قل اعوذ برب الفلق را فتم برو منبر طالع اذا عد کردارین
 معلوم شد که هم سر محمد رکه مردم بر سر او میراند از حد
 ابلیس یعنی راهبین صد فواب کرد و این چهار حد درین سوره
 استیاده که در صفت حیوان و نباتی و شجره و بیجان است که با آن و پس
 و دل و روح مرکب اند که کمال ازین چهار حد غالب باشد هر یک از این
 و این چهاران چهار عالم ناموت ملکوت جبروت و لا موت است که در این
 مورد است اما تفسیر

در باب

درست و کمر و دهن دارد و حروف او را که برین پنج اعضا است

نار و صفایا ، در و تنای این صفات ازلی ابدی را میسر نیست و اگر
رعایه ال اهل مستی شد

مقتضی است

بپوشید تا آنکه خواهد داند بر کند

و مخزون

و بهمان

آر قطن فیرا و لاس ال غنم الجبر
خارجی رود در این راه که حقیقتی بدل میگرد و اگر در کتب سکوا افتاد است

صفحات

صفات میشود از آن تبدیل از افراط و تفریط با عدل بار آورده اند است
از فاطمه زهرا است

استه ان بنو الله ال اهل مستم و بنو علیه السلام ان در خلق آدم پنج فیه اریه
ایران از آسمان در عالم اند و علوم منزه ندارند

سازند و بگردانند و درین دنیا و آخرت

و شنوائی و بینائی و در این عالم و آنجا و در این عالم و آنجا
بدین امر نور محمد کیست با کلمه مختلف و جهات و اعتدالات نماید
قابل و سماع و دیگر صفات است

سید

و دیگر

و چنین اربابان که

بجای این است

از یاد نه برفت الامدیست دوست که بکار میکنم گانه در دهن الحقیق علی الحقیق
و نه از یاد علی الله و ما زان البصر و ما طوفان هین است هم ازین جهت علم را بعض
از صفات انسانی داشته اند و حقیق
میتواند و با کفایت

مع اقباع

بگو ای محمد بن ابی بکر و ای قلیله روح
ان این از نفس مخلوق و کبر و تفاور
بعد در قول او تعالی نه شرمنا فلتوا کما بنده فی تبت که از خردن او حذر
و اگر بنده است نه بنده او تعالی
و شرا از اراده او است و قضاء او
در بسکنا مع او در هر قل و کبر و حق و ربل و در هر کز و ظلم و تیر و شخص
موجود است که قوام هم بدوست کلمه طاهر و باطن هم دوست
مثلا

در و این میشود جانور زنده

ماذن خدای تعالی و بنویس

دیر که فیض نام و در مسجود خود
 باید و همچنان تا بیدار میدهد معنی دیگر بشود فراموش شود صفات را را که بود
 بنا به سبب که معلوم است تا بیدار شد هم که با وجود عین و مجسمه او نبود
 ما را طریق اولی که در رسالت الهیه و تعالی کنیم ما بیرون در کار صبح دم بیدار
 و بجا به ظهور و ظهور وجود که وجودش و هم موجود است منزه از خلق
 از هر چه مخلوقات هم مخلوق نیست که در یک از غیر و غریب ما که مگر غلبه است
 و اگر نه قوام آن پس نباشد از آنکه نور صرف جز ذات باری تعالی نیست از صفات
 بصفه ما همه یکی را علما و معاد دیگر صفت اول استعداده از طاعت و
 خدات است تا نظیر آن زانکه که حجاب نورانی است اعظم از حجاب ظلالی
 بلکه دوم که در علم غائی است از اوقاب است استعداده از شریک اول را مقدم
 کرد اگر چه ترتیب بعکس آن بود بنا بر آنکه رسول ما مجذوب و پاک است از آن برین
 میراث بر مقتضای مقام همی بود که فیض را مقدم کند که حجاب اعظم است که از آن
 در گذشته باشد از این حجاب ظاهر را در گذشته شکل است خصوصاً بر این
 اکنون و فحش غیر شرعی را

و بنویس

و بنویس فیض نام و مسجود در آنکه
 منصف صفات او تعالی است قدید ذات

علیه السلام و نیز بر مورداری و کمال بدو
 نه در اسباب حکم قول سرور عفاست و ردت آن لم است صغیر است
 امریه اکبر و ادل و دایل درین محل صفت رسانست است و او مجذوب است
 است بر حکم سرور و حکم هم ازین جهت اینیاد بدعا و فواستند که اگر ارام مقام
 محمد با صانع بخندن باری مسعوده اللهم اعلی مناته محمد و صفت رسالت
 با آنکه میداند که این مقام عطا باری است و از گریان نرسد که بخشید خود را
 باز ستانند با هم در غم اوقات فهمین دعا میکند اهد الی الله المستقیم
 منیر المول فله کل فی مکه و اب در گاه میدارد بلیط اهد ما دعا میکند
 نمیکند عساکر و دهانت اما خود را درین معوض نمیدارد که سرش ازین
 هدایه نموده است و محبوب خوانده است میداند اکنون با یح و عجز و اضطرار
 و انکار سنجی حکم این هدایه فاضله عطاء و انشا تعظیم است باشد و بطریق
 خود شنیده بدانه میبینم
 و خواب در دیاست

کامل مکل که روتی که در ادعای نه است و فاضله صفت رسالت
 در خواب با تفاق جاز دانسته اند اما مانند فرستادن خواب عین بیداری
 است در خواب و بیدار یکسانند و دنیا و آخره بهم گشته روا باشد که در آن
 هم بدین حکم بنابر چه قسم ظاهر الساب حکم المسبوع و انبیاء دیگر نمیدند در
 در دنیا و انسان ایشان هم زنده

ازین معلوم شد که گاهی

در خواب باشد و در بیداری هم باشد حکم فرمود

و این فواید عالم رب و اضافات است یعنی نبسته است
و بنور و امتو و اتمه است

از در سوره هم از در و بدوست
صبح و شب از امور نبسته است و التوجه
الاضافات و اینه و اینم محیط

مورث

همی که میگوید خواب و بیداری عطار که صفت او را از بزرگی و عظمت او میگوید
اینجا عاجز در اینم باشد نه تصور ذات او تعالی که امکان دارد
زند و بالذکر

هم معترف و محمل خود کرده بر حکم العجز عن المعرفة صفا فرمود

از یاد در صفت

العلم گفته اند و نیز گفته اند که بدان که هم میباید گفت اله که خوانده بودم از باب

مورد قننت اسم لا راع ولا مد لا یندفع از ان که حقیقت خواند

انما اطلاق اقوال است بعضی جبروت را با لاترازا لایوت دارند صیغه
صفت قطیف فرمود مجموع ۱
و بعضی ملکوت و ناموت
را جمع کنند جبروت گویند عا هذا جبروت فرود در لایوت باشد اما

مقرر

یک مقرر از ان حدیث الناس نیام از اما تو
انتوا بشنو مردمان از محمد و مان سبک بر حکم ما را غ البیرو و طایفه ضراب
انه از امور دنیا از قسم النومیه است این ضراب از دیده و در وقت این محرم
بسط که ضابط بر فال باشد و مردم در کار بکار باشد و اگر بر سر ان است
باشد فاذا ما تو انتوا در حق محذوب مجرد و سکران مایت است و با آن
هون این محذوب سبک را ضابط بر و دایان سکران مایت کردند و او را
در کات است نه در فایات از انکه مطلوب فلو است که در عین کثرة ملاحظ
و عده باشد با وجود ضابط از ان محروم است و از انی گفته اند محذوب مجرد و اصل
نیت و در تحت تری و اسفل سافلیه در صند و فلما باشد
میشود مثل است که هم استان در آن

مزا و لما

منه اولها این افرها همچو بارانست که در استر بنشیند و اول او بستر است یا خرد

و نجات کار تا یکی است و با اول

و افرها اینها خوف قطیع مسان سک مجذوب سک

فرق نمیکند میگوید مرد و یکی است از کیم مرد و میباید و در بابت

مرد و بر ایند اما انما الا سور با نحو ایتیم مقرر نحو الا فرون است بپتون ثبت

و فاتم النبیت بر بانی واضح است بر ضیئه افر بر کیم جنز الزو و قرینا

نبت العاد جمع غافل

کر از او اقم

کوبیده

ببینی گشت و در سینه و ایستاد بر ساق خود

باله در سینه او و کارنده را

شیخ ابو الحسین

راه غایب مرا بر راه است

یعنی در آمدن در کفر صغیر و نور سیاه که آن
نور ذات است و راه هم انوار است بنایه حکم الکی سیاه او من
الوارثی بمنز مقام ذات اخوس مقامات است بر حکم مازاع البعور و
طیج و برون شدن از اسلام محارب در کفر میان فتنی است که از اثر محارب
روند و ایران از و بدر می آیند و این که نظر نگیز محارب بر حکم مازاع البعور
مکر محارب که برده ملاک است تا سوت ملکوت جبروت و راه او که برده
للهوت است اینجا نظر باید کرد

در این کلمات بوی عجبنا محارب بر سانه بران جنبه نیکو چهار اسرار
قاصر عن القضا میفرماید دانم شرح دو و ا کلمات تجسید و اگر نه محارب
سنگ را کند بر مجلس بود پس نیکو فواج محمود غیر الدیر معراج و یا
و بر اگان دین خافر نودنه صفت قبط این کلمات خواند و بان از ابالی
موسس علما و کشفه قافر را که کوسم علیه الله خدمت قافر عبد المقدر فرمود
که علم و متدین است یا تیغظ و تحفظ نه علیه ما علیه نیکو نیکو فواج فرمود
سخنهای ایران هم با ایران نیکو آری به دانیم چه کشفه بر غیره بیرون

روید بعد زمانه که ایشان رفتند بدان آن بر حضرت قطبیت فرمودند بهین
 این مستحان در آن زمان پس نمیکرد درین وقت خودم توان گشت اگر قدم
 مبارک حضرت قطبیت درین دیار قدم نکردی احسب اسرار الجار مبطن مانده
 الحمد لله نه هدا انا لهذا و اما کنه سر بر او ان هذا انا انا کنون ناسن بطریق
 دیگر بنویسند از ایشان بهار بهین
 فاعمل

برای عقبت بایه و علم بر حق و اگر نه مایه بازند محقق
 مرا سید اجل که خواند کافیه
 بنور فروغی مسلمان خواند منس به مقامات دروغی را به جر و غیب

از اول بزرگ تر برو کوان
 تا آنکه تمام شود عمر دنیا بکم ناله میرو و میرو و بر سر نه نیست با دایم فلقاء
 و لازوال لکم که نوز صفت عبارت ازین است و برده اید را ندر معین
 بنویسند بهر قاض عن القضاء
 از وقت نماز بود اول و حالش فرو و کفر بود که با مع است
 تا یغنی قم ملک متوب و با بنی است از راه به دست هر دو را
 آقامه نریزه ابر بر در میاید و از حد رسال بایه است ازین کفر اخراج
 که ام گویند که از بد را ندر و نیز

از کیم متعلق بصورت است

متعلق بجهنم است و موت حقیق در دنیا ممکن است
بر کیم موت اقبل آن موت و از کیم رسول الله حکیم است و حکیم از محال نشکند
بعث است و الحکیم لا یبعث ضالکهم فرمود

یعنی هر کس بخواهد بجهنم برسد از کیم برز و بفرود آید بجهنم پس از چاقم را
از کیم گشته بد را میوه المومنین لا بکیر است

نبله قوه و حقیق بر نفس طبیع
که این موت حقیق است نه طبیع

که زاده شود دوبار در دنیا و در ملکوت امکان
و آن موت حقیق است فواج

یعنی صیوة ابدیه فواج بعد آن موت
بنا شد صیاد بالعلم حیال کیمیت ابدیه

یعنی محوت حقیقی که آن فنا نفس و بقا وصف است که بهشت

نامند اری چون

این قیامت است که در حدیث است

فند قامت قیامت

بفعل است که بوده فعل بنده

سخن

محو شافتن جاری مانده

مروصف شستن را

از خود کند عارف
از اتم بعد کشف حقیقته بجهت

ممكن نیست محال است و الحی لا یزال الیه تعالی و همجنس
ببینند

صالحه

اما این موقوف بعد الیتا و الت
و بعد بسیار مشتاق و لذایه و مقامات در خدمت مرشد کامل تکمل
سبب کثرت و مشغول بذكر و مراقبه و ترویج نام دست در

هفتم اول وجه منه این تو است

دوم وجه منه این رب است این از اصل نوع مانده اند و از حقیر منجونه

بنده کرده

یعنی سید الله ظاهر صیوة دیبا در اکبریدان معانی این است

و این از اخوة خفا هستند بمانند و انعام بل هم افضل اند

که ما را از طبع غیبه کردیم یعنی موت طبع

که ما دانسته بودیم
فوف معلوم همین است و باکلو اکمال انعام و انوار مشرق علم حیات

درهم باکلو او نینوا و الهم

بکم در وقت غزوه کربلا مرید هم نهاد

مومن کردند نفع نکند این را آن ایمان اینان چون مقام

قوی در روز معاینه کنند بمرند و از موت بگریزند قال علیه السلام

احب لقاء الله احب لقاء منزهه لقاء الله که الله تعالی از بر لقاء

موت مراد است که هر که موت را دوست دارد و خدا را دوست دارد

و که کد الکسی صیبا گفتند یا رسول الله ما هم موت را دوست بپذیریم حال
ما چه باشد فرمود این در وقت نزع است چون مومن را مقام او در بهشت
بنمایند و او بنویسند و بنحیل ترید از این کس دنیا ظاهر باشد و مقام
خود درسد و که کد که فرامقام او در دوزخ بنمایند و او میترسد موت
را دشمن میداند کم در آن دوزخ افتد فکرم فرمود

ثم روي عن حماد بن عمار عن ابي بصير عن ابي عبد الله عليه السلام قال

ان من اهل الجنة من ياتي قبره فياخذ من ثمره فيأكله و هو خير من ثمر الجنة

كوكب است از کوه که او دوزخ و قبر اول منزل است از منازل افره و افره

منزل است از منازل دنیا

و من اهل النار من ياتي قبره فياخذ من ثمره فيأكله و هو شر من ثمر النار

و من اهل النار من ياتي قبره فياخذ من ثمره فيأكله و هو شر من ثمر النار

و من اهل النار من ياتي قبره فياخذ من ثمره فيأكله و هو شر من ثمر النار

و من اهل النار من ياتي قبره فياخذ من ثمره فيأكله و هو شر من ثمر النار

و من اهل النار من ياتي قبره فياخذ من ثمره فيأكله و هو شر من ثمر النار

و من اهل النار من ياتي قبره فياخذ من ثمره فيأكله و هو شر من ثمر النار

و من اهل النار من ياتي قبره فياخذ من ثمره فيأكله و هو شر من ثمر النار

و من اهل النار من ياتي قبره فياخذ من ثمره فيأكله و هو شر من ثمر النار

و من اهل النار من ياتي قبره فياخذ من ثمره فيأكله و هو شر من ثمر النار

و من اهل النار من ياتي قبره فياخذ من ثمره فيأكله و هو شر من ثمر النار

و قطع طریق و این است نه بنه دهنده درین راه کردن و اینو بهیچ و
نار و هلاک کننده و کوه بلند عمو و درین راه بسیار کوهان و مار است
و بجز اینها درین راه کوهان و مار است و بجز اینها

مردمان که قبول میکنند را و در مسرت و دراز میکند
و میگویند که سخت و میگویند و حق بابت است
و اینها را باز کرد و در میان چند تن و بجز
و با اینها باز کرد و میگویند از راه کن
و میگرد و میگویند از اینان سوره و براد حق
یعنی دور است این از راه حق

این این از این است سخت و هلاک است سخت
این بر این است بزرگ میگویند همین مرد
ما کردید بر این راه راست است درین راه
رین است همواره از اینها که در است راه اینها و اولیا است
و درین راه در این و سلامت است
و درین راه فراغ خاطر و کامیابی است از هلاک است

درین ده ایما روان است
و درین راه بر این
نرفت که رفت درین راه است هر که بخیر رسید و باز کرد امید خود را
با اینهم باز نمیگردند بره است اما هفت

و طر افکوس برهان این مرد ایستاده براه راست و
 بنده دهنده نه یک افکوس که مردم هزار بار افکوس نه یک درع که
 دم هزار بار درع را انگر رفتن دیک از س دوراه
 کند بمقتضای طبع بشر
 یا رود براه راست و سلام رساننده بمطلوب اصل که آن راه ذات صرف است
 بر یکم کارانغ البیرو و طایف
 و یکس میدانه هر یک از نفس خود بدینست که رفتن
 تنها و کشتن سماعت دلوار است بیکه دلوار است
 اکنون با موافق این شود برود با این و بکند در
 قیامه صکای این که هر یک از طایف
 این کار این مرد را او در ماند اول فریاد از فراق ذات و
 دوم از فراق صفات و سوم از فراق افعال که این مرد و بدون ذات
 خلاص از فراق ذات نه دهنده و حراط مستقیم نشو نه صاکم فرمود
 ابرار خدا را را هفت کار را است و در است
 بنات بر دو با آنکه معنی با آنه بنیاده تا حق تعالی ببرد مقام برسانه
 و طریقت و حقیقت نفس و دل و دفع با ذات و ضم و فعل و لاموت و ملکوت
 و ناسوت هم از این بخت عفو و قطب برار قضا و قضاوت این بر لفظ
 می نویسنه و میدارند دفع بلیات و قضاء حاجات میده
 ۱۱۴

فضل المراسات فلو نه مقرر است

بعض ایشان که قایل این اند هم در علقه افتاده اند که دو چیز است
انده اینی جز یکی نیست چنانکه

که دور و دراز در میانید باید که تودر علقه نیفتد

بسیار از اینهاست که در میان ایشان است

اهل انچه اهل معرفت اند بر ایشان باران امر را جاری نموده است

علم از اینها که اتود و الامات این اعلما

که موجب صحت است که این سخن در طایفه عوام نگنجد باید اندامها

نخون امه و الرسول و تکتوا اما تکتلم که عشق و محبت طلب فواید کرد

بس مدعیان را که ادب فواید کرد که در میان سحر و اعدا و کسب

و حفظ امر را تو کند پس جمله جهان بر سر یک راه عالم را از سر یک ایما کرد

کن و بسا هم انچه در میان

قد ترش نه اند همان مثل کلاب در موشی نه

یعنی در کسب صفات شیطان و کسب و حیوانی و کسب و حیوانی غایب است بر او سر از او

و فواید جوهر عالم الهیات که در ضایع رود و ضال و مضل گردد

اولک کالانعام

بلیم افضل از سخن موز و حق میگویند و فهم گفته این که تو بنده هم ترا

بهتر کار و فری و مراند ۱۱۳ قال صاحب الکتاب

حفت قطب منو ما بدست که مثل منو و مثل نما آب
 اخوان همو مثل ره رونده که ایستاده بماند بر کرد راه رهنا و چاه و راه
 ازین قلب است که جامع علویات و سفلیات است و در راه رهنا و
 چهار راه ذات و صفات و راه حق و حقیقه و نفس و طبع و در زمان
 از قوس بشریه و هوای سره مانا و واضح میروند بر راه جبر و مقدر
 طبع بشر و جبر اینان عوام مردمان و جبر نیران کنی سال و عالمان گریه
 افعال این قسم از اهل افعال و اکار و صفات اند و این مرد و دونده فریاد میکنند
 و بنی اند این نژاد و نشان از برادران ارمان از عاقلان از راه نشان صبار
 گردیده نیست آن راه عاقلان و اهل تجربه و اهل علم و اهل عبره که هر گاه رفت
 آن رفت درین راه مگر وضع مانده از مقصود و هلاک کرد با قطع نرسیده او در
 منزل و فرود ساند در مقام از آنکه در آن راه بی راه و صیره و گنا مر است

[illegible]

طاهر است آرزو چند

... 1970 ...

1940

بیت مسطور است و

... ..

عارف و معروف بعین یکیت اکم خدا را بشناخده خداست

پس در قیامت پیش از صاب و کتاب و مرکب و درخت است بدانند که او زنی است
و بهشت کند که روحها را نکشاند که نکشیده باشد

وصف در صف زده در زیر فلک و آسمان دنیا صواب از چهار در را میزنند و اول
میان میان فواید بود میکنند حکم است هم کرده خود پیوسته است
نمونگان تمام الجبل

همین معناست با او بدان عارف جمع نشوند و حال یکدیگر بر سر و کار جدا
میرود و او رفته اکنون معصیت بشنود

و نزدیکی

و کار

شعر

ای اکم بر همه کل را دو از کبریا که در رک و بی صدم است

این دو بنیاد از فضا نفس است نفس را بکند تا باینکه را
تنها بخیر کند و بنیاد گان از انکه کند و گان از فضا نفس است

صواب اصل رفته و معصیت بنیاد موصوف متصور بماند

از انکه در خود کز است هم نفس نظر نیست

و کمال و تمام باشد

یکه و فواید او بنیاد کمال و تمام بر حکم کالی که در ذات اوست و انرا

نمودار اگر هر از هزار این بر ابراقاب دارد در هیچ باب و هر از در هر باب
جز یکی در یکی همان یکی نباشد تنقیح ما و اند و معصل بعضها علی بعضی
تنوع صفات و کمترین اما و تعدد افعال ذات کبر المتعال را متکثر و مقدر
نکر داند بارهاست به علامت دل کرد جام به دل کرد و بار بر آید
مثل فوک و خرس و ای از فیه و هر یک فرد
و اسلحه در آن میزند که است و هم قشور قشور است حکم فرمود

و در کتب
یک است که بیه قدرة است باطنی در کتب
اندر

اب داده اند از یک آب اشاره بعرف ذات است و تفصیل و زیاده بعضی
بر بعضی در مژه اشاره بتنوع صفات است
سمان است

که انرا انداخته اند و غایتش هدایت به کرم و او آواز
فالبیحر علی ما کان فی قدم ان الموارث امواج و انهار از تکثیر امواج
در بار امتکثر نکر داند

بر لوح و هویت
نقش جزئی تصویر نگار از التوجه استقامت صفات است لب
و اضمات بنسبت است هم نیک و به و کرم خیر و شر را بار گشت به و تعالی
العلم فتم کثر الجهل اصح و عروق و کلمات و حمل و قصاید بنقطه است

و مغرور است و غلاف و اینیم
صلوات الله علیه بر حکم عالم جلالت که بنیست

در حقیقت او را وجود نه از آنکه قائم بذات بود چنانکه فرمود

ہیں درحقیقت ہمارے توبہ کیسے

صلوات است از انکه بخیع صلاح متدبیه بجای جمال است که مرد و ملازم ملزوم انه حکم فرمود

از انکه قوام هر باس م عظم است و انکه عظم

محرور مسکن و مظهر عالم است و اگر نه

سبب را در هوا از بسد صد فان در لطیف بود

نزد این شرافت محمدیایا انیدام

از انکه در فراست عجب اینست که نه واصل سر در از انکه

بناست میدان و غاصر هویدان از انکازان می باشد طالب طالب را از کی غایر

خانه و ضلع کمره منتهی نشسته نمک در آنجا از دانه و آب میوه

اینکه هر چه در این کتاب است هر چه میگوید هر چه میفکد هر چه میگوید هر چه میفکد

سخن زبان، ببرد سر مستی و در آغوش ناز

بأن واصل الهم بالكمال كما تروى واصل الهم

ایمان از سما رسد و بدین

مصلحتی که حقیقتاً از ممانعت است اگر صدق را از بین عالم بترساند

و دیگر ساخود را همانند زند دمان بنسب و اگر جز این قطعه صورتها که فرو

تقدیر برین سخن نادر است

بر حکم لطف نیک و متعسف مقام که نهایت رسیدم باز حوں با معان میدید در باب دیگر
 قضای دیگر بر کتر است پس آمد از آن توبه کرد که نهایت دانستم بود و قول منصف
 صلاح از هک عمایه که الحقه دن جبر معر است س او تعال را از آن برتر مید
 اری الوهیه و عبودیه توانان اند نه او را نهایت نه این را غایت که دن دیگر
 مقصود از آنکه از یک دن و یک خم و یک مال و شراب ظهور دارند مساوی کنند
 و بایکدیگر کنار گرفته و صورت اتحاد اصناف و افزاونه و بر یک صفت باز کشند

S. 112

112

لا والله و در سر است بار کنند گفت دیگر نیز

این اشاره به مقصود صفت ظهور و لطف عالم شود است صفت
 سلطانیت خود منجابه و نظایر و قوای مختلفه صفت ص و جمال که در شجر

بغیر نمودن و دیگر کردن غیر مانع صفت فرمود

واضاحتی جلال و ابصار قدر و غضب و کمال و از قوه نبیل و از

چو بگویند و سر دایم بطون بصیرت ظهور و صراحت شود و نور

ذات و صفات و افعال به دو دایره اصدیه و واحدیه

ذات و صفات و افعال و لا هیوت و جبروت و ما هیوت

و شکوت از نفس مقامات سلوک و وصول علم البقیع علی البقیع

حق البقیع حق الحقیقه و حقیقه الحق و حق الحقیقه هفت اصناف صفات

و هشتم ذات و قوای و معاکر و مشاهد

حسن و جمال و آن مهر و تابش بر عالم مثال محیط و سیر و مجر و فاع و غایب بر
ایلیان است از آنکه از عالم و داد و دهست و این عالم لب و اضافات رستم و قطره
از آن دیاست و از خنده کمال در بهر ظهور و نمایه مرتبه حال منجی این که تو می بینی
چندین مظاهیر و قوایل و کلمات از یک خنده او و از یک سخن او است
هم عالم صداد نعمت او است که سینه اینجی صداد دراز
ایرا فرینده خوابان و ابرید کننده نگذاران
صاکم آب از غایب مکرر شود و در آن خود عین حرکت است اینها و صباه

از همه است اگر صومریه و عرصه ایلیان بر قرار باشد فاما صدای غلبه
و حقیقت بصفات حق متصفی شده باشد و اندر نه و اینهم محیط گستره ایلیان ظهور
ماند و نه عرصه که این از فضا صیاح است و الحاد اذا قرن بالقدیم لم یثول لائز
متر است

ارایم بکون

کر است و کره بکون در حقیقت

و بکلل و قواها

تو افریننده هستی و هستی و قوه دهنده و اندازنده هستی

هستی و تو صیانه در خیز هستی نیست خدای تو

و نماش گاه

و قوت بکون در حقیقت

همان بیان مکرر است اسی همان آمده حکما فرمود
 سال آن پلنود در موضع و محول نه بسته بخیر است
 و نه بسته عینیه بوجهی و جهت غیر از جهت ماصدق و در و یک است
 باشد و غیر است باعتبار لفظ و جوهر حروف باد و چنانکه محل دست آید و اگر نه
 محل السبب بی غیر شود و آن روانین
 السکوت همه منب الکنار از اتم عقل
 عقیده رجال است و عشق محلل عقال است راه توجیه را عشق است و عشق در عقل
 ننگه العقل بقول لا تخاطر والعشق بقول لا تنال
 معشیده روح بصیرت است بنما عقل محار حس و فاش که در دیده ۱۲۱
 این را دور باید کرد تا در دیده روشن تر شود
 ماضع انه فهو خیر
 از اتم در حقیقت همایه بگوید که واجب الوجود است
 و ممکن الوجود قائم بدست پس وجود قائم الوجود بود او را در حقیقت
 بنانه و محققا نزد و حضور نه پس ممکن الوجود را که عالم است وجود بگوید
 در حقیقت کل ممکن الوجود همی است پس بدکم با او تعالی غیر او نیست که
 و لم یکن معشیر و هو الالکمان بر افاده و انداز بسته است نه بسته او
 عباد جلاد جلاد لطف فقه فقه لطف حکما فرمود

اورا بر کس اظهار نمکنم
تا نبیند حق را اهل جاهل

بس در فتنه اندازند مردمان را
و این علم است که مسدود کرده است دران عالم و مکه ابو الحسن علی
رضا علیه السلام که حیز بن علی و وصیه کرده است عیسیٰ را حیز بن علی علم
باطن یعنی این علم و رانده است که از رسول الله علیه السلام بعید رسیده و ازو محض
و حیز بن رسیده و از ایشان بزمن العابدین این میراث ابناءست علیهم السلام
نیاید به غیر این پس با مغر علی که کفر ظاهر کنیم انرا در میان عوام
انرا ترویج نمودند و در تواتر است بر زبان

و اینهمه طالع میدانند مردمان جاهل ضنون مرا
از انکه بر بینند مردمان جاهل بدترین جنس را که باورند ایشان
یک نرد و غیب نرو هم یکسوی انهم یکسوی ضننا صورت قطره در لفظ جوامع
الکلم میگویند میدانی رجال جاهل کیا ترا میگوید تا عروج التاجیه و بعضی
صاحب هم بودند دران وقت اکنون تو هم میگوئی این علم را که فهم کنده فطرت آنها
ماند داشت و بر طیار کونه و خوف مغلوب صحیح میماند گفت و انکار بایست
کرد که ایشان معتقد باینه قول و فعل ایشان حجت است فاما همی که میدانند
گوئیم اگر صبر هفت نایه گویم بدان التفاتی بماند

دیدم آنی بنده نایم در نوم
برای از دیار ذوق اهل هفت
و ترس فلم ایشان و در عو غایر مراتب وجود وجود و در کات عالم فطرت در فتنه
که ان در کات در حقیقت درجات است بر الهامه الروحیه الهیه

نور که لایق و ظاهر شود بسبب ستارها و این نور سرور است
که علم الیقین نامند از نور نسبت مافوق صون ستاره است بنسبت ماهات صان
و این فهم صریح از سر کمال مکمل و اشغال ذکر
مراقبه و توجه نام و تقلیل طعام و منام و کلام و صحبت نام حاصل شود و مگر
ان فهم و این نور نسبت مافوق صون ماهات است بنسبت اقیانوس و این را
عین الیقین خوانند صانکه فرمود

که بعد عین الیقین است این را علم الیقین نزد محقق خوانند و این پس از دید است
گفت و شنیده است و هم وطن است نه علم این از انجا تجلیات افعال است که مقدم
مقام توسط است و این نسبت مافوق صون نور اقیانوس نماید نور دل که بحر است
و محض و منظر و مسند است و این را حق الیقین و صیغه خوانند و این نور نسبت
مافوق صون قطره است از دریا صانکه فرمود

و این را صیغه الحق نامند و این نسبت مافوق صون پیشتر از باران باشد صانکه
و این را حق الحق خوانند که اسم مقام سکون
و وصول است فائزیه محمد کبر خلق سالتم حضرت حضرت قطره است و این نسبت
نسبت مافوق صون فیض از صفت و صفت از ذات صانکه فرمود

این را مقام حق بگویند که فاضله کثر من متعلقه حضرت قطره است
در هم کتابی نظایر افتاده است بر حکم امانت بسو و حقیقت امان و هفت زبانه
و هفت طور دل و کائنات حقیقت دور فلک قیام قیامت است و بعد این را علم
تأمل شود و باید و این مقام صمدی صمد حضرت رسالت است صانکه فرمود

هم اینها
 هوی را به عافیت رساند اللهم صل علی من استخیر محمد فرمودند معروف است لا یقول امر و من
 قال امر معروف است

مذکور

نیت آن بیان

اشاره مذکوره که از معنیها گفته قوم صوفیه و یا از حکما قوانین این نوع است

قواعد و قوانین اینان نیت در اینان اشاره و همچنین در اینان در اسرار

اشاره که شرح اشاره است هم مقتبس از رجاء مسکاة بنو از مدینه دل

بجاست و اعتبار بنظر تیر و صاف

و ذکر کتب این

استاد ابو سعید استاد ابو سعید از استاد ابو الفاکم قشیری

مستخرج استدلال کرده اند

محرر

و تشریح

میگوید ما در کتب من از رسول الله دو آند علم را یکا آند را نشود اظهار و بر آنکه

کردم و در میان را اگر نشنیدم و این به بر از من نه را کردن مرا

به شرح من هر یک از علوم دقیق و لطیف خود بخواه و فائز

توجه نام است و در این کتاب به بیان سبب توجیه نام بار آورده

میرند کامل مکتب اینست و در این کتاب به بیان سبب توجیه نام بار آورده

توجه سبب است به بیان سبب توجیه نام بار آورده

توجه سبب است به بیان سبب توجیه نام بار آورده

توجه سبب است به بیان سبب توجیه نام بار آورده

توجه سبب است به بیان سبب توجیه نام بار آورده

توجه سبب است به بیان سبب توجیه نام بار آورده

توجه سبب است به بیان سبب توجیه نام بار آورده

توجه سبب است به بیان سبب توجیه نام بار آورده

توجه سبب است به بیان سبب توجیه نام بار آورده

توجه سبب است به بیان سبب توجیه نام بار آورده

توجه سبب است به بیان سبب توجیه نام بار آورده

توجه سبب است به بیان سبب توجیه نام بار آورده

توجه سبب است به بیان سبب توجیه نام بار آورده

توجه سبب است به بیان سبب توجیه نام بار آورده

توجه سبب است به بیان سبب توجیه نام بار آورده

توجه سبب است به بیان سبب توجیه نام بار آورده

توجه سبب است به بیان سبب توجیه نام بار آورده

عیبه نیست عند الله
 دوازده صیغه که هفت از آنها رجال و عالم علو است و پنج که از اعلام صلال و عالم
 سفلی است بر کلمه بقیه رحمت غنی که فایده کافیه و ایا که هفت معانی است
 و در اصول مذکور است و پنج ابواب است هفت آسمان و هفت زمین است
 ابر کسی که گاه دم کرده است خدا سینه او را بر آید سلام و کس که بکسی نیست
 مرد و بر آید نه کسی او بر نور است از پرده کار خود صانع فرمود

S. ۱۱۱

لایتمو یان برابر بنابر
 فرمودن آن از نور است که انداخته می شود در دل
 پس گویند هفت آواز آن که مابین است
 هفت آواز آن نور در بودن از سر غریب و بارش بر طایفه و در آن
 شدن موت را از آنکه فرود آید و این نور را استاد ابویعاقب از آنجا آورده
 نور که از طرف خداوند تعالی است

معیولان اند هم راه است مقصود و راه است صایم از اسناد ابو یحیی رافق
 بر سید نه از طاغوت که در غیر یکنوا طاغوت است فرمود کل ما ملک غیر نظام
 الحق یطاعونک ^{و از انجا که این کتاب را در این شهر و این شهر و این شهر}
 و از انجا که حضرت و برده عزت و شکر گریا منند ^{و از انجا که این کتاب را در این شهر و این شهر و این شهر}
^{و از انجا که این کتاب را در این شهر و این شهر و این شهر}
 بحکم جمیع کمال کردن نفس است از غیر مشروعات و تجلید از این شهر گریا منند
 صفات عید و کلمه کتابه که است از درخت تجلید و اوراق تجلید با شس لبند
^{و از انجا که این کتاب را در این شهر و این شهر و این شهر}
^{و از انجا که این کتاب را در این شهر و این شهر و این شهر}
 از جهت ملائمت کلک منما است و بنبر بکوشد
 از الهام دست اید که بغیر اراده و بیعت با سرشد کامل مکمل اند صایم احاب
 را از طایفه بر اهرم و جو که دیده با ^{اما اگر تکریم با اصل ایمان باشد با جریافته از دروغ}
^{و از انجا که این کتاب را در این شهر و این شهر و این شهر}
 چنان است که در آغاز که فرمود و هم و جوه قرب الا فدان و مال و جوه ^{و از انجا که این کتاب را در این شهر و این شهر و این شهر}
^{و از انجا که این کتاب را در این شهر و این شهر و این شهر}
^{و از انجا که این کتاب را در این شهر و این شهر و این شهر}
 و ساند در دست از این اصل کار اعمال و این مراد است نه عمل قلبه و کرانه اصل کار دل

که گفتیم
و یا ذات و صفات و یا تصفیه و ترکیم و یا الوهیه و عبودیه و یا اراده و صحبت
با مرتبه کامل مکمل
و محذوب است که مطلوب اصل است بر حکم بهم و اسیر عبودیه اما ترکیم نفس هم
دست تا طالب عارف را اندر آنکه فیه ترکیم نفس را ترشح ده که در صد که اسیر
حکم تر نشو و عمارات اصنع و اصبر برضای در وجه همیشه و بعد بلع نباید که کار
رود که مقصود بان ذات هم است
و بعد از این است
من الافعال والصفات والذات والسرته والطریقه والحقیه
او العالم والمعرفة والمجتهنم و ما هم همی همی را اثبات میکند
حکم قل لو کان البحر مملواً لکلمات ربی لنفذ البحر قبل ان تعد کلمات ربی و لو ضا بکم
مدداً لکلمات ربی لافترس البحر من کلمات ربی
شود با شریست و قصه او است که سالما بود که از رود داشت و نفس را بنده ایکه
او زبده کشت فراخ میبود و در نار نغمه میبند از داشت خود ستور را میبند
تمام شب چشم بسته اس کرد و در افروخته بکافریه رفت در مسجده خواب میبند
که تناول کند مردی آمد جبهه سبلی بزد و برون کرد مردمان دیدند گفتند که در بر

و اسم من در اینم محیط است
 جهات و بی هواست در مکان لامکان مستور دارد
 از انکه از عالم بخون و بکون است
 یافته یا از ازل یا به متوقفه
 که فاهم صفت محمد است پس انوار صمدیه را که ظاهر از عالم صمدیه است خلق خوانند
 که اصحاب عالم است و اضافات اند ظاهر است
 و اهل صوره اند و این اصحاب ذات اند که در
 و را در اند که بند بند است بند بند ارباب بند العقل
 ارباب و العلق محلا العقال همین است
 که در کبریت کبریا و از ان منع کردن چه معنی دارد
 که خسته دین نره زنده بر برگوئیس عیسی نتوان کرد بدخوشتین است آن بلکه
 کل ممنوع مطبوع در حق او در کتب است
 او را غفله طارنده بلند او را دعط و نصیحت فایده دهد
 و انکه از خلق با خبر است او را حاجت بنصیب و دعط بماند و یا انکه هر که را
 حق و حقیقت است به خبر ازین صاحب نظر است کار بنجته از ارم غم و احوال
 در دوزخ الحقیق و مزاج ارم و ما زان ابو و ما طوف از ان قضایا
 عاقلانه است و این هدایه راه هدایه فاهم و مغفوره فاهم که در
 لیغور لک ارم ما تقدم من و انک و ما اخر و باید یک طرف مستقیم مغفوره

بیت اکنهن را مقدم بر عشق میگوید و استدلالتان کند
یعنی لازم نیست که عشق از صحنه خیرد از اکنهن

و اما این که میگویند که علقه را با مهر ملازمی که بودی ملازم
همی عشق یوسف میشدند زیرا که از وجود ملزوم وجود لازم لازم است و انتقاء
عشق انتقاء من بود زیرا که از انتقاء لازم انتقاء ملزوم لازم باشند
از انتقاء با یوسف

مهر
ار بر محبت است اما لازم دوستان لازم
مادر و غیر مادر صانع
که مراد فعلی است کار او عجب حس است بغیر ملاحظه و سبب باشد صانع خود
انده اضمه شود محبت بردل تو و حال نیست از باشد
هم بر و علت و کسب فیکر قول و راستی است

محل و غیر محل از بند کاه خوش آمد سعاد علی ایامی، و کلمه بایره ضمه زاتی
اوست از پیشو و بارو

براست اما نیک بیناید اینهم تأیید قول اول است چنانکه فرمود
عشق قوام از شیب نیست و شیب با خود نیست و اقوام بعشق و انرا

عنايت بذات کردیم و امر بکل شریعیت

بین حسن

از عشق میفرزد در صفت عشق از حسن

و نرس و خوب نمانده است

و طاهره موجودات عالم و کثوره و مضای است

بغیر جامع جمال و بطال است حکم ذات

بغیر اراده و مشی و صفات است تعالی بر عشق را در طرف است ذات

وصفات و معنوق و عاشق مجموع را عشق نامند

از صفات ذات است

بانه نیست اندازنده صفت جمال و بطال است و با مقور و مثبت عالم

و اضافات است و او در او است

ببین آن هم را از اجای است و تلبیس و تلبیس است

بر و احوال بر سیم و بناه کند او نه تعالی جویم

الو بال انکال

این فراق است اما عقل و صورة

ببین آن هم را از اجای است و تلبیس و تلبیس است

بر و احوال بر سیم و بناه کند او نه تعالی جویم

الو بال انکال

این فراق است اما عقل و صورة

ببین آن هم را از اجای است و تلبیس و تلبیس است

بر و احوال بر سیم و بناه کند او نه تعالی جویم

الو بال انکال

این فراق است اما عقل و صورة

یعنی از عالم و راد الوداد اند که این هم برابر است یعنی لازم ملزوم بگوید که اگر یکیش
الا یومد امدی بدون الا فرموده توانا بشنو

و ان ام الکتاب است یا هذا ص و خلق مرد و از صفات باشند

و ان ام الکتاب است یا هذا ص و خلق مرد و از صفات باشند

و ان ام الکتاب است یا هذا ص و خلق مرد و از صفات باشند

و ان ام الکتاب است یا هذا ص و خلق مرد و از صفات باشند

و ان ام الکتاب است یا هذا ص و خلق مرد و از صفات باشند

و ان ام الکتاب است یا هذا ص و خلق مرد و از صفات باشند

و ان ام الکتاب است یا هذا ص و خلق مرد و از صفات باشند

و ان ام الکتاب است یا هذا ص و خلق مرد و از صفات باشند

و ان ام الکتاب است یا هذا ص و خلق مرد و از صفات باشند

و ان ام الکتاب است یا هذا ص و خلق مرد و از صفات باشند

و یکی بودن

صورتی که در بانه وصال یکسانی را که

هو الوامد

در حقیقت از آنکه

از آنکه عالم ما عالم صورت است و این صفت ظهور است

دوام و تقابلی که صفت و ذات

و این صفت ظهور است و این صفت ظهور است

و این صفت ظهور است و این صفت ظهور است

یعنی محذوب سالک کرد و شراب محبت نوش که اقرب الطرق ابرار است
که بدین راه که جدیده منتهیات الحق تبارک و تعالیٰ است از کبر است
و درستی ده بمقصود میرسد و نیست و پیرایه بدن نمیدهد بر حکم ما زاع البصر و ما
ظفر مدق سر محمد و بیان سالک است که در این راه از این راه از این راه از این راه
از کبر است که در این راه از این راه از این راه از این راه از این راه از این راه از این راه
کست یگانگی نود و و گانگی و یگانگی از لوح وجود نبرد و در خبر وجود است و این خط
همان رسول است که اول هو الاول هو الآخر هو الظاهر
همین است که در این راه از این راه از این راه از این راه از این راه از این راه از این راه
صدمه شد و لو گارهای ما و کوه الا ابناء خوانند
و این است که در این راه از این راه از این راه از این راه از این راه از این راه از این راه
هو در حقیقت منقوس است از کبر و اسم من و در این محیط است تا آخر غل از این بیان
دیگر کرده اند

[illegible]

[illegible]

از قره نفس و شکر دل سی و اربعیات در میان بود

بدینتر می بینیم دور یوسف کریم را نسبت به مسکین عقل کنیده و طاعت و توبه

مقدمه و عکس در شدت شراب
مس مقابله کار

و یک ضربند معلوم میشود که بیایم است یا شراب
خفاست که تمام شراب است و قدح جائز است و بیاض
که تمام قدح است و شراب نیست این را صوفیان آنگاه دانند

ب

از این جا است که بنف و اضافات مضمر

فانمؤمنون فاسلمو وانمؤمنون فاسلمو

مؤمن در است و متوکل و قهار و است ازین ها

برده اند اما در تئیس و گاه هم او است هم از می میخرد و بیارند

فوائد و خدمات البیان و صولات هماره است و واردات و صادرات
کالاهای مختلف را به صورت مستقیم و غیرمستقیم به شما می‌رساند

و شوقان بنمود و حال دارم سبب همایند صدمه دانا و مار و سحر

مجنزوب

[illegible]

و از مدح و دم فلو التفات نکردند حکایتی می بینیم

بر خواندن

الباقی

...

...

بر حکم اذا احب الله عبده الا بغير ذنب

از آنکه

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

از این که در فراق وصال است و در وصال فراق است

همان مقدم وصال است و وصال مقدمه محراب

مستطیل

در دغدغه را نیز مرد گینه و نامرد را مرد گینه

در خلق از من در کسرت کمتر است

2010年12月10日

1945

1940

فرد گفته بود ایشان باتو عدد و کم کنند بار بار

1890

[illegible]

1894-1895

1903-1904

Strophomena

دوست عزیز! او را یاد دلجو و پادشاه عاشقان هست!

مجلس شورای ملی

18

1890

برای ایند و هوای گرم و خنک و کمر و پاها را گرم و خنک

و اگر نه انبیا از گناه معصوم اند

مثلا را با ایشان چه کار یا عادل العاشق در فر افعلا امر کیف شد

لا ما ترشد ما ای اجتهادیم یوسف که با او

و در این کتاب که در میان یوسف و زلیخا است

مگر خواب خود را بر برادر و خواب این بود که دیدم یازده ستاره و آفتاب و ماه

را که سجده میکردند به من و اینست که در این کتاب است

بوده اند به دعوی یا نه اما این است که در این کتاب است

که در این کتاب است و در این کتاب است

که در این کتاب است و در این کتاب است

بر حکم غبه عشق و از حد بندم بر نصیر مال الا برو که دارد مادر و

فصل در بیان این که در این کتاب است

که در این کتاب است و در این کتاب است

که در این کتاب است و در این کتاب است

که در این کتاب است و در این کتاب است

که در این کتاب است و در این کتاب است

که در این کتاب است و در این کتاب است

که در این کتاب است و در این کتاب است

که در این کتاب است و در این کتاب است

که در این کتاب است و در این کتاب است

که در این کتاب است و در این کتاب است

که در این کتاب است و در این کتاب است

مستوع

بدل الحجاب

اللهم صاغ مني فلانة

پس کردند بدو ای که زنده هم کبر کردی

از همه غنیه کردن از یوسف بر یعقوب و ایران ذیایم مرگانه اند
 و آن دو بدر و بهر نفس من و غفل مضیع و درین اساره بشارت است
 کما مکاران این نام را که اتم مذنبه در ب غفور یوسف که کما کناه کینه از کیم
 کماست من بر رحم کما یسات کماست مبد اگر دایم و کما ابعام مغفوره حاضر
 بر نام زبر که مقام تابع متبوع است همه سرباست که حق تعالی و رقیانه با ایران
 معام غفور و محبت کند و در شرح محبت کناه محبت اعتبار سازند و موافقه
 شود آن اندک با یوسف و غفر العفو و معلوم است که در همان زمان فرموده
 فوسف باقی ای یقوم کیم و کیم که اگر نظر راست و درست افتد هم کما مکاران
 کفتره امید و از سر تمام است بر کلم فاصت از اعز و خفلفت الخلق بالاطلاق
 پس مبد افلح و مقصد فطره همین محبت است او را فاطت ما را فاطت صبا کیم
 سلطان ابراهیم و امیر مصاحب شد در راه کیم صوفی بار کشند آن مرد با عذار
 پس آمد که اگر از من خطای و کسر صادر شده باشد عفو فرماید فرموده فاطم
 دارند بر این نظر و وصیت است در استیم و دوست یوسف سلطان و کیم
 از دوست عیب نه بنده و موافقه کنند بهین برادران یوسف
 خلوة خاص در نظر جد شود که دیگر برادران با بند
 تا بناید از بعد طبع یوسف و انداختن او در جاده فاطمه

بوست بوست است پوست پوست مغز پوست این مغز مغز مغز پوست
پوست پوست است و پوست پوست مغز مغز مغز است این الباست
بله او اوان ذاک برکم نعرف انه الا بقول انه ارصد یا تسه حکم فرمود

از این امر معلوم می شود که این کتاب در این زمانه در دسترس بوده است.

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين والصلوة والسلام على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين
الذين هم خير البرية

و قصبات اور انعام خود کفہ صوملں ضرور ضہ و فہرہ

بواند و در آن وقت زن هر که خوب صورت بود بر نظم میباشند که رضایا

مادر کبریا بود میگردانسته همه کوفت این فواید منت تا بکند از دج و هر فواید

بود بر کل آنها الومنون اخوة

ادار الولد سراج

1947

روزنامه اطلاعات و فرهنگ

هفت امان صفات و بی ضرر است

نورس رسیده است

17100

Journal of Management Studies, 19(1), 67-80.

وفاقیہ وفاقہ

دارالانشاء وادب
من اثار الجمال والجمال

1944

از آنکه رفت و بماند بر حکم الهی و لایحه و الحی ابریه نشی
 اما دید که ضوئیه بنائیت برز که عم بر یوسف صبی افتاد و دروغ گفت و تهمت
 سهوده انصاف و معلوم هست که اینها را انشرف باکمیر زان یکا و در و در
 ضوئیه و جمال کجا فواریه و امانت و طامست و هاکم جمال و بطال لازم مزوم انه
 را کمان نرود که من کمال زده ام به ازین هیچ و عین عین القول و نه
 باز در معیوب رسیدن و از این بران و دروغ و دروغ
 سبب آن برادران بر و حاکم کردند و دروغ و بمانان نهادند و بنده درم
 بنده فروخته و عین صحرای و صاحب جمال بالکل را در کرة غلام خندان
 بر ضوئیه خود سازد که بنای از دونه کرازار غیبه معسور در کلاست
 مکر تو منجر رگانه در بنام ترا چه دشمنان سودند و دستان غیور هاکم گفت
 انه هر که زنی خوب صورت دارد او را قرار و آرام و اسودگی باشد هر وقت
 ناموده مانده میرسد جائز بایسته کسر او را کند از آنکه ضوئیه بنمانان نه
 جمال خواهد کسر او را بنده و دیوانه و مبتلا کرد مقتضی و جمال همین است
 یا الهی خانه ضوئیه خراب زاکم بنیاد مراد انداک خوب رویان که بخوبی
 هم جاسطانه بر از غمره کن بند مکر نیشاند
 از آنکه دروغ و لایحه و الحی و انشرف باکمیر زان یکا و در و در

نامنه و در تک ملل فقه من العلم و زالمیات پیچیده اند که از عالم و در اجنه اند و از
المیات و بهر و به اثر اند این را و او را الوار
گویند و انوار صدای نامنه الحق طهره و فوهر جاست از غایت ظهور نام
بدینست از هر الوافه هو الظاهر و الباطن هم از میست اسماء حارثانه و
بنام باشد اما بعین در حدیث جیت ایمنه و بیاکم نعت الطیب النساء
نساء را و متشدد است

مذا اینا بنس نساء از دنیا باشد و از ترنیش شیطان
کتاب و آثار و کتب النساء حبایل الشیطان متر است
ای که در عالم و کتب و کتب اسماء کمال نفع و کسر است
از کتب کتب فعل اند بسته و تعاب میرود و اضافه
دینکم همین ابیات میکند چنانکه فرمود

ای اهل اهل اند در کثرة و صده بیند و صده کثرة یا بنده بر باب
ابیات و صده و هم سب و اضافات را کامله اند و در بین السرة اسباب
حق و صقیه بین عیان بیند الصوة کابن و باین بزمانند از بر صاف نظر است
کار پیچیده از راه عم و کار و عالم کثرة و الباس و برار و کس صقیه دانند از زبان
فلم و مصلح قرة اند از ان فرمود

عین مد خط عالم لب و اضافات و اعتبارات
فرمایم دعوی کس صقیه را که در برد و کار که الدف حجاب من نور و ظلم است جلوه

دهم و بنور و در سر و الباس فخر و منزهت علی مرتضی و مکرر
 ارکتم و برکتیم و حبس ای منزهتیم که این چیزها جز در صورت
 نهند و این دستک زدن و قصه از آنست که ایماں شد تا مادام
 بگوئیم ایماں شد تا بار چن باد آرزو سلام علیک در محل شمار
 و در آن عاشق و معشوق است سلام علیکم بود در ظاهر که از ضم دور شد صاحب

۱۵۸

S. 108

بعد از قوی شریک و صواس غریبه
 بغیر نفس منک و غفل

مصنف
 در زمانه او بودند و صبر تر ایشان بود از آنکه همه عالم افضل اینها از مملو
 فرزند آن اوست و دوازده هزار پیغمبر از بیت مبارک او هر دو آمده
 و بیت مبارک او از کعبه خانه و در کعبه قرار و صف لای کار بار خدائست
 و از جامه و زبایم

و به افضلیه و اجلیه او علیه السلام و از این بابت

که اینجند که در فرید و عجیب و غریب که فوت راست بود و در بقیع گوشت از
 بت او هر برزد و از مطلوب دارین است حکم گفت همه عالم را اینجند عرب
 به کردند و هم عرب را اینجند خریس به او کردند و خریس را اینجند بنامش
 به کردند و هم بنامش را اینجند محمد را انکار کردند پس محمد علیه السلام جامع
 موالم اربع باشد و که ذات و صفات و احوال در خون هم همین مثال است
 دو بویست است و منور است و در بویست هم حصه و سینه منور است پس منور

بر حکم غلبات تجلیات و صفات کثوفات

از جهت جنبانیدن در سر بن در غار صلوٰه که مذکور است

در این صلوٰه که در وقت سحر است و در این صلوٰه که در وقت سحر است

احد دیباچه ای که در این صلوٰه که در وقت سحر است

در این صلوٰه که در وقت سحر است و در این صلوٰه که در وقت سحر است

قبل از این صلوٰه که در وقت سحر است و در این صلوٰه که در وقت سحر است

و نوارنده از قضایا، عقل در گه گشت در مانده تبدیل بنا عینه نه و هوای هم بدکار

و اگر زنی کفنه آمد دل بدست مایه است امر مسیطن است اکنون صقیقه دل ترا

محقق شود باز گشت اهل ظاهر و باطن هم بد و دیگر سر که از و پنجر است او

پنجره است از صقیقه کار و اصل او کار در این صلوٰه که در وقت سحر است

و در هر کار دوی از این صلوٰه که در وقت سحر است و در این صلوٰه که در وقت سحر است

دزد از وجودات نیست گمراخته و تالیفات با آن نیست ظاهر و باطن او دارد

گرفت و در کل سبب محبط بر خوانده هو اول هو الاخر هو الظاهر هو الباطن

از این صلوٰه که در وقت سحر است و در این صلوٰه که در وقت سحر است

صفای جمال و جلال و بر این صلوٰه که در وقت سحر است و در این صلوٰه که در وقت سحر است

و سیلانات یغی در صقیقه صبح جن را و خود نیست هم و بود حق است که بسفا

مبتابین و در کمال متضاد را در این صلوٰه که در وقت سحر است و در این صلوٰه که در وقت سحر است

محقق شود و در این صلوٰه که در وقت سحر است و در این صلوٰه که در وقت سحر است

فرد

وہ ایک نامور جہاز ساز تھا اور ان کی

بغیر نماز قسمت کرده اند است میان بنده و حق تعالی

جواب آن میگوید ستانای عبدالمعظم که شایسته خوانده منسوب بزرگ تر نامها

منها ف

عائذہ

معرفه عن این ماسد رکنی و صفات بلا نفس و تن من در نماز است از آنکه

دیا فرمود: ترکم و تصدیق را بما حاصل نیست و مزید و ترقی هم به دیانت

و صلوة و کریم نفس و تصدق قلب است ای اینی حاصل کرد از معزم انجا علم از آن

عمر زاده نشود و من کان فی هذه اعلم فیه فی الاخرة اعلم اس وجه و جدیه میباشد

منه

میرا بہ

و محمد ابا بكار

بازدار و زناشود

را از انکس و بهر کلام خود را اظهار
برجای

یعنی طلال و جمال که از امور سرایستند و موضوعات آن از آن سرایستند و معنی و عوائد

لأنهم وصفات مست
فلهذا عبارة (العلم)

محدثان است که در اعمال حسد و انتقامات است و این مریض را هم محیط روان میگویند

عالم موعود دوم است

فکل سبب تبدیل علی انه واحد
تشیخ او نبیه بصوره حال نمودن بر زمان مقال بان الحال انطلق من سائر المقار
وین است انکفایه الملع من الصبح هم برین است

در دو عالم کبیر و صغیر مرکز است
از ناسخ الهی که توبی و ای ایینه حال است توبی بیرون ز توبی در عالم
در خود بطلب درج خواهم توبی حکیم قول حکماست انسان عالم صغیر کا
العالم انسان کبیر

درست است
صور و معنوی از انکه تجلی خاطر و ظیور ذات با جمیع احوال و صفات
بر حکم من المولی فله کل صبا که فرمود
و عوالم اربع تمام نموده

یعنی در اربع عشر
اما سر است نه بتن و درج زیر اک و را عالم سبب و اضافات است
و این من و را هم محیط است مکان لا مکان است از انکه حق تعالی از مکان و لا مکان
برتر است

در این عالم کبیر و صغیر مرکز است
در این عالم کبیر و صغیر مرکز است

که محمد و است
و خدا را در کمال میگوید
و این قول را که من خدا و ارا را نام
از جماعت فرشتگان است و حق تعالی و از کلام او که
علاو بر این معنی نماز کند ما نماز کنندگان بفرموده مردم می خیزد
نفس و دل و روح و سر و فک و بدن و روح و بدن و یک صراطه کرد و صلوات
المصلین شود و این را که از اهل بیت و اولاد است
و سلم و بعد از آنست که اول اهل ذات و دوم اهل صفات
و سوم اهل افعال اند و با اهل صفت و طریقه و شریعت و به آن
فرستاده اند که بتدا و خلق اینکاده در سر و دل و اندیشه
و بعد از آنکه در کعبه اند و در آنجا تسبیح و تکریم خدا میکنند
انکه تسبیح در بقعه و سر او بند و خاک که دیگر اند که در
ایران در سمرقند و باقی است از آن فرشتگان
صفت است و از آنجا با جبار نماز محبت خداوند تعالی اعتبار است
اعتبار است که در طلوع نه است جماعت نظام می باشد
بر اقامه آن محقق تمام اند و چهار صفت است که در کعبه و در
و بر شریف است که از اینها سه مرتبه سوره را می خواند و بعد از آنکه در سجده

[illegible]

و در شکست بیاد دارا که در مقور طوئه دماغ اند موافق طبع ایشان
و با او علیه السلام خطایات مبیب و قطع میبند

فکر استوار است و بهیچ وجه زحمت

از این جهت اصلاح علیه السلام

و نیز گفته اند در قسم جدی و حقیقی و در وصال و مایه رسانند که سر را جری بکنند

با این بنیام بسیار است

فرا از این که در این کتاب است و از این که بعضی از اساماء دیده میشود

انفس و نزه مرا فرایه و بدین بفرست و دهشت بنماید اول مقام عالم

است حکایت حضرت رسالت و مہندس موسیٰ علیہ السلام و دینہ الیسا نرا ہم حال لکھ شہید ہوا

و با اہم محصلین بنام کہ حدیث است بر اہم کہ در یک طہور ذات آوردم

تکلیفیات و رسوم تبعی افعال و ہر مہ از حد معامات سلوک و درجات

و صول در کتاب سلوک نسبت به اندام و افاد درین رخصت این را صمیم و طریقت

والتبرع لكونية ولا يوت دلكوت فاسوت خوانندو مقام محبت و...

و معالیه داند از آن محصل بدو را می بیند که جمیع الکلیات و اما

في العشرة الأولى من شهر ربيع الأول سنة ١٢٨٠

و ایسان بمباره و در هر محله مخصوص انسانیت است

وکارهای دیگر در این زمینه

تبرکات و مستطاب

افزود

[illegible]

و دانستن و مرصه چشم
و خلل دماغ برود
و از این بکرم طوبه دماغ می شود
و او صفا ابر علیه وسلم را کس در شمس و سالار قافل
بالمست بغروره بر حکم خیمه الجنس مع الجن اسبل دوستان دارد

عرض خود آمده بود شمع فرمود او را همان کافور است و ما که معوضی بماند کرد
 نظر شمع او را اخیره ما را آمد و دست حق اینار بر حقان و خود را پس
 صوفی و خان کس دید این قدر مقدم مبارک است بار از از دین بکس
 بعد از آن اگر سعاد مساعده کند بپس و شربت کرد در جات و لایات دین را خود
 نمایند چنانکه فرمود ^{این است} که نهائیت ندارد و غایت ندارد
 از این که این کار بر این است که در تیره و تار از این که بر آن
 درین در با حق آن و در آن و در آن و در آن و در آن و در آن
 ما از جافه نترس مندر که او را می کند و در آن و در آن و در آن
 نه صفت اخیره دارد که در آن پیمان بپس و شربت مستوی و در آن پیمان
 باقی فلان یوکان البحر مدار الکلمات و لفظ البحر قبل آن معکات و باقی
 بسیار بلکه مداهین را ابحاث می کند و جسم صورت را معصوم
 و در آن و بر اقامت در آن و در آن و در آن و در آن و در آن
 و ملکوت و ماسوت است و آن دو جسم از لاهوت سر و در غایت از آن
 در برده است و محمی اند و با این دو جسم خرد غایت از اندام نهانی مرد و در آن
 که که گوشت است نه فوته در نه و باله و سر و اندام صلیک فرمود
 اندام گوشت است و در آن اندام زن است که کبر و روح می گویند این در
 فوته ضعیف جمال و بلال است که یکی در دیگر داخل و وجود در در و وجود
 جابر جلاله حال است هم از آن حق تعالی فرمود نساکم حرکت کف فاته امر حکم
 شیمتیم بعضی عورات کمال را در شاست پس در ایامه در کلت را از خود و

حکم فواید ستره عظیمه ایستاده افتاده حکم فرموده است
 و در هر حال دست دراز می کند تا آنکه از دست او نرسد
 و قوا و قدر و بزرگوار
 هر که در عوط خود بی هوش و مدحش اندکست نتواند سرش و ن کردن و ازو
 جدا کند و در هر حال دیدن ندارد در دفع و غلط در تمام احوال
 مل در کل مانده رانه مل مانده تا کسیده حکم فرموده است
 آن جهت در دست خسته نتوان از آن مانده ای
 و در این واقع را این را به حکم نامی
 بیترک منظر ملال و قدرم و زرا اتم مرا بحال و بطف کار برکم و ما
 الان مقام معلوم ~~در این مقام~~ همان معنیست
 حکم مقتضی عقل و حکمت است
 تدبیر کرده تدبیر است البعد به بر و ابر تدبیر
 و بیفت الی محمد تو راه راست نمودن کس را که دوست دارد
 و کفایت اب تعالی را راست نماید کس را که خواهر از حدیست بعینت لایه و پس
 به کس و بعینت ابیسی للفضلاء و پس به کس مستور است
 و آنکه مراد از دو صفت جمال و بلال یا کس به بنده ذات مرد و صفت خرد است
 صون در با محبط و قضاة محالط هر که را ازین دو بر مرتبه است ذات و صفا
 و افعالی که به موط دوت و بالا و سراسر به دست زانی کاف کردند حکم است
 و فادایان به نیکون که مرد و در تم و ان ظهور و صفت جمال و بلال اند

[illegible]

فیه امت محمد و انکه تدر لایحاط مستقیم همین بیان است و داعیایا این

مکاتره است و این علم

هدایه عام و هدایه خاص و هدایه عامه راه سالک مجذوب است که بقدر هفت

اضیاء کرده است و هدایه خاص راه مجذوب سالک است که فیه تهنیه نام الهم

تو از عمل النعمان این در بیان میاید هم از آن هدایه عام را بیان فرمود و گفت

علماء را که علمایانند و اینها را که عرفاء و اینها را که

مستند و مجتهدانند و اینها را که فاضلان و اینها را که

تقانی و عابدانند و اینها را که فاضلان و اینها را که

مستند و مجتهدانند و اینها را که فاضلان و اینها را که

تقانی و عابدانند و اینها را که فاضلان و اینها را که

مستند و مجتهدانند و اینها را که فاضلان و اینها را که

تقانی و عابدانند و اینها را که فاضلان و اینها را که

مستند و مجتهدانند و اینها را که فاضلان و اینها را که

تقانی و عابدانند و اینها را که فاضلان و اینها را که

مستند و مجتهدانند و اینها را که فاضلان و اینها را که

تقانی و عابدانند و اینها را که فاضلان و اینها را که

مستند و مجتهدانند و اینها را که فاضلان و اینها را که

تقانی و عابدانند و اینها را که فاضلان و اینها را که

مستند و مجتهدانند و اینها را که فاضلان و اینها را که

تقانی و عابدانند و اینها را که فاضلان و اینها را که

مستند و مجتهدانند و اینها را که فاضلان و اینها را که

تقانی و عابدانند و اینها را که فاضلان و اینها را که

مستند و مجتهدانند و اینها را که فاضلان و اینها را که

[illegible]

后

[illegible]

منه بزم داشت کردم برکت کز عشاء نیز راستی مرا کلاه او است
اگر راست بر میزد از راستی است و در راستی کز راستی است که راست
و کز راست و بود یکی بدون دیگر متصور نه راستی را کز کمان است دیگر
کمان است حمار صلا حمار قمر لطف لطف قمر بده قمر بده فصله فصله
فصله همین بیان است ضام را از این کتاب است
فصله بیستم از کلام فیه الحق و الحقیقه و الدین

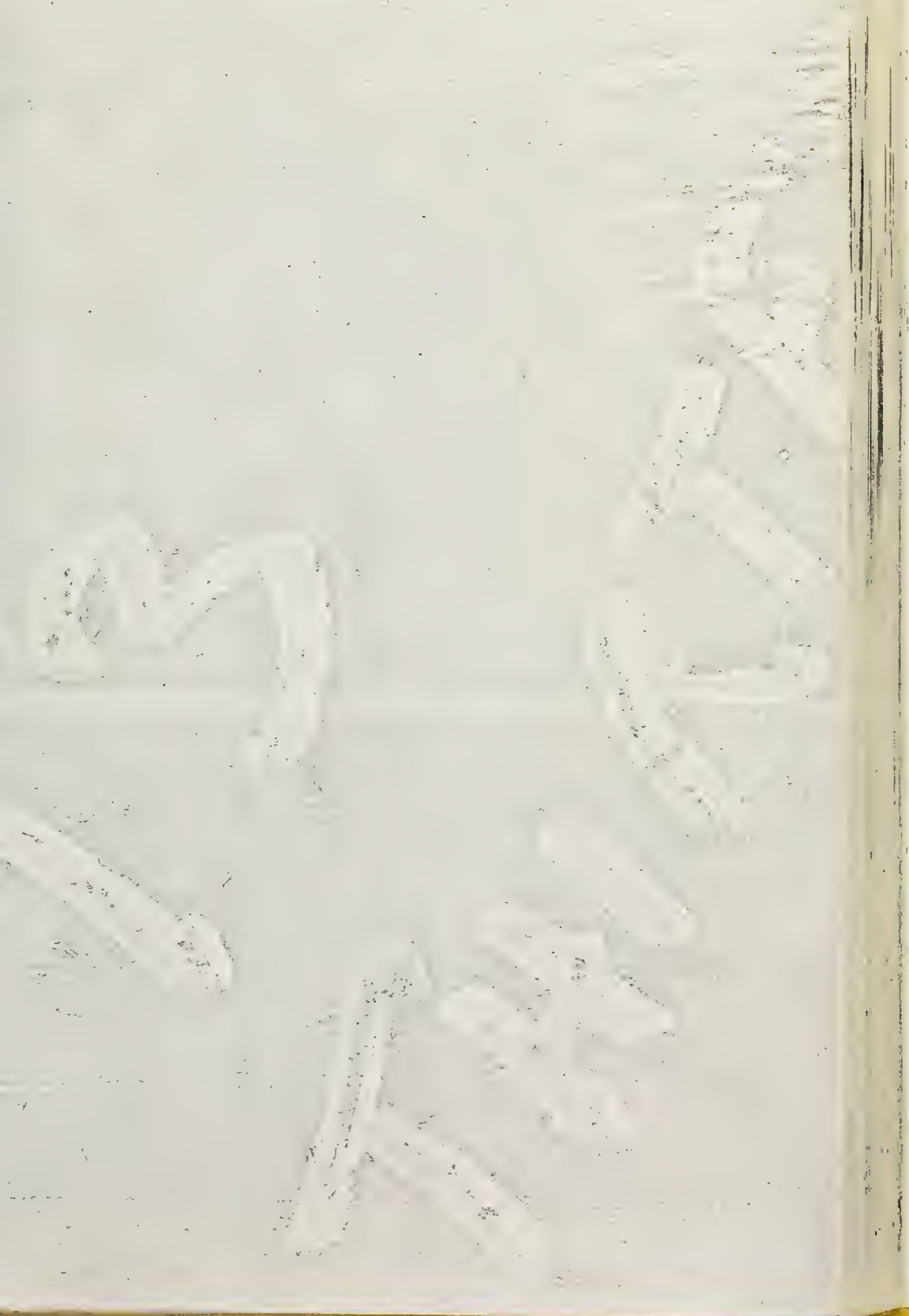
از قبل در برهمنیسم بدو الهه را که در آن زمان در هندوستان
فرهنگی که در آن زمان در هندوستان بود و در آن زمان
در آن زمان در هندوستان بود و در آن زمان

حال و جمال و لطف و قدر لازم ملزوم کثیر این کار را بدون دیگر و بیرون کفر
کی غم که طراز کجای خود دل باز با ما نصد یا بینا اینها ثابت است حل نقیض بر
نقیض متزای این دو الیهات و صمدیات و غیره و جزای این دو ابد ذات
مقصود از این سخن آنست که ایشان مرد و طایفه و حقیقه اند و ابد ذات
مردانه و در دست الحقیقه علی الحقیقه و منزه از علی اند در شان ایشان است مازانی
البه و مانع نشان ایشان است که هرگز در کار برینند و هرگز
ایده دارم و راغب علی را همین نشان نشان و در این صورت
اینکه در این صورت ایشان برین است و هرگز را میسر و حقیقه اند
اینکه با بگوید از صمیم دل و با صفا از وجود ملک آن مهم بکنایه رسد و این ضعیف
هم بر متفق حال ایشان که از مقام ایشان میجوایه که وقت اجابتی است از ایشان
قبل قبل باعث و سبب و منزه در دلباخته و ادب متور است
و اینطور تصور می شود در اخراج و این را احداثی هم
و مراعات می نمایند حاصل عمر آن دم است با قیام افتاب است
دهد اگر نام عمر در آن و کدرانده باشد که نیلون نمون بفتوح و المراج
اجب بر این مقام و عیان این مرام همان را میسر که بالا رفت گفتم که میسر
تو اینها را و با این لفظ اینها را با که مرید و پیرو و پیغمبر میسر است
و آن حق است و همین مراعات می بینم و هدایتی فایده است و اینها هم غنوت
است و انبساط و از انهم از خواص مجذوب و سادک است نه سادک مجذوب و بحکم و کمون
همین است و اگر در بینان که سادک مجذوب اند در دعا و نیکی گفته اللهم اجعلین

۱۰۰

نمایه کف

نایه کشف حقیقت است بجا که فرمود
 هدایت خاص رساند پس در هیچ چیز که راه ننگه و از آن نرسد نشود زیرا که هر که بر این نفس ضعیف است
 نمی تواند نمود نیست و هر که را که راه ننگه از این مقام او را بجا که رسید
 نام این مقام بیاید و این مقام از اربع رسول قول و فعل و طاعت و دهر که بر این
 بعینه میگردد و ذات و صفات و افعال و حقیقت و طریقه و سریت و محبت و
 مغفرت و معافیت یک میشود و کل در کل همان یکی میگردد و مثالش بشنو
 باشد همین باز آید و دان بدید دل است
 که بر صیر نامند و این است که در این مقام او را
 زیرا که ظاهر و باطن همان است و آن اول و آخر و اول و آخر و اول و آخر
 هفت و در نور السموات و الارض همان است
 گفت که کما و بصرا همین است و حکم دارم هم بر از صوره دوست
 بادیده مرا خوش است چون دوست در دوست از بدید دوستی کردن
 یا دوست بآید یا بدید دوست
 و در این مقام او را
 و در این مقام او را
 و در این مقام او را

طایفه از کمال مصور و کنود و توجیه نام است تا اگر در امور
 هم از این بد نیست جهان تو بر دور آورده است که خود را از آن باز داشت
 ممکن نیست در هر یک که تو شنیدی ما را به این است و این است
 این فیه هم است و از این مرتبه بالاتر هم هست در توجیه که حقیر بعینه
 تنزه نماید که قول امید الکوین علی است ما را به این است و این است
 فتم و ما را به این است و این است

رباعی

رباعی آن رفیق باشد از بر و صد صفت است و کز و هو و هم و هم و هم
 بجهت نبوت یافت
 بعضی از عالم است و این است
 در کمالش تمام و راه الوری بر زمین پس درون و بیرون و تو از کجاست
 شکم فرمود
 وقت نرسد و السموت و در حال کس و بر و الی الی و الی
 این را مقام صمد و مغفرت فاقه و به نفاذ نامند و بعد از این

نمایه کفر

این هفت اوصاف اعمات و از تجلیات افعال است که بازان عروک
مقتوی یک کسره اند و یکی در یکی همان می شود و اند

از آنکه فو و صفت را غاب گردانده است بقرس و طمعه

و بی العسر

از بی العسر همین است این اند که تصور که در دنیا و باطن و بیابان بسیار
در آفریده باشد بر حکم قاعده اصول المعرفه اذا اعيدت معرفة كانت الثانية من
الاول و التمرة اذا اعيدت نكرة كانت الثانية خبر الاول اذا ائنت
بکمال العسر فیکون الم ناسخ ففیر من یس اذا فکرنا فافرح القاعه کثرا
لا یسر والقاعه عن الدنيا و الآخرة همین است از آن صورت محمد و افتخار
افنادیکم به آن فکر کرد انقور و فوانه همی هنر را که حاضر او بود و گفت
اما فزانی در دشت الفیر لا یتمح ای نقر و لا ابی ربه همین است

از بی العسر همین است این اند که تصور که در دنیا و باطن و بیابان بسیار

بر حکم خلقوا با ضلالتی اند و الصفا
بصفه

ای

دفعه کر من اینست بنی ای بد من

و فرود آید مدینه در کسکه بر حکم الجوع طعام الصبح

بیدمضم

بفتح تشکیک

دست قمار فرست که در صند که مردم آب می خورد تشکیک

زیاده می شود

که بگویند نجه است

این هم عباد

از بجز در و نور و توکل از عالم خلاصه است کن فردا الفرد و الشفع والوتر

از شفع که عالم سب و اصفان می کند نه نور که عالم و اوار و اوست رسیده

بیش

حال از میان این نور و اصفان جامه ها رسیده

و ملها بسیار

و یک و خود در نظر ایشان

وفا

میکرد

که منته الیراست در جبهه تن زار زار و سکنه خراب و فوار و کهنه و تزار در
 مرفه منور معظم عطر رکم انا عند المکرة قلوبهم انا بطل عمار جزا آورده ام باب
 که در کج تو نیست نیست و طاقت و عمر و کناه آورده ام پس هوں و و علی
 که در تن را جذب کنه و متصف بصفه خود کرد اند منور و معطر سازد و در نظر دل
 همچنان روشن نماید
 که در کج تو نیست نیست و طاقت و عمر و کناه آورده ام پس هوں و و علی
 که در تن را جذب کنه و متصف بصفه خود کرد اند منور و معطر سازد و در نظر دل
 همچنان روشن نماید
 که در کج تو نیست نیست و طاقت و عمر و کناه آورده ام پس هوں و و علی
 که در تن را جذب کنه و متصف بصفه خود کرد اند منور و معطر سازد و در نظر دل
 همچنان روشن نماید

منام او را که او مانده دارد بدینا که خواند بر آرد از هر عالم تمثل او است
و در هر تمثل او دان این همان و آن همان و آنی هست درین میان از شکر و مار
و خمار و عوکی و حرس و جمل و مودیات و کاز و رات هم تمثل و نسب کمال او تعالی است
این اسما و معنی و تشبیه منتهی است نه بنیه و تعالی

و نیز صفت
و نیز وجودش و یکی و دیگر باعتبار مقام و قیاس است لکن این را و لم یکن مع
و هو آن که آن که آن صفت او است

اه صفت خبر او نه مکتوب است

و آن صوره

المحمد

را همان معنی دارند

موند ما کرده و نوباده آمد صفات را

بیدید و فرمود این بلند کرد و از عالم قوی الی بعالم خلق آمده است بر

صفت ذات و تناول کرد

هر جا که روی او پس این حق را بیند

مفدا بر است علوبات و سفلیات کساده

بغیر وجود صفت مفدا بر است و باقی هم را وجود اعتبار بر است

و در هر دو هم بود و حقیقت حقیقت خود باز آید

از دل مصطفی و از نفس نریز

بجوت

و اما علیه السلام گفت مبارک

ار صفیة محمد جامع
دار

جلال و جلال است مرد و صفیة را ارجوع به است

در باب بشتاب بشتاب و پروش بر بجان

مونس میرا شنای

بر ملاء اعلی

بروید بار مامه او را اگر دست کونیه اید بر ارار

ایشان از عقل نوانه از عالم عشق و در دخیب نند اید

عقل در دست ضوا که امور عشق در دست ابدان است

و باز گریب

از دره تا انجی نول

قول میگذارد و اسرار فید است

این در شکلا ارواح عجیب

نیت این در اجسام عجیب است تا آنکه دوستان حق چون ارواح ابدال

براه به ان غاب میاید ایشان هم به تمثل و تشکله فغانه نوت سخن

در مرده و شیاطین است که در ایشان هم این قوه هست همانکه فرمود

در نیاید ارک در در اسرار در

پت

ساده دانت از بن بکار تحلیات این مراد
نیت که هن کی می شود از که ان ام لا بیخ صورتی می بود است اما کتب
مراد است تو می یاق و نیز معلوم می شود که خلق مسلم و کافر که و مراد از رحمت او خالق
نماز نه حکم میگوید بر و بر خلق یکسان خلق عام است و ما را رسنا الایم
اللاکین همین است اما رجم در حق کنایه از ان جهت است که مظهر صفه جلال و
قد شدنی پس از طویر این تفرقه نبود هم عدم بودند اکنون خطاب حق در آمده
قال و خستوها و لا تکلون اگر چه خطاب عتاب است اما در عتاب دوستان
و الذی صاحب است استن بیک کار مجنون هم از بن باب است و صرح زدن
او همین صواب است چنانکه فرمود

هوید است بان است ما را که اکنون رفت

زیر که جمال و جمال قدر و لطف ملازم اند که
دیگر متصور نیست پس رفته شد در حق مومنان و کافران

بغیر نماز است

از دوق و نده در اتم

و در آن وصول روشنای صبح نمیده است

بغیر نذر

که در نظر است

کرد نظر است و تکیه و کنار و بوسه و طاع است همان در غیر است هو اول است

هو باطن همین است که سر رک از رد کان دین است

بر کلمه انظار عنوان ابا طیر و انهاء البدیه
بین کاف و زید کلمه یکو آریان صوفی یک است

و کفای غیر دیگر همان فرمود

بی غیر خود را نیز بنیم عرض است تو و ابان چه منشور

و العالم نقطه کثر الجمله خوانند و آن نقطه و دده است که در و حرف ایدیه و کلمه

این سخن حال و کشف است بغیر کشف فهم تو داخل کشف و جان دیگر اند و اهل عقل
و برهان دیگر ۱۵۴

از تجلیات افعال از عالم با

از تجلیات جلال و قدر از عالم صغیر

از کلمه تو جامع الکل با کشف خبر دیگر است تا
و ما از سلوک انا رخصه للعالمین
ملفوظ مهربانیت من که از تنای افعال است

که معین من بود
و در شایان بر من فرض است

یائیزه کاشفته شود کار و لایه به دین ^و علی السلام
 سجد کرد ترا اید ارباب طریقه و ظاهر و باطن او در ترا میخیزد و صورت
 منزه بیند و در سودم حصار عالم لا صوت و جبروت ملکوت ناموت روح و جانند
 هر منزه بنو مشغول است و بتو قایم چنانکه فرمود

ای بار خدا این بر صورت دارد ما را
 بنظر ما و به طرما ابعار شتی از بصیرت باشد
 از امیدات برنده از باطن سر غایب را گردان تا مرا میراث آید در آخره
 و بر خود دارم

بر حکم گفت اسما و بعوا
 کن برین باقیات صالحت را که مراد آخره باقیات مانده
 صورت مآثر

العشق منه السؤل الارضان

عشق نخبه از روی است سوز

یک شدن و یک بودن نامعروف مآل بنو

و هیچ شوند
 ستم بپسینند

کما تم دیبا و نزار هجره فخره حاصل کنم از انهم دیبا مقام ترقی است و باکنایه
خبر صوة و فراع و صحبت تن با نده کنایه این سه چیز موجب ترقی و جنت است
و جنب الکمال و تکیل است نعمان مقبول فیها کثیر فی الناس الصبر و الزهد
همین است این سه چیز را غنیمت باید داشت و نیز عارف را درین سه چیز طیب
و عورت و قرة عین است که سخت ریاضه و دل قرب و دستان به کمال
که موجب خوشدلمای و شادمانی باشد و فراق فاما و در کین و غم و زین
و کرم بازی و شیشه ناک و در نواز و کان که ار است از ان این سه چیز بزرگتر
که در درین سه سر ظاهر و پدید است هم از ان فرمود صلوات علیه و سلم ایست ریاضه
اص صوة و الصلوة معراج المؤمن و هلمه مارب تعالی و طیب خود بود
تقدیم یافت در حدیث بر وصف ان بزبان هجره یا شمس که بر این
و صفای این نیست چه گویم هر سبب است در هفت و فراسان رستم قدس خدایا

سختی که خبر سر فرود آورد و اگر
بدان بر این تو جهاد است نه اند زمره است اب که در دعوت ابعاد بر الصالحین
ما لعین رات و لا اذن کف و لا فطاف قلب بشر

بوی از عالم لب و افاناک که سفل پرور و کینه و کم عقل برادر و جاهل
و الحق فرا برید کدر و این منزل کنه
خوار و زار در هزار ارباب
سکون است و باقر غراب و ان هم هر روز غراب تر میشود و اخره معور تر میگردد

در زیر فکر و خرد دانند بر سبب است بالم بین غایب
 امکان است اسانرا بمقابل مراد و سوزان است که ررق و حمل او از آن دو کوه
 فرود می آید و می رود همچنان اسیر بام تمام حیرت شده است و ابر طوفان بار بار
 بار و بیا از باغ است الهی نعمته و المحنة از درین نخل
 طبع ترا در کرم راه و راه انداخته از آنکه در دنیا نفس و طبع غالب است
 و صغیر مغلوب بغیر علم روح و معرفت و ترک نفس
 و تصنیف دل نه از عید البطن شده و در تو بیدار دبا و سنج است خود تو
 از میان جهان بروی ترا که او را و کم عند ربکم گردانند از میان دگر فوار است
 عین دوزخ و بنو فایله زایل دارد ترا و دلا افروخته جهان
 خدا است یار باشد زیر باد دبا و افزه و فدا اند
 در یک لحظه در بنایه و تو عالم لب و اضافات را مقوم و مستوفود است ترا و ام
 من و انهم محیط خندند ارب بغیر حق و صغیر ترک نفس
 و طبع و سیلاب عادات که هم زایل می شود یک روز فتنه ببرد
 باقی دایم باشد از دور و آخر و گزین توان گفت اهل او سگار است
 نه و کار از آنکه الحق در آلود است حکایت شمع اسلام شمع بلال تبریز و شمع
 اسلام شمع بسا الدین دگر با شنبه با شمع بلال را شمع فید عطار در دو کان
 عطر شمع ملاقاتند و او در قفا و بناد بقا و شمع بر کعبه جابر مستحق
 و مردگار دیده شمع بسا الدین آمده گفت شمع فرمود در امام بر سر نهاده شمع
 سبزه نام سکاران پیش در کاران جو ز کرم مقصود و فخر همین طایفه است

این عین طریق مراقبه جمیع این
 حفظ را یاد دارد و عین حالت و صده در نظر دارد و یکی در یکی همان کل کرد و عین
 شکل و هیئت مراقبه است که بر نور چشمیه و مطلوب پیش داشته و می کند
 که او می کند که در و بد و و از و می شود و از هم و ساوس و وضو است یک وضو یک
 دل و بکذات می کرد و غیر در میان بکند و این شکل جمیع هم از این سبب است
 و نافع بدن دیگر در شکل است زبان دارد و هم از این سبب و له و الحلق
 و نور از کس است و جامع کل می شود و می شود هم می کرد و فقط از این سبب
 و می کند تا از این هم در این است و خلقت جمیع العالم که و خلقت هم از این است
 فقط آدم که شکل علامه مراد است و هو که هیئت و صورت علامه زن همین هیئت
 می بارد و از نقطه و دایره اصدیه و واحدیه همین غره و می بارد و نور و نور
 الف را الف الف بنمایند و خلقت هم نفس و اصدیه را از این سبب
 غره زن ما رسید یافته دارند جان یوسف با بارت مرده بکنان برید
 باز قیامت کرد و نفس می آید این مردون می که هست در خیم بکنان
 برید هم از آن علامه ذکر و این کوس می زنند کوس می عضو را بریده طریقه
 مختلای پس گرفته دایره اصدیه و واحدیه را که از العازان غار و از الف
 بغارت می آید هم از این است هم بزرگان را از طرف عوده فطری و کلمات افتاد
 اول آدم را که کند هم خود با عا را هوای کف با ولاده و آن سبب از اطراف و تربیت
 است اکنون معنی و کسب این شیوه عا را کرده شکم و فرج جماعه مردمان را که خدایه
 کتب بکند بین کتب اینان را این دو غار بین شکم و فرج غار می گردند غار اول

فعلی است من الغارة معناه غارت کردن و الغار ان الباطن والفرج غار
 سیوم معناه جماعت مردمان و غیران جمع غار و معنی او گوئی که میان دو کوه باشد
 و اما بان طلب و قره عین فی الصلوة بیکردن رانید بوجه دیگر غیر و بر
 مذکور که در بحر است الطیب مخدوب یک که که نام عالم خستوار و ستور
 او صفت یار است از انکه او اهل است و مخدوب یک که یا او قول ^{و قول}
 و مان مخدوب یک که از به و میشود و یک مخدوب است از بن بدان میرود ^{مستطون}
 فی الصلوة مخدوب یک که یا یک مخدوب اگر اول باشد از صلوة خصوص ^{مستطون}
 را د باشد و اگر نانی است از صلوة اعمال و احوال را د باشد و یا این سر ذات و صفا
 و افعال و یا صفت و طریقت و یا اهل محبت و موعود و معالیم و تقابل
 و قلب و نفس اند و با آنکه مخدوب یک محبت با طاعت و حضور دلجمال این سر
 باشد و این بر در دنیا ممکن نیست از در دنیا است نه از دنیا و اگر از محبت
 محبوب بکشد و یا اگر موجب فضل باشد و هست در سر نه از دنیا و اما کسب
 سر به سر قلب و نفس و فی کمال این سر کمال فاضل در دنیا است و سبب این سر
 در کثرة دیده میشود که مطلوب فلتو است و با آنکه طایفه مصفا و در بایم فرگاه
 سر به انسان همین جا است که اول سر و هم به انجا میرود صیوة دنیا را دوست
 داشته اند همین سبب است که سر به سر سبب تری و فریه است الدیار سر
 الاخرة همین است در اخره است که گفتی نه هندی که ثواب شود و تری کرد و ان
 محل تری نیست هم از بن جهت ابرار و منبسط کرام و به فرموده اگر مرا مشبه
 کنند میان تمام اخره و یک سر دنیا و یک سر صیوة دنیا اختیار کنم بتوانم در ان

همین تقدیر مراد باشد که نه محره عبارت از نه اعمات صفات است و در محره نذر
 رفتن اشاره باستیفاء حقوق ایشان و بکد اردن آن و جمع کردن بنی اناول
 و انضباط با عهده ال تمام و با آنکه هشتاد یک مقام سکوک و وصول که بکسب امور
 مراد باشد که مظهر مستر شد را تا آنکه از بن مقامات عبره نگذارد اجازه و خلافت
 بنزد قوم درست باشد که در وادار عرضات یکم در و سیاه کنند که خلاف
 مصالح طبقات کرده اند و آن مقامات در خلافت ثانی حضرت قطب طوبی است
 اکنون برین هشتاد یک جماع کرده یک لحظه از و تقای غافل گشته همگی از غیاب
 اورد و کف پانزده بکلمه در عین آن کار در انشاء دفع و خط در حضور نام و سکوک
 دوام مدام بود چنانکه فرمود

زیر آن هارق عاده است

و یکم منسحب ذوق و لذت کرد
 و با وجود تعلیم طایفه او
 علیه السلام است که تمام عرضیه سیر سلسله نخورده پس محره باشد
 انهم

کفیه و زنی

که خود را پاک کرده

نیز از صفی

فتر

متصف شدن بر حکم انکسار التسمی و التبعین بعمره او صاف البعد و هو غیر اصل
بنمایه وصال نرسید و غایت او را ندید از آن نودنه و مشرده طبع کرد که مراد بر
عالم امارت است و برادر آن بر رفت و او را نبات نه پس وصال بحال و کام حاصل
و آن مراده مراد عالم را در نوشت و حکم حضرت امیر علیه السلام نمود چنانکه فرمود

دوست گردانیده اند بمن از دنیا و کما سر حضرت خلیف و عودات
و روئای صلیح خبر در نماز ظاهر معنی است اینست اما نزد قوم طیب لاهوت
و نبار ملکوت و روئای صلیح نام است که عبارت از دل و نفس و قوت
و این امر هم در دنیا است و یا از صفت و طریقه کسری است این هم از امور
نعلق به عالم است و اخلاص دارد و مطلوب فلو دیدن و عده است در کفر
که این امر هم از جهت آن محبوب مندم که محبوب محبوب است مقصود
در طبع آن، صورت اتحاد و انصاف و التزاق است و عین الکنه و فرد الکنه
و اعضا یکی در دیگر میرود و ظاهر باطن و باطن ظاهر میشود و اول و
اخر و اول و آخر و باطن و ظاهر در کار است حکم فرمود

ما هتایکا بر آید تو ز دولت آفتاب و من هتاک و من از تو دورتر
بر سر تر هم ازین فرموده اند مرید از سر دور شود هر چه نزدیک است
امید تری و نزدیک است و چون از دور رفت همان شود هر چه تری نزدیک
میگردد فرمود

حالت صفای شد و فناء مقدم بقا است
و بنمای گشت
س میان نور قد و نور کس
و نور ما هتایک در نورانی فرقه است هتایک کفر آنه میان هتایک نور
و هتایک نفس ما تو میگویم و همچنین میان ذات و صفات و افعال و میان مرید
و بیرونی گفتیم سخن ما میسر تو ما سر گفتیم تو و بیرون راه بر کس
صورت یک به دم این میگوید من و او هر هر که او بود سخن ناک و لغو
باریک است هتایک فرمود

صفا که صفوت و صفوت
افزوده شد من فرمود از یک
نور و ان اصدید است خواجسته سنای کوب

ان در اصطلاح ایشان هو است که عابد بر حرف ذات است
ان بمعنی اوست بر تو باد صفت و لحاظ است
و لتصح یا عین اریح صفت

دریل

که تو مستوفی بود و خرا و کنگره او را چنان است و غرض از اینست که او نیست
 ارضی و آسمانی و کنگره و کعبه و قلب عبد المؤمن همین غره مرزبانان است
 تعالی و قلب المؤمن کل يوم و ليلة تلثمه و ستنی تغارة همین کنگره مرزبانان است
 بود انهم وقت بجمع خضره اند و بنام جمع و اگر نه خانه دیو است نه بیست است
 خانه دیو و ارچه دل خوابا سبجان اعظم دل را که توانه بیان کردن صعود و فرغ
 او را که از مردم زدن است دل را چون افرید برین اندکی مختصر چشمه ابرافیل
 را طلیس است که تو سر عالم غرض و غرض محیط عالم در بطون غرض است انرا
 تو بر کردن خود که سر هزار راه است بر کفر این دل را بر کفر است این در
 لطافه تربیت از غایب نمایی فرمان مند مبر دارم بر دم کرم خود قلب المؤمن
 اصغیر من اصالح الرحمن بلباسا کیف لا ادریت علی الرقم و النقا و همین
 بنات من از دلا بر جوانم دان بخبر نامیده انم غلام ان جوانم دم که
 دل جبر دارد رئیس الطایفه میزاید بر ادم سبیل عبده است سر صحن و صحن
 مردن بود روزی و دنیا و ابد صایم بود و روزی رفت هم صایم رفت فاما خبر
 از دل نه است پس معلوم شد که خبر از دل خبر اهل محبت و عشق را نبود زیرا که
 حضرت را نه بماند دل است مشخصا انسان را مبین سایر اشیاء و اهل محبت است
 بر حکم حکیم و چگونه ۱۵۳

S. 103

که طایفه مصفاة و زایم مزکاة اند
 روح انسانی نامند
 و آن قلب است
 و حق روح و نفس
 که بنامه در و مادر اند تمام ادا فرموده و تقدیر بر این تکلیف است نه تکلیف و نه

کس مثل

گفت و همچنین

اما در فواصل

جمال و از لطیف بهر دانه لطیف

مملو بفریب

از انیم صوره و موزون ظاهر و باطن و روح و اصل در حق

کانه

و هر که حقا و مطلقا در صفت کادان و بر مراط مستقیم خوان
چو عیسی و موسی و محمد و بر سر سال احمد ص ترا و دم نه ای که هم ترا بر سر

و سر ز صفات است

اما

نه در ذات

ای از

تقلبات در بار محیط است و از توجبات و کرامات اوست سرهم در ذات است
و مقام نگین است جهانم فرمود

بالتقدید در باب عمیق

کنیه الماء

یعنی صوفی حضرت نواره رسید رسول الله است ذکر قریب و بر صوم نهاد و فرمود
منذ عهدت عهد بر این نزد یک روز از حد ارسد آمده است و در دهه
مبارک کرد در این
علیه السلام

و هجده در روایت و انبیا دان است بر مثال ملون است
هکتم بر و مرید
دور شود از آفتاب زاید میشود در نور این
در حجه کم نزدیک شود از او منقص شود نور این و او را بس آفتاب
و

و رجال اسم است مخصوص کرد اندر کفر کافر او دین دیندارا در
دردت دل عطار را عارفان در ویش صاحب درد را بادشا خوانند کرمانش

ضامن فرمود که آن حجاب عظمت است

سکر این عزیز نتوانم گزارش داد به تو ملکا قرار تنبانیم کرد چنان
ترا شناسانم کرد که بر تن من زبان شود و در سوره یک کلمه تو از من نتوانم
کرد این را بای هم از این است و فرمود در کمال این را بعد تمهید بگوید همگی
با او کلام کند و مرتبه کلمه اسم مایه حاصل است من لایق آن دولت نام اما
فضل و کرم تو که علم است بر حکم من قبل قبل بلام علم و سبب و من
رود بلا حافه و آب مراد سکر کرد و از خاک برگرفت ^{۱۵۲}

3. 102

نیکو مراد است فرود آید و رونده این صفت محذوب است
که ادرا از او برده اند و معارف در ترقی است فرود می آید و می شود
تا که میدانند که بنیان رسیدم و راه این معارف نیست چون با معانی نیست
و راه آن همان است برزگتر از آنچه که است همچنین که عمر ابراهیم
ساعتی بکلیات و کوفات شود تمام شد به نیست از آنکه مطلوب را نماند
نه طلب طالب را از کجا باشد قل لولمکان البحر مداد اما فرقه آیه همین غمره
زنه و آن لیغان عیا قبل و این لا استغوا به فی کل یوم سبعین مرة همین
میرازد و بهشت هم که نه صفت اخبر داد در کمال راسخ با آن
بمیرد تنه مستعد در را همچنان باقی همین نار بارز میکند

اگر هدو

بهر صدق ن ازین عالم سر سو آن عالم جو دیگر عالم خود را هم اندر نه زمان
 مین کار سازی پس درست مدغم الرطل الحال المثل ازین حدیث معلوم
 گردید و بماند که نم الرطل فرمود و امر رسیده ملامت میزد که در حق افضل
 انبیا و بیان صفت قطب شنید

مراع

رود

نم الرطل

نقصان و خطایر افتاده بماند جبران نقصان شود که قل هو الله احد
 التواری گفته اند از آنکه در جمع قرآن که حضرت است توحید و احکام و قصص و در اظهر
 محض توحید است پس میوه قرآن بماند در ثواب

وقوله تعالى

هم

یعنی ازین فقیر که در حدیث و قرآن است مراد فقیر صابر

صابر و فقر اعتبار است نه فقیر ناکر و فقر اصطلاحی

از آنکه فقر معرفت برائت اعتبار بود نه اصطلاحی از آنکه فقر همانند نه فقیر او

مگر این فقر مطلوب از فقر است و هو الکمال المایل عن الکمال پس دل بر حقان

از ما سوار است باشد و بخت است بر باشد این چنین فقیر مراد باشد و بفضل و

شرف او قصه و احادیث ناطق است این شخص محذوب ساکن است هم دلش خالی

از مال و است و برکتی و صفتی است و برحق را کنی یس و مساعیست

او هم تبس فدا بر است او در بهشت رفاه است و او در حق است رسول

و دعا است که مرا با او بر انگیز و اگر نه فقر خود چون گوید با آنکه میگوید آدم و

دو نه مح لوائی یوم القیم و لا فخر و لا سوء لواء الحمد و لا فخر صبا که فرمود بقسم

یعنی جائز در قرآن تنقیده

که غنی را این مرتبه و این درجه باشد غنی است از آنکه غنا مونس است و فقر مذکر

و فضل مذکر افزیده است بنظر رخصه نده و معضوب و مبغوض خود خوانده

و فرموده این دیاد میان من و میان بندگان من حجاب نموده و ایستادن را بخود

کردانیده و از من دور داشته و فرموده ما بنا نهادیم منزه شد و انهد من

هده مک اکنون جو ذکر فضل اغنیاء در قرآن

دنياک بطنک کفر اند

که در خواب امیر المومنین عمر رضی الله عنه صفوت را از خواب
 چون لودید کر رست مبارک رسوا بر نفسها بود یا فرما بر آینه
 و او صل الله علیه وسلم از قیلو بر فاشه و عمر کران کشته رویا بر کشته
 یکیک یا عمر گفت قیصر دوم و بارش ثامن جنس و ما جنس در دشمنان خدا
 ایسان غرق در زمین و در بنه و بر تختها سر مع و مکل باب کینه تو کم دست
 او با این ترا این حال این دوست در فم منبت فرمود را فی نفس را بر عمر
 دیبا فایا ایسا ترا دار و دارا فرة باقر دشت اکنون

یا رسول الله فهم کردم و شنود کشته ام یا رسول الله و ملک دیبا
 فایا سفالین و افرة باقر رینه است اگر بکسی این بود بر مردم عاقل
 مایه که بسایه سفالین اعتبار کرد بر فایا زین
 سخن او برید و دیده ما است که از دید میگو

از شنیده

یعنی از محمدان ساک و طابان ذات قطع نظر نبوت
 و صفات گردانیده و از خط نفس و شرب هوا بطلب ما دون ذات از غوا
 و صفات فقیر و فایا کرد و در خود که و راه نمته است و محک مردمان

نبت

وفا کنون باش بسنو بدان و اکاد باس
جامع الحمال والجلال و مطهر النمال و الخوال
هم مردمان در فواب اند چون بمیزند سدا کنند

و طریقه قزوین قائم میسر

اول مطهر نفس است بکر و تصنیف نفیس و لطیف لده و دوم قوت روح
عین بدی گشته بر نفس جمیع نفیس باشد و این جمیع عیان حکم بدی و
این وزمان و از من و اگر مطهر نفس جمیع نفیس و این جمیع عین است ظاهر او
آدم هم دو جنبه است یکی در باطن و آن نفس دوم جنبه است یکی در
و آن نفس و دوم در ظاهر و آن جسم است و نفس تمام جسم میگردانم
نفس میسازد از آنکه با سوس نفس است بر کیفیت عالم ظاهر و جنبه نفس
میسازد و نفس هوا خود میطلبد پس تمام نیم نیست منحصر برین دو جنبه است
العرضه اینها را

ایر کا ملک قوم و تبار منہ داند
انج بخشہ خداوند منہ مرا و گردانہ مرا از سرگان امی خط نفس است نفس را
درین شرب تمام است

و میگردد او را مارکادوش
دینا و نزد مها و نفس این موزیات
وقت ایسانند

و او
و بی دولت است
که دادند پس از ابا و نفس است نظار
بر نشان که جمال بند نفس است
و بیسرانام کند
دولت از مدان
بغضو ابها

و نم بتر و هم بدو
یغیاد شاه

این حال فقیران با صراط است
نه در ظاهر اسوده اند و نه در باطن اما دنیا داران بجمال و کمال خود تدا اسوده
و تران هم ندانند و حق تو را دنیا داران بکند بر حکم نه اب فوما
مهم و المشرع نه اب و اکم گفته اند
و دیگر

که وزیر نفس را مرده و پس مرده مرده است و روز و شب در هر معاش
و توفیر از دوزخ و متاع دنیا و زمره او میگذراند و قل متاع الدنيا قليل
کینه بخند دارد و هوا را برحق برگزیده و طلب فانی بر با فانیال مجبور کند
از غایت حرص و نماند سر و نفس که گزین
فرود گزین از لباس طاعات و خالی از اعمال حسنات
که تر عورت را کف کرد
عینی صوره فقر ارباب

رسول الله از آن استعاده فرمایند و اعدایک من النیر فرموده

که انار هو است

که از اعلام حرص است این هفت جنبه عبادت از هفت در که دوزخ است که
اما سیم ابواب که فضیله از آن باب است و هفت صفات نفسانی رستم از آن
جواب است عینی ضمه غذا با کونا کون و موزیات و مونات دوزخ بر مار و
کرادم و مردمان مریکون است

نخاست

و بنیم و اعضا سلال

و خستین

و بنیم

بر حکم الجمال و الجمال

و الفزار و الفناء سقا قبان و اگر و انا بان تو امان از رنده از امور سیم است
یکه بون دیگر منصور زخم از بنیست میگویند اگر در خواب بنه که میگویند
باشد که بنه فنده و فوشیست باشد و الکن الکن

این آن نمودار هست که دنیا خواست

صمیم اعتبار ندارد دنیا ساعه فاجعه طایفه مقرر است سوزا و غریزه
اورا و فاضی و تنگی اورا اعتبار نکند و مختصر و مستند اورا مقدم و سحر و غیب
داند و بران مستقیم مانده تا مستفاد خبر نه که آن لغت اند و اگر نه غیب
فرمود ناگهان

النهاية الرجوع

لیا البدایه خود سر باید نیست مگر استعجال و قدر و طمان رقص لا
قابل است که بعد از کرد و لا بدیل خلق است کلمه بحسب کبریا باقیته بسیار
سپید کردن از نوع از محال است مگر چنانکه علامه قدر یک صاعقه فرمود

ارض ضو جلال

بود اکنون ضقه جان که لازم موزوم یکدیگر انداخته

۱۹ مضار

بادیام و امور سلطنت و همانند از

و اما

رسانه

میان خود پس عکس تقدیر هم خوانند و نامش مستور دانند و وقت بیان
خود انکار دارند و هنگام اصلاح و سارنه بجا می آید در کر رسید کنند و
و مکر و فدا و غدر در کین دارند آن یکدل اندیشه اند و بگو قدم رفتن درین
وصل فصل و در عین فصل وصل بیانند صاکر فرمود

و در مرد شاخ و دست پند راوست

پس توصیه فرو کسرا

مسلم نند و بیگانه نام و غیره نام هم ممکن نیست از کیم غیر است که در خود
خود محتاج بدان دیگر نباشد و اینجای ممکن نه زیر کس در خط و رسالت اگر از
تعال فیض برین عالم نرسد در ساعتی با صیر گردد و متاصل شود و بود نام
و قیامه نیست

بیت

از هر یک کل نشو و فریض کل نکر د از آنکه مفهوم یک عام است و مفهوم
دیگر خاص تمام از نفس و لا اعلم مانع تفکک همین است

در محل خود در متو و مستوف خود

رفتار نیست صاکر گفتیم در خود و وجه دارد وجه من لای نفهم وجه من لای
ربه خصوص نفس انسان که جائز است از عالم بقا دارد هر یکی را در محل و حرف
می آید کرد و بیف مقام محمود و هدیه خاصه

مغز و مغز

مغفرت خاصه و در حق خاصه و مقام صمیمه است مورد وثقت مرید هست و کلمه
 سحر است قولا و فعلا و طاه
 بدین مقام خاص باعمال و افعال خود که فرموده تبارک این راه خاصه حضرت محمد
 ما را ننمودی و از راه خاص او نکر دایند
 مرا اهل صفات و ذات
 را و اصحاب محاطه و محبت را بنور دایم و وصله ابدیه

اهل و اقارب است که بعد از
 محبوب
 ماضی بگذشته اند چنانکه فرمود
 فاما اندک در بسیار است نار و در نور است

زیر آن دوزخ با الهود معلوم نیست است و عذاب
 باد و گمان است و نیست بغیر محبوب دوزخ است زیر کرم نزل از ارجح باز است
 و نیز استغال نجام کردن و از صاحب خانه رو بر گردانیدن از غفلت باشد
 هم از آن صوت برآید فرمود که انزل الجنة ابله
 فقیر ما را بار

۱۰۱

S. 101

این صفت عقل معانی است

ز صفت و معنوی چنانکه فرمود

یعنی اطلاع بر آنکه جزا و جود دیگر نیست

فذا بر آنکه است از با بصواب کار نیست و جزا

اونست و همین صواب است و سوا اوست بار کثرت هم خلوت علوی و نقل

س او تعالی چون نقطه باشد که از آن نقطه آمده خوانند و صرف و کلم هم از آن

نقطه باشد که احدیه و واحدیه نامند ۱۰۰

S. 100

و مختلط بنقاط بر نکات جلال است

که صرف جلال است

و برابر خود

و حال جلال کمال است

عالم معقول را با عالم محسوس اصابع فرموده میان ایشان

در یک دعوی انا و لا غیر میگرد بر حکم ایس کلمه شریف و خطیب

خجسته بر خود نمیتواند مراد از این دو صفت جلال و جلال است که میان فواید توانند

و لازم ملزوم مگر اندک به و ن دیگر متصورند حکم آنهم و نسبت

که آدم و ابلیس نسبت و موسی و فرعون نیست

تراز و عدل

برای بر ایند و کم و بیش و سی بیش از دستیه حکم فرمود

و میزان برد خفت که عبارت از عالم مقدر

و مسافت است بر حکم مبتدع حنیف

غضیب

الحی علوا و لا یعلو و الحق لا یغلبه شیء ظهور نمود کجا ابراهیم و کجا

و بمان جهانم فرمود
 و کمال او کاف الم دنیا قدر عهده اش مثل
 صانع بعوضه ناخست
 و کران مایکل باورد و وفار
 چون صال شمال
 انبی قصه بر عکس نقیض دان و ورد است
 بنا بر مکر و معانی بنده بکنکره عکس بنا بر ضوان اما این عالم است و اضافات
 است هر یکی نیست دیگر را و بعد و و صید و فصل و کران و یک اشیاء
 صانع فرمود
 و چون کمال بنیر نور بها و بحدود و ساد و
 ما را افتاده چون مرد خضوف در زان و صیران و صیوان گشت صانع فرمود

سر تراست

بمن

روح را

هر یکی را اجاب و دوم را بجلال فواید و

کفر ایمان هم نامند و عالم است و اضافات هم گویند

و کلام

گانه و لم يكن معشبي خبر مني بخبر در حق با حق نیست چنانکه گفت عابد محمد
 ملا محمد و لم ينق مني محمد مع محمد شبي این حکایت مقام لامکان است باز
 اینجا سجده کرد فرما شد سجده اما ما غنیمت است این سجده که است گفت
 میدانم اما رعایت ارب میکند و ارفا بناسند بچرا رسیدیم اینرا ترک هم
 شد و اسجد و اقتراب بغیر محمد که ادب کنیز نزد محمد تر شود شسته البر
 سر است افتاده را بردارند بر آمده را فرو دارند اما

مقدمه مقام

در اکثر اوقات همچنین است حکیم معشوق بایند که در وقت اعتنا فو العصف
 و کنار و کنار که در و از کمال لذت بهوش اند فاما او بگوید است ارب میکند
 و بنام خود را بنده آن بغیا به از دیار حسن و جمال بیکر داند و الهام شوق
 و نده او بگوید اما از عالم ذویات است تا که غنیمت ندانند از که غم و ک
 بهر راه و در نیر و بی ار است و بهر است کم در نظر مردم خوش آید و در وقت فضا
 این هم دور میشود بجا هم کم افضل از هم در آن وقت عابد ارب است
 حکیم گفتیم ابان بعبی

اول مقام
 رویت است بعضی غائبین غنم انفسهم فایتن ذات الله به ان علامه حقیقی
 این دعوت بندگی در بندگی زیاده کردن و یوتون اگر کوه مقام دعوت و
 است بعد آنکه دو حاصل شود زکوة الله این باشد که فلق فضا را از ان
 کینه

نصیب کند تا در وعید شر الناس منی اهل و عده در نیاید ضایع فرمود
از آن

تا هم عطا و حقوق گردد

تا بداند در جهان انجمن نعمت است و در طلب آن جهد نمایند
در جهان شاه و پادشاه در قبح جرم و مایه بسیار بعد ازین حکم ما
دائم دوست بسیاران کوشش ما و ملواری

از

و بر و این عبادت هفتاد

سازد و بزرگی

بکفاد

و بخیر سلطان در آیند

کست از آنم

و معلوم کردند

بیا

صالح خبر از عالم در قلم حق فانی نیست
مسکن فانی و مخلوق و بنده و فدا و هم و صومراست

بوز ذات

در بزرگ و کبریا نیست و شایسته است که از احباب عظم و کبریا گویند و آن
جا در روانه و دلیع سوختن مکتل مذمت که در و آن هم معاصیر را
مسامحه نیست دیگر خود که ام شمارست این را احباب ذاتی نامند ذات
جایه خوانند و غطره و غره براهی من است یعنی حکم بر اهل مردم را لازم
ملزوم است و بعد از این شود همچون عظمی که لازم ملزوم است تصور
ممکن نیست و شرم و در که شستن از گناه را در امر است حکم از ار
باب و نایب مردم است بدون آن برهنه نباید همچون چهار بر است

و حکم خود

البشر

و کبریا

در طلب او حرف کرده و میرسد القواء

وغره و دستفاد از طلب او چنانکه پس باریان مجازب

همچنان هر را در ارضی دار است نیست

یعنی

و چند دور سر کرد

جواب از رو

مرگم کنم

کند

در عزة

از او را از سر کرده اند و از اعیان علی بن باسفل ما فیلر انه فخر انه

و بیشتر دارد و غیره و باره

خاربت بر شش نه نامزد اندر درین محل در نیت اندر گویند
مخلص است او را خود حجاب نیست و آن عاشق جدا قسمت قبول کند محکم
اضعیف الایمان که منهم المخلصین است
از اسرار و ابکار این کار بار

در حق محدودیت مجرب است تا بهر جا محل
خود باشد و مقام هر یک بموضع خود بود که مقتضای اعتدال است و مشتبه
افراط و تزیین کرد و مذموم است

بر حکم اذا کمل المودة رفع التکلف یعنی چون
کماله بر دلتلف از میان بر کرد و سرگاز ادب باشد از مقام است
در دوستی که بجنس می شود و قریب در رکنه و در صدر می نشیند با وجود
بود و آید و در صف نهال می شود ادب نگاه مایه داشت قول منصوص
صلاح کدیت یا ملعود و مودن اندر است گفت هم از این میان نشان است
اما بهر سو که هست و در هر مقامی باشد می آید ادب نگاه باید است
ادب تابعی است تا به الیرینه بر سر و بر هر یک خواهر از آنکه مدد فرست
و عنوان ترقی است تا که مردم در ادب است امید ترقی و ترقی است
صالحه و روست که حضرت رسالت را می آید علم در معراج مقام بر دارند

حرام است
 و تردد و اختلاف هم با ایشان کین بر حکم الصبحیه توثر با عانت
 نیست و همین عانتی که این ای که نیست عانتی که کن قریبیا و باید
 که هم شب گفتن بر عانتی حرام است ضایکه مرویت که ضحیه رسان
 هیچ شب تمام نخفته اند و هیچ شب تمام به دار نبوده اند که بخشد باز بوی
 ضوای برود در خیزد تا

و ملازم و سار میواید مبارک فرقتی با این که جدا از و ب
 وصال هست به بالذ وصال هست که بعد از ماه و سال هست حکم
 فرمود
 و زیب

اوفلا و اذوال
 باطن ا و را دوست دارد پس ظاهر باطن و باطن ظاهر است سبحان ظاهر و باطن
 خلاف باطن و باطن نیست ضد ظاهر و باطن و باطن و باطن و باطن

و بد که
 یعنی صاحب جمال و کمال که عانتی از
 صفات جمال بسیار بوده زیرا که جمال عانتی جمال است و جمال معشوق و دوست
 از آنکه

و این را از انچه اینده عشق بر سرده

مرتب

اصول را که نمایه بنیست بیان میفرمایند که هر یکی از اینها مقام خود دارند

مقام او این باشد

نیشسته است بر هم خود

در یکدرد در

هم قولی رفیع و کدازة مکه و غالب بیاید

این بیت

یعنی

این بیت بالا دفتر از مایه مصفاة و زیبا مزرگانه

که از زمان عالم لب و احصایات فانی است بکم از مکر و

مژگان سیه خوانند اما سیه الفوا نیز یکی ایشان است که

و نام را در افود یافته

بیت

این دال بر آنست معراج

از آنکه بدردنا یافت ارمیده و از

شفع در که نسیم نوزده یافتند و از هم ریمیده و برضاد و تسلیم مکنین فرموده

مگویند

ارباب

صفت

آمد گفت این را کردن بزنند و زبردن بود گفت این را به اید بارش است
 که کشند اتفاقاً در سواری رفت کلن ناب را نه به و کار و کشم در کار
 تیر بار کرده و نیست و کار نیست بر بزنند متاثر است و زبردن یافت
 به شدت و در دست که حال را عاشق نامد و از وجود او بارش است که اید
 مادرش گفت ارباب است بگویند و زبردن را و در دستش است و نگفته ام
 کار که یک کس باشد او را به آن موافقه کردن و کشند ظلم صریح باشد و بود
 بروا و اندک از اکنون تو هم هر صدمه که از صبحی عشق بجای دهی و از آنم
 یزد و انور که صفت محمد است که عالم

5. 99

ظهور است زما که روح و با عقل نور است بر حکم الصوفیه و اسرار
 را هم از عرو و سر گرفته اند که میگویند امروز عرس فلان بزرگ است بخت
 دور روح مطهر و مقدس و اخفوت حق با غرار و کرام بر درنه صاکبه و کرام
 در خانه نور برده بتعظیم و کرم نام از آن معلوم میشود که طعام هر کس از نظر
 عرس نیاید گفت تا که اجماع و لی باشد که او را با غرار و کرام برده کنند
 از یکجا میبایست

یا اول ما خلق الله روحی او عقی

و در است بهو کار ایشان از جانت

بعین از عالم حجب و غشی آمده ام و از افات ما را خات صاکبه در قدس است
 یا داود کنیز من از عی محبت فادیه البلی بنام

سورج و این که باز نشاند ایسانرا بجاره افرو و سج
 دنیا از یاد خدا بر غفلت ایشانرا بجا ب نورانی کجاره افرو و سج دنیا از یاد خدا
 یعنی ایشانرا بجا ب نورانی و ظلمانی از غفلت مانع نماید از آنکه از عالم نسب و
 اضافات بدرگشته و بوراد الوداد رسیده اند

اهل محبت

که مذکور اند در متن
 و آن بجاره از صف جمال و جلال است که ما فلق به بران مثال است
 اما حکم مرغاب است بر حکم سبقت رحمت غصبت بس مؤدستوه عالم
 صحن عالم است و اضافات است حکم اکنون بران اشاره است از
 یک پوست دیگر خواست و در و بهم اند
 یعنی از صفات جمال بجلال و از جلال بجمال میرایم و
 میرویم

از آنکه از امور نسبت در گذشته و بوراد
 آن بردفته اند اکنون بهان بشنو

اول موعای عجبا للجب کشف
 بنام بعضی عجب میرسد از دو کسر که حونه نجسه مرفود این که هست بر دست

حجاب است نه حجاب اما بوجهی حجاب است نورانی اراه همین اشاره است
بودن

انکه لافقت همین است و الحق لافقت ظهوره خفی همین
از انکه نور علی نور شود یک نور را بجهت شناخت این زمان نور
بر نور افزود عقل معجز و بیچاره که فرمود مستحیل نبود

هم در نور فروخته شوند

حجاب

منه

که است

چون

نور

نور

نور

نور

نور

نور

نور

نور

نور

نور

یعنی روز شب بانو بودم و نداستم
که تو شمع خزان دامن کمر است و اصولی در کار گشته
از آنکه شغل خلق غالب بود نه ذکر حق صابر فرمود
کار تو مرتب شد و مصداق
ان ذکر حق است نه شغل خلق چه اصابتها کند که یاد دار
یعنی بادشاه

از عشق کرد و گوی است
محل و غیره بنده هر کار فو شاید برای به دورم فو شاید بکنند بفعل
مایار طواء همانند ارباوست و گویا برید و ریاستش بیار اوست
صاکم فرمود

یعنی از ظهور عشق از بطون غلبه کند اصلا بهمان نمائند الحق لایسته
شیر و قضا و عقول بوالفصول را که ملک و جودید و قائم است بتاراج
عقل در دیت خود ای که امور عشق در دیت بادشاه رسوز

یعنی وصل و فضل میان دو چیز تصور توان کرد و چون هر یک چیز نیست
حق فضالت و طنون باشد اما اصل کار از آن است که خیال خود به حال رسد
عقیده نزد همین نفس و طبع است که حق و حقیقه می شود و حکایت کلکی تاب
و بادشاه بشنو طعن تاب عاشق بادشاه شد کار خود که بهشت هر کار بادشاه
مید و برابر شده میر و تا آنکه قصه فاش شد میان خلق بادشاه را رسم

وای برنده و مراسم

مشارفند و ریاض کربلا

و عظمت است که لازم معشوق است

و آن درگاه باجاه

و کون

از خاص و خواص و ملازمان درگاه او

و ارامش

و اقامت کنندگان

بعد سال و ماه

مب

انما علی مذهب الحق همین بیان است و ما من دانه تا از ارض ایا هو افند

بنامیندا ان را بطریق مستقیم همین بیان است

مگر این که در این مذهب است و جواب ترا از این تعبیر اینست

تعبیر که در این مذهب است و جواب ترا از این تعبیر اینست

مواضع است و در این مذهب است و جواب ترا از این تعبیر اینست

نوعی چیست حالت این در کمال و جواب اشاره به صفات اموات

است و چون از ایشان بگذریم برای اسم تمام شود در این مذهب است و در این مذهب

قدم نهاده با سیر می رفت ای سیدل می رود و این را تاثیر می بیند

در اول می بود و آن رفت نیز می بیند آمد

در این مذهب است و در این مذهب است و جواب ترا از این تعبیر اینست

در این مذهب است و در این مذهب است و جواب ترا از این تعبیر اینست

اما همین حال بعد از آنکه و التماس عین بعین می شود

ارضیان

عائق و معشوق اما حقیقت است و در صورت دور و هم بود رفت

و حقیقت حقیقت خود با کمال و نیز نبسته میان عائق و معشوق چون نبسته میان

ظاهر باطن است ظهور معشوق بمائت و بقاء عائق بمعشوق هو الاول

هو الاخر هو الظاهر هو الباطن همین است حکایت فرمود نور رافع

نزدیک است از یک ایوان الهی صفت تعالی آنه مجنون

نفس در غلوه صحیح با او با نرس

عجب با او عارف سبب آن الحیزه امه عجب

از اهل محبت

بلوغت و ماد است

و اراده را با اختیار و کار و دانش او را آن پناه اند در کار

محبوب

و او میخواهد فراق مرا پس ترک کردم خود را از جهت خود است

در شهر بکوب تا تو با منم کاشفته بود کار و ثابت بد و تن

لایه فل سینان به عمد و تن در یک نام نکنم

در نیم در وصال خود را ایند که نفس خود را

در وصال مرا در نفس است و گال شرب او است از آنکه نمی چال است

و در نیم خود را در فراق خود کار فونده کار آن که فراق و ظا و نفس است

و نفس بیک مکتور است

از ارب در نام را در است

و در نام را در از آنکه چال و طلال متدا نمند لایحه صا حد هما بدون

و در حقیقت خود چال چال است و طلال چال لطف قدر است و قدر لطف

قرب بعد است و بعد قرب بل بعد قرب قرب است قرب قرب قرب

بعد این از الهیات است بل اقرب و لا بعد و لا وصل و لا فصل و لا فراق

والا ملق کل بان عداسه اذا احد النصارا من ارضهم يات است بقره من صوف باله است

يعني سرور وستم او را در بر کسبه از انکم آن ستمگر عین
رضا جویش است معسوقه سرور و تعطف و کمر و ترغوم دارد ظاهر
در باطن خلاف است راست باز است از و محال است بفروق و کم و عد در
هم ندارد او را است بنار دای باز در جزوق سازد انی سازد نایه
اگر اتفاقا همان ستمگر افتد یکی در یکی همان کج کرد سخن می شنود
ز ر و نادیده و هوکما و ضیالما بهیسه هم مر بر سر سر کرد و دو و لاکلی و بیگانه
و رویی با و می او باز آید بخت باز آید از آن در که کل نمونو در آید
روی تو دیدن در دولت بکلیه ایه که را بود و باشد اکنون بشنود
همان برنده

يعني در بردن بنشانی
خلق طامع الشیاطین کلما جلس را افکار کینه و امعار است قدیمها نکست
کذا الوف شنه فم کلص له صوره ولم یتر رنبیه الا صوره الانسان و مر
فله اطلق ادم علی صورته وضع مراقبه همی بن و طریق است با مربع
یا کرد و زانو ما دوم قرب بکلف یقینه است
و کسه و و از یکید

و هم زانو اشاره به سطح مخصوص است و راه ستمگر است
تا یوفی الا بالذوق جاکنه فرمود

که بود منزه از رتبه است مطلق بود بجز کل باز گشت
از میان رفتن است و گشت که است از میان رفتن است
جده عالم لا هویت و با هویت یونسوت را فرد در لحم و دم خود رفت
این قول خوب نیست زیرا که لا هویت محتمل محتمل است این در
دو جسم متصور است و تعالی عنه و کلا کبریا چنانکه فرمود
این سخن بد است که به اعتقاد کننده بدین کلام
بود من نیست بلکه زبان زده است مردمان

منم لیا ارب

شما ای
بنی آدم صبیحه و ذات و موهود و هیئت از علوبات و تعلیلات که ظاهر است
از بطون و قوه بفرا وجود و فعل شهود و جز شما ای روان در هم عالم
و اما ما که این است و هم است و خیال یعنی حقیقت ندارد صبیحه شما
ایده امانه است و الخلق منبج جز دل را مایه او و هم است و خیال
و زل و لای است و هم بود و در حقیقت حقیقت خود مانده صاک که گفته اند
در زو و ربط بود و ربط سوخت همان در مانده که
اما ترا باید که این گاه نبه او تعالی
همین است غرض مینماید و تمثیل عالم معانی بعالم صور و اشکال گشته لغو

تأثر في النفس

این چهار تمییل ذات و صفات
و اسماء و افعال است که عباد ذات چهار عالم است چنانکه شخصی قیام
و ظل و عکس و بهر آنکه این جوان که تجنون در صفات دیوانگی فوس بدید

این بر جنبه و چهار مینات همیدان سهار که گفتیم مانده در بن جمع هر چه است

تکلیف ایات داند بخیر شناس

یعنی وجود او زاید بر حقیقت او نیست
قول بحق حکماست بر حکم گان اسد و لم یکن معشیر و هو الکان کالکان
تا بقدر بذاته و تا فی صفات بمذوات الکان

یعنی ذات و صفات و افعال در حقیقت همان یکی است از آنکه
السلامه و الرقة و البر که منه اسد و امد و الواد لا یصد عنه اطلاق
الواد اری اصل اعداد همان و امد است با و کرا در است

صالح است اینکات تقاریر و صفات هوار است کجا آسمان و کجا
 ربهان من معلوم شد مخ مخ قشر قشر است و قشر قشر مغز
 مغز است در صفت و در صورت فضلا علی بعضهم علی بعض مقرر است
 بعض نفس منکر و در بعض

اعیان نابره دبه روح انسانی است و ان امر
 صفت قدر و طلال است که بار و کریم و معج و دلال است کند از است
 که دبر کرد و عذاب مرید کرد تو دهنم همی رانی من می کنم گوشت
 اهسته تر میدان نادیر تر است بنم

و بمل یافت احوال مسیطر علیه بر خوانند
 در مطیع عشق صادق ز کس مکرر مراد بود هوائ و بر آید
 و از ترکیب عناصر بر با جزاء مغرور است
 باز گردانید همانکه فرمود و باون

بغی در ریاضه و عماره کینه و باهر مرید تنگیم
 داد و بیکذاش کرد صراط را بر جوع مامل

کردانید و ان لب و انش و باد و خاک است
 که عماره از اجزاء لایبج است با شصت

با انواع مشتاق و مجاهدات و مکاتبات ظاهر و باطن
 بالای نصیحت است که مشقه از و بد و در هم مانده نخته کار است
 و الا ان سر وصل خوانند و سبب ان الله مده مکتوب

کلنیر

اگر تمام عالم مومن شود و برسد در فرانه او تعالی چنان زیاده نهد و اگر با نفاق
هم جهان کفر دیگر دوازده فرانه او نقصان بندد و قال موسی ای نگارنده ایتم
و نه از انار من حیثی قال الله تعالی حیثی او تعالی بی نیاز است از هر چه
خلق حاجت بد و برسد و او را یکس حاجت نباشد و اگر کار را بچشم خواند
میست و چنان باشد بحال الله و جلای مصور بصورت قدس شده احد و چنان
و چنان کف نماند انده ان چنان است و انفسکم و ان اسامی فلها و تعالی
از یکی و پیر شایسته است نفع میگو و فریبده هم بنفسها را جمع است
و چنان که در این عالم است از انار عالم قدس است

و اما عالم که عالم ما است از انار عالم قدس است

و قوام جهان از اولد پس خنده عباد از کمال ظهور باشد اکنون

و شایسته است که در این عالم از انار عالم قدس است

برده شد است

از این لب و احکام و

اعتبار است جهات بندد است نه بتد او تعالی و قدس و اگر جا باشد
مغنی چنان بود که مردم قلوب و لکوس و عقول و هواس ظاهره و باطنه و قلوب
بشر با حجاب کار خود کم بر راه انده بوده اند و بران فرستند و قدس و شایسته
همه این قرار گرفته و مطلوب بذات در دست حرف و یک در محل او کرده روح
هم از عالم صوفیه است اول ماضی است روحی اشاره است ایشان را
از مقام ایشان بود و در این عالم داده و بالا برده صفات انوار

ثبات الحروف خوانده و برابر نمیداند و البسیه این حروف نموده تشبیه معقول
 محسوس و مود تا و اگر در حال تشبیه در نفس سامع جایگاه نگذاشته و از سبب
 علم بلاغته است و دال بر مسمی دال بر دور در بعضی نسخ ضمه افتاده است
 یعنی دال به مقام ذکر بر دو گفت این تشبیه و نماز و تلاوة و سجده نما
 این مقام ذکر را بر میکند میگوید بدین محرم که ذکر عمل دل است و اعمال
 نما عمل صواب است اقم الصلوة لذكر الله اشارة بر سر است که بنوعی ذکر و
 مراقبه کار بیشتر از دیگر نیست اگر اول مراد باشد خود از مسمی و دال علامه
 مذکور مراد باشد و دال دست حکم رفت اما در نسخ صحیح دال را قلم زده
 اند از تکرار است آن طبعهم موکل عبادات الکفایات و مراد این باشد
 که دست بر میان ذکر برد و گفت چنین و چنین و مراد از غیر روح و
 سر و پیر سلطان روح اعظم که الی از و فیض عنایت کردیم بر نفس
 مع عقل که عند الله برابر است این اشیاء و اعلام نسبت ما نسبت به نسبت
 او تعالی ایمانه اکم باشد اکم و به معنی عرس و نور اشارة
 و تیر همان جمله یکی بود بنود از و می اثر توجیهی مشار که ایها لود عبان
 و فیض از قلم توجیهی نیست باید تفسیر صفت توجیه در بیان
 و این صوفی مسلمات که از امر از احوال صفات جلال است این رنگ
 این صفت است کما صفة و کذا ذات تر باید که گمان نرود که او تعالی
 چنین است و این مژ و رانم محیط مکر خوانده و از و را و الزاد خبر از
 علم از این جهت بحروف متنی آورد و مطلق در گمان نیست که او تعالی

که این ظاهر اجسام است

تعالی غم دگر علو بگیر اس بها نغیر حق بشنو

ببین صوم بضم او شور تو نماند هوسست بضم خود لا یتغیر نماند توانی
صفاته که در اناکوان و نیز

و جمع

که قوام توبه و ست و ظهور او بتوار که از صفات
مار صبور است و ترا بهم صفات او متصف باید تا مع البصر مع الله

فهم کنی و یا کنم

یعنی

از آنکه هو انصاف بضم او تعالی شدس او را انصاف
و غایت از یکی باشد و بان او از یکی با تمام رسد

گفت

همان اشاره است که بهانی نیست لاهوت در ملکوت بگنجد که در ذات
هو بکنند محمد طریقه در شریعت هم نمون و انمود و از عالم و کس اند المبدأ سطره
الحقیقه گفته اند یعنی ناموس و ملکوت
و با شریعت و طریقه مرد و خلق بر یک اند اما حضور بذات نه اند مقصود

بذات و از ایشان است

یعنی صقین و لاهوت که از عالم صفت و احاطات مفردات و مجردات است

هو این

و و راتب و اصناف است درین مرد و عالم لب و اصناف است

محمود اکرم رسول الله است که هم صورت و

ا و خالی است و ملوک و نملان صد و بیست و است الف و غیره

و ابتره مقام محمود و در وعدت همین است ما را محمود و کل فاعلهم

ازین است و مراد عالم عظمت و انوار صمدیه است که عالم دارد و را

محمود اکرم رسول الله است و اسرار بارانوار صمدیه محمود

و مقام محمود افزیده باشد هم از ان الله جعلت منی محمد کفره انه

در دفتر که خدمت را رکوبیم با او غم دل روزی بیکبار رکوبیم چون سخن کوتاه

کن آمد سخن بهر غیر و زبان تفریر و بیان محال کم کرده است از انهم از عالم

که اند و مطلوب از عالم و را و را است قلم بکن و روز

زیر قدم در کس حیدر ابن و صمدیه است که در دفتر نمیکند

بعض در مقام جمع الجمع و بقا و قدم نهاده

مخدومه از عالم قدس از تجلیات جلال و عظم و کسوفات کبریا و در استغفار

و غیره که ما از ان کتب ما بهم تمام از کلمات صواب و مجرور از صفات

تعالی با شریعت حقیقه است و اعتماد به عالم ذات

فرمود و است قلم کرد و در بر مردان دانست که از ان صفات

مال و جلال الله بهر جهت است بر مردان

ازین است که با او است و استغفار طاعت نماز و است

ازین است که با او است و استغفار طاعت نماز و است

و در کار دل را حاضر میکند

با فز میند اصل تو فر نیست

یعنی صاحب حال غالب باشد بر حال نهال باشد بر و صفا که مرد از درگاه
برسد حال آمدن است یا آوردن ان بزرگ جواب گفتن دان را امین است
دانا را آوردن دانا میند ای او را ساغل است از یاد حق و از غفلت میکند

هم وقت در ذوق و مشا به می باشد خفا که فرمود

خود را بر همه خواهم و هر چه خواهم آنرا نقد و گفت او را

این آینه در بند است از سنگ او را منع نه کرد با این سخن

و کلام پنجم

در بیان احوال و افعال و احوال مقام اینها

البصر علی الله این هم باشد که مازاع البصر و ماطع بیان او است اصلا
نظر ما سورا ند عینه و میره نه بیند گانه و در نفس الحقیق علی الحقیق و نه انه
علی الله نشان او است ای نفس تمام مقهور است از آنکه نامور ذات است
حیره اند حیره است علی الله البصر علی الله فامه صورت محمد مانند منیر السائر
ابابنا دوزن ابتوغ الاقوال و الافعال و الاحوال مقام اینها در احوال
و اما وصفات است که در آن شرب مرابا و بیان نفس و کنز گاه او است
هم ازین جهت میفرمود مای و الدیاد مراد بیام کار چون بیست عالم را میتوان
نیزه پوشیده دید باریس بارگشت در مسجد رفت و حوض است گرفت
و بر زمین میزد و میگفت مای و الدیاد مرابا و بیان نفس و کنز گاه او است

مولی رسول امر آمد گفت مرا میگوئید گفت رسول امر آمد بارس
باز گفت نمیدانم سبب بود گفت این دستوانه توه دیده گفت اری گفت
وقت دیگر هم دیده گفت نه گفت همین سبب است دستوانه پستان داد
او پیش رسول امر نهاد گفت بیس مکتوب این بود بنده در راه خدا
چیز دیگر رسول گفت اری وقت رفت صبح باید و نیز فرمود لوگان لددیاقه
عند امر مثل صبح بخور و لا تصرفت همین معنی است اما

او تعالی را شکر است نه به برابر زیرا که مقارنه میان دو جسم باید و هو
تعالی منزله غنی دکن و غیره شکر است نه بجا زیرا که جدا است میان
دو جسم متصور باشد این سخن هم کشف است بفر کشف تمام فهم شود
منع معروض با خلق و احاطه او تعالی با او طریق معبره و اطلة اجسام اجسام
و یا اعراض با اجسام نیست ایما جاء الحق اذا قرن بالقديم لم يتقوا
متر است و نیز با او تعالی بر او نیست کان امر ولم یکن معسول و هو
لکا کان داهر که فهم کند او معبره را فهم کرده باشد چنانکه در شکر دل با خلق
قطر بحسب شده بود و محض غنیمت کرده بودند در سجد جامع علایان
وقت فرمودند بر میزای معروض با خلق بعلم و قدرة است یلذات ضو
قطر فرمود که از این معبره صور و ظاهر را میدارید یا اعتبار است
معنویت اینان گفته اعتبار بر بس فرمود اعتبار ذات اولی است که
اعتبار آمد بکثا اخر شد صلیک فرمود

زنی است که دانه باشد مکن او را دست گرفته درون برد و در بر کرد و فلو
صحیح باشد او را با کوه اطاعت نکنه گوید کجا ما و کجا آن درگاه با ما تا آنکه مالکش
در باریش افتد و عاجر و حیوان و طایفه شود و اصله را تا آنکه نمیکند
خود را بر زمین مینهد و دست نمیدهد تا آنکه در عین جمال و لطف صورتش
و جلال سر بر زمین او طایفه برود و در آورد و ملت و پادشاه است و پادشاه
میرسانه از عین لطف است از سر جمال در جمال مستعد و جلال در جمال مستعد
چون میکوشد و هان این عشق را چون دیده

این عالم سر و گفتگو کو دلالت
و عشق را در عالم دارد و در عالم است بکام تمام جام و برادر در رنجه و جوهر
و لای مرضه مکلل فرود آورده است و منقحات و خوشبو بها و تنویر
بالوازم درگاه رسیده است و استعمال محض کرده است

ما نه و زاجر گشته و این زلفش نیست
یوسف را با یوسف ابرهیم بنی حساب است که در دست آید این در صبا
و کتاب در نمیکند و هر که سودا نام بود بهشت دفتر هر کار

سودا بنشیند که راز را بگوید در وقت قرآن چهار آیه منزه نام که در عالم
او عجز گنایه او در ملاء عالم آمده در بر عاشق نشسته و بینی او در کنار

و بوسه و این معدمات جماع است در کار بندن از آنکه با او غیر او نیست
و لم یکن موشی و هو الا ذلک کان مستقیم است و این از سر هم فلو و
در دانی میزند از آنکه عالم بسبب اضافات است و او بر یکم
مستحق سماع ترقضه بر یکم مستحق مقرر عالتی معلوف شده و
و چنین گفته این بهر بهانه میخواند و بداند و کردار او میگوید
معصومه تو باش عایشه کار تو نیست اینها هم الصبر غنایند
باشد اما الصبر غنایند تو عایشه است و اقلیات و جود
و انات که در کمال و کمالات و کمالات و کمالات و کمالات و کمالات
در جمله کمالات و کمالات و کمالات و کمالات و کمالات و کمالات
و بر آمدنی و فرو شدن و غوطه خوردن
وقت و قهر حال در میان آمده باشد

این را صراط را که

و طریقه سازد

ایمی نیز

صبر سخت باشد فرما غایت بر خفته و غایت مرشد کامل مکل و دستگیر
شیخ گفته رکبه و پنجه دست نه و اگر نه غایت اقام قبول رجال است حکم
فرمود شیخ برین حکم قدر و بطلان

از جهت پس در کردن برای مصطفی و نگاه است
قدم بر قدم شیخ رفتن و کزیدن
سنتی اهل محقق و کما حکم فرمود
بر حکم اهل عارف کامل است هر چه شایسته در خود میرایند او در بحر محیط
میرانند از د و بلیه بر او حکم مایه دهد و هم را فعل است میرسد و ما صنع است
فوقه منخواند و از عالم لب و اصناف بر ترمید و در عالم و را در او
هم را یکی در یکی همان یک میرسد از آن ربا و او بهتر از افاضه بنفید بابت
باشد از آن که خود را از آن داد این البتة است
بغیر دیگر

بسیار از اینها در علم و کلفت خلاف طبع و فلقه میکند
بسیار از اینها در علم و کلفت خلاف طبع و فلقه میکند

بیشتر اگر تو ما موران کما بانس و مطیع و متقار او نکرد و از تو بسیار
نوت شود و نصیب و محروم از و مانع این قول شیخ محراب است
صفت قطب میگوید که کوفت شو کوفت تعالی بهتر از آن وصف

و لطیفه

مغنی الصغیر اند و کوزه اند در کتاب عوارف المعارف
این بزرگان گفته اند که در دنیا بسیار است و اینها را
انسان بود و در دنیا بسیار است و اینها را
انسان است اگر بگویند کشف حقیقه که عبارت از انوار صمدیه است
و اگر نه امکان آن دارد که بصیرت شود و هر کس در این عالم بود و این فاضل
صورت محمد است که فرمود خداوند سبحان تعالی در بعضی محل بصیرت
کنند با هم که خدا اولیا در این عالم بود و در بصیرت یعقوب بن عامر در حق
یوسف بن عامر بود یک میل یوسف را برده بود و دروغ گفتند فاکلم الله
که یوسف حل مرطع بود از کفان گفت اینا لا صریح یوسف اما الصغیر
اند اند بعضی اقبیح که اغایط دارند هم و هم تو جهلست و توصیه او مردم
ربانید که همواره در بر معشوق بود من من معشوقم بسیار خواهم شد
خفته بر معشوقم بهار نخواهم شد اینا و هم اگر بنشینان و بهر که گفتیم در
قد ابرست و در فانی فرود تراست اما قطع نظر از نقصان و کمال این
مستحسن و محمود و عاشق است انس در خانه رعوته زن و جمع جمع را که
فیض نام محمود است در مادی و بلا و عاقل اند از نشینند و پیش قدم عاقلان
و در طالبان میگوید او در بنیت قط مثل با او ذین و ازین
سبب نمود که کفنی خود را در و دور از عقل مینماید

[illegible]

مرد آمد بران غلطید سوخته شد ایشانرا هم آمد گفتند سوخته گفت دل
سوخته است از سوختن تن هم اگر باشد

یعنی سبب این کار و بدرقم این دلالت ماصنع است فوضیر معاینه نمند
چنانکه گفته اند
کیت که جنس را بت بدل آن نفس نیافت و نه قتل فاما دیت همی اشاره است
چنانکه فرمود

کر بر کرد تا گشته نویسد مگر آنیده کم خون بهای تو منم پس ای صبر
خواب را زنده جنس رفت بدل آن شریف آمد نفس را کام حاصل کرد
مگر آنکه انما الاعمال بالنیات را اعتبار نمود آن شخص به بخند را نفس طالب
نفس را از امور و مشغله باز داشت نه برای طلب مزید و طوفانیا
و افضل از آن بده حق تعالی بر حکم سنت الیه روان هستند خلق و
خلق در او را عا و افضل مباد و مقابل نمود بر حکم و اندیز هاب و
فینا نهدیم سبنا و من تقرب الی شبرا تقرب ز را عا الی آخر الحدیث و نیز
المجاهدة نه را الشاهدة لفه انه تخم او جی دند که بهفت و هفصد عاطفت
فرمود چنانکه در حدیث از رسالت خدا و اگر چه در حدیث
سر مشتهر است بسیار بسیار بزرگ

این نظر ساقط نمیشود از سبب سر دازان خلق و جعل است و لا
تبدیل خلقی است معرکست

در الصبر با صبر
باید علی هذا باز آمده باشد صبر و صبر کرده شد یکی باشد از یک
و یکی بیار شرب منجونه قل الله ثم درهم را بکار میریزند و هم الله الله الله
(تا الصبر است و در این است که صبر است)

و اگر الصبر است را اخلاص گویند که عاقل منجونه
در بر معشوق باشد بکلیت صد الشوق فیهام منتهی کار است و او منجونه
عاشق را شغل و کار و حکومت و ورارت فرمایند ضرورت از برسد باید
و از صدر سوال مآه و مقام ادب را عیار باید کرد و از خدا بر سر
مقام ولایت است برضا جویشد ارب و صابر و برید و برید
فاترک ما اربد ما برید را بیهوده گفت اگر چه خدا بر سر دیگر است
و رضا جویشد دیگر کی اند مردم غیب را حضور کند و حضور را غیبت و
غیبت و حضور یکی باشد و از عالم لب و اضافات قدم برتر است
و بواسطه من در انهم محبط شده حال طالع حال طالع لطف قدره لطف حضور
غیبت غیر حضوره نقد و قفسه اما فضل غیر محمود است و شرفا
معه و یکی که تر باشد و معشوق در غلوه مردم را در غلوه کی باشد و این
الصبر عن الله الصبر باشد

و قل الله ثم در هم بکار دارید انگاه اهل علم و دانش را بکشید و اگر نه

از دست صاحب نظر است کار بجز انرا هم غم و در کار

این دست نه حد مگر انکه سالها بسیار بکشد نام مرشد ریاضات و مجاهدات

دیده بماند و ذکر و فکر و توبه نام از و گرفته و در آن مستقیم و مستقیم است

در هم است در هم است در هم است در هم است در هم است در هم است

در هم است در هم است در هم است در هم است در هم است در هم است

در هم است در هم است در هم است در هم است در هم است در هم است

در هم است در هم است در هم است در هم است در هم است در هم است

در هم است در هم است در هم است در هم است در هم است در هم است

در هم است در هم است در هم است در هم است در هم است در هم است

در هم است در هم است در هم است در هم است در هم است در هم است

در هم است در هم است در هم است در هم است در هم است در هم است

در هم است در هم است در هم است در هم است در هم است در هم است

در هم است در هم است در هم است در هم است در هم است در هم است

در هم است در هم است در هم است در هم است در هم است در هم است

در هم است در هم است در هم است در هم است در هم است در هم است

در هم است در هم است در هم است در هم است در هم است در هم است

در هم است در هم است در هم است در هم است در هم است در هم است

در هم است در هم است در هم است در هم است در هم است در هم است

در هم است در هم است در هم است در هم است در هم است در هم است

در هم است در هم است در هم است در هم است در هم است در هم است

در هم است در هم است در هم است در هم است در هم است در هم است

در هم است در هم است در هم است در هم است در هم است در هم است

10 s. 95

مسلح و آتش هم بر آن کرده اند بغیر از شش ای قسام هم بر را بر زبان میارند
 اند ما هم بر آن اقتضار کردیم اگر کسی را حاجت افتد در کتب ایشان نظر کند
 و آنرا بداند و از آنجا که او میخواند آنرا فرموده اند
 عیال بدار عیال بدار عیال بدار عیال بدار عیال بدار

عند هیکل مقدر مقدر اوست حضور
 در حضور و نه در راه بود

و طریق
 نمایه از آنهم حقیق
 بغیر واسطه او را نمی و
 اندائی و کار سخت تر و سبیلند به معب تر بنفس خود میکنند و این
 به واسطه اوست
 و طبایف فرود دارد و غیر

از این است
 که این از آنرا که بود است جلاله جلاله قدره لطفه لطفه قدره که تفسیر
 بصادق بی دعواه من لم یلذذ بضر مولاه این باشد بکم درین
 بوی منرا به لبس بصادق بی دعواه من لم یلذذ بضر مولاه از آن
 بالا تر نماید همانم همچون برینکی مرططه را از اینی جانب غرقه لیا بر دین
 مردمان آن ناپس افتند و بسیار هیزم بر و سوختند همچون بر عاده قدیم

امارة به اکمل تجال را پس و غاب برد افتره حکم سبقت رخصت
مست وینه ازکر سر ازان و

فرازان و حسینمکان و دست افشانه خوشان و فرحان آمده
یعنی نشان ذات و صفات

کمر بر دانا نرانی است وزایه
 استغفار ایستد آسمه و محتج کاسته
 حجاب غطیه بکبر باد و عرو
 بر حکم

هو نورانی راه در ضیائی و در قندیه دارد
و ان الله خلق

انهم على صورته وان اخلق ادم فتى فبراعين صورة ويا اكم دال
دبر او اركاف كرو بار و سرين او اركاف از كرون آمده مجموع

عجابه از عالم ناسوت و ملکوت و ناسوت و یا طور قدس و طور عقل و
طور حق با نرسد چنانکه سیاق بران دال است

را بیا در بلا و عناد رعنا و قنادر فنا اکنون
و کسب و کفایت ازین و مع کسب کفایت و کسب کفایت

و حکوم بنا منقوط بنقطه بی بالا نشسته کل سیر باشد

و باریکی و بار یکی مال دانسته و فرد
بود و کسب و کفایت ازین و مع کسب کفایت و کسب کفایت

بنمود رخت الوهیم ذات که عالم عفتون نامند که عرس اشاره

به دست و سجدات اخلاص و توبه و برک در ضروری اشاره بحجرت و فیض

رطوبه ملکوت میوه آن ناسوت از این طرف و ازین طرف بعکس این دان

ص روح انسانی است که افعال

و مقولات است و از کل جیل فرط حال است و صانع

است فخر فیض الهی می دهد و این خاصه مجذوب سکک است فی الوجود

میدانند و ما را بت سبب انانیت می خوانند اگر چه

فصوصه الانسین مبنایه و لاسیج فی صورة مرتین میفرماید

ارحایه و دایم مصفاة و فزکاة بداند

کرفتار اول مجذوب سکک و دوم سکک مجذوب و شقیق

کینه بدیاد باشد که بار بار از آن مدد محکم است اکنون هم را
ترک دهید و بگردانید و روز حق و صقیق آرید

کمی زخیره در خیره است جهانم سبب فنا فی است
 قصه این شست خاکانه قلم ایما رسید بر شکست و این تجلیات است ^{افعال}
 و کسوفات آسمانی و و رات صفای بود که نم عرف اسم طال السان بدان ^{مستطاب}
 سر قلم را قلم کرده و شکست را شکایده و ایه گفت قلم ایما رسید شکست
 جامع است که فاضل حضرت رات است هفده هفده هزار عالم را جمع است
 و جمال و جلال را مستور و قدر و لطف را مجتمع و ذات و صفات را
 محتمل ^{الشاره} بر تجرد و تودر و توجید از عالم لب و انفا ^{فان}
 با جامع علمیات و سفلیات و هوایه و السموات و الارض و انهار ^{و نه}
 و انه نور السموات و الارض را زار بر دهنه و اسم نه و را بهم محیط را بر زرفه
 فلکان قاب قوسین او انرا بصوره صحیح و صحیح و بقاء و بقاء ^{نحوه}
 نموده و الصوره کاین و باین را البات فرموده ^{بیتام} بمقدار و ارا
 و را برهنه نجر در ارمات تعایض کاسته ^{وان}
 غلبه مجال است و سر عوره که اکبر ما در دایا و العظمه ارا در ارا
 و ان حجاب عظمت و کبر ما از انبیا و رسل رقت نیست بیا و نهیم
 الا و لیا الموقر و اگر تمام برهنه بماند غلبه جلال بر جمال بود و ان خلاف
 سبقت رحمت غلبه است از انرا اصل اعتبار اعتبار را باند هم
 از ان انبیا و اولیا بصوره دیا دوست و نهیم اندر عالم ^{عظا} سترو
 و آخرت عالم کشف و جلال است ارا عروس حقیقه در حلیات و ارا

نزد پائینی زرباز نور است ربابش پس هر طور او تعالی بکند بصفت
کار این توجیه مقبول است اما اگر امان نظر کنی

مشیر خود و مود است و آن عین شرک است و مود غریب بکار
است و لفظ فردا یکی است و جزا نیز و مود یکی است بحقیقت

بغض مشتق از روح و دل است کم دال بر مود است
که یکی در یکا همان یکا است و صیغه امر

و جواب اوست و امر و جواب او یکی دان مجبزی توجیه و مود
یک خوان در تنها چند مانده ملال میزاید البتہ دیگر مانده تا از یکا
به دو گاهی گزاید و از دو گاهی به یکا یکی باز آید رستم همان یکا است اما
در داد و دو دوم سر تر است ۹۳

S. 93

بغض و قسیده ده دل اعتبار
کرده و فوط و زرباز آرد صیغه امر
انصار رباب صیغی ارجال صیغی است
که از آثار حال است اشاره باب دار و یک ساز و مود است
و نذر بیا نذر ذات است کم

و راد هم انوار است بعد آوردند ذکر بیاورد و اما در آن عود کردن
و فوط صوزدن و در آب بیاورد و فوط صوزدن و در آب
ببین و بیاورد و بکنیم میست آوردن و در تر دامنه بیاورد
تنگر و انظار است و لا تنکر رایح زانه بیاورد و بکنیم فرمود

بعثت بسیار بر رکن که او را شکی

و نمک و بر آنکه بر دست بردارند

لکال کرم کفر حقیقی گویند و نور سیاه ذلیا نامند در محمد دیدم که میان او و
خدا بی واسطه نیست اما خدا و الخلق منبر اول با خلق است نور اشاره
به دست و لعل آن نام در خشان در فشان در خاص و

عام اری او علیه السلام منظر ذات با جمیع صفات است
بعثت بیاطن ماطن محمد مردم که ان طاهر است لکن لایق
ظهوره خفی و محسوس نور که سیاه است و روح روح رکان است
و جان جان است این سخن در غیبات و بعد و حال است
صالح فرمود

بحیه

و حقه

نبی

نماند علم حل علم قرب بعد از قرب حل علم علم ندو علم حل حل
کنت صالح کفر اند خدا در آن که ندانند همین است و با آنکه مغشایات
است کلام در فم و دهان بیه که صورت میم است بر آنکه با بر اقم تمام از آنکه
هر او در هر یک هوزده جان بسیار کرده و یک عاشق و یک معشوق و یکی

قلب مصنف است جامع طرفین: جمال و جلال است
در هر اطاعت رسول ماکنه بدرستح اطاعت کرده

بماند
در کم خواجه که محبوب خدا کرد پس روی من بکنند تا همچو من محبوب
کرد جمال و جلال

و هر لفظ از فکند افتاد
که صفات جمال را تاب داده بود

که صفات اهدیه و کمال هدیه و فرد انبیه را
اشکال را کرده بود
صورت ظاهر را و خراب کنند
یعنی کارها دهند ایست در قیاس عقل مردم نیست
و افعال تعالی از طاعت مردم بعید است اکنون ما و این صوفیان بنویس
بجایند اگر چه اهل صفا و سخنها کز اف و لاف شاد
و بجایند اهل تجربه و توبه

و سخنها در کمال
و بزرگ و زنیستند ایشان و سر آوردن بران
و یکی اندک بمان حق و عویش ایشان که با هر یک از این سر از ظاهر و جز
مکر در بکریست و الله عز و جل الما کربن توه المکر طاب عیش الفتر ارضین است
و بجایند شما ابر و اصلاک با امیه

وصول ما فریده هر بر آمدن و فرو شدن و اصل کم شد او را نهایی و غایت
نه اگر بالفرض امر این باشد و در خط و لم تجلیات و کلمات شود تنفذ آن
قبل آن تنفذ کلمات را هم از آن گویند در دما این است
و عجب روبرو کار

و تمام عبودت نصیب بسلامان کرده
است علی است در میان اگر ازین بل گذشت از ثبوت بحقیقه رسید
که از یو است که است ان بنها فی الحق لای
ظهوره صفی از یو است که خلق در کمال
هم وقت غالب اند و اند غالب امر همه غمره میزنند الحق تعالی و لا یجیب
والحق لایبیه همه که میزند
و بدو

بفکر کل صفت در جهان اند و با هم از فو
اونایه می دهند و اصحاب حسن و زیبای و جمال و کوس زنند
و در نه ما همه را و صلصال فخر و کل یو میزنند و ابن لطافه
و کمال و زیبا است از کمالی باشد بر سائر که با در غایت باد بر صفت

اس ملک کہ مراد ادیب

است که ان نشان مرتبه بود ملک بر سر کس نیست ازین معلوم میشود
اینبار نیز قبل بانوار صمدیه که نماینده درجات کشف حقیقه است در این مقام
است که خاصه صرف ذات است که مرتبه بصیرت انجام و انیت جهانم قاعده
هل یوزان الله البعۃ بعد کشف الحقیقه محال و المحال لا یقال الیه تعالی
بنودند و این مقام صفت مصطفی است نه بر سایر انبیاء و المرسلین هم
ازین جهت هم دعا کرده اللهم اعزل فرامه محمد و سببنا من غیر دین او صلوات
علیه وسلم و منسوخه دین الیمان همین است و این درین دین روایت ضایع
فرمود رسول الله فرموده اند اسلام بر طاعت
فلا یامرنا الا بخیر و سلیمان
میگوید ما رغد و بنعام میطلبیم

که احوال که بر اهل عتاب نظر کنند من در اندر دفع عده آبادی
دیکر از امور دنیا که در عالم است افتاد استمان بر او بی خود میبوس

از غایت سستی و ضعیف است ارتباط بر دو بیان میدهد هم
بسیار متهم بسیار شرح که میان مرد و فرقی بسیار است و نیز موی
قول محققان است که هم نبی بانوار صمدیه منور نکند که نماینده مقام کشف

شایع و طبعها سبب و قبیح دعوی آنک ازین طرف صفت نیست اما
 دیدار و گفتار و رفتار و شکل و شکل مانده دارد و در اتم بهتر و بد و غضب
 و کبر یا برورده است او چگونه که فصد عمل را چاره کار سازد و عین ملک
 و نامکان حد از مقتضات و ملائمت از غایب و حق لما تو اظمار اینست
 انچه بنمایان و مکرر و متناقض و متعارض دارند و این و این دعوی را در
 جمع مردمان اثبات فرماید حکم میرانند مرد سلیم قلبی بر لب رفت
 و بالی تمام گفت از آن تو کم آید و ترا از آن چه غم نماید و چه زبان شود
 اگر مجنون مسکین عاقل مضطر را بکار دارد و بکنند و بکنند
 مشک تکفین اشاره بدست منظور کرد تا فوران خرقه و عتق و فرقه
 او و صولت و صدقه حرف او و نایره ارف او و تسلط بدرد و تسکین
 خاطر خود فرمود ازین طرف تجلی نیست اما او طاق آن ندارد آن مرد
 رفت گفت برخیز من کار تو ختم کردم سار می آمد دور است چون
 لب از فرگاه خود بجنبید کرد در بر رفت مجنون گفت مگر لب از خار بر رفت
 بهوش مد هوش افتاد لب آمد بر سر او ایستاد دید فرمود نه نمیگفتم
 که او طاق کردن ندارد طاق دیدار کجا آرد آه عاشق بیلاست مبتلاست
 که لاد و رست الغرض از خود بیاید است که در آن غور فزایش است در بیان
 موجود است ظاهر جل باطن جل ظاهر صورت لطف باطن هم معنی
 و هکلی و بر ویان که بخوبی هم با سلطانند سر از غمزه کشانند
 بکار نباشند و نیز است بعد علی الرق و الغر از مینوایه

مبین چشم اراده بنویس این دنیا کم بشت مار بنقش است ز در او قمار
تخو دیگر بشنو

این و مثل و مانند این تعلقات و عالمی و منزخات و ترویر و
ملغات گفته

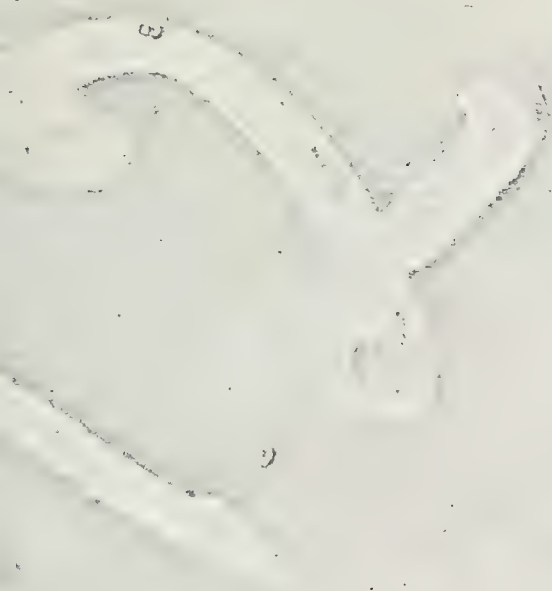
و نیز مانند بنده ای «ای سال عمار بفعل
طوار دنیا زبانت و بفعل امر مایه طار از کبریا ماست کارها مایه

است

از آنکه

از آنکه

هو اما بتوفد الکنیز و ارفد ایمان توفد ازا را فوایت من اتخذ الله
عواه اینست از میان هفت فدا و هفت ابلیس و هفت نفس نزد محققان
فره نیست باعتبار محال نام و صفات ذکر تقرب بجا و احمد و تفضل بعضی
الاکل همین کرم میبازد از بعضی نظر است کار به جز از اعم و کار
و نیز بشنو با نفس مزکی و قلب مصفی

شایع و طبعها سبب و قبیح دعوی است از این طرف صفت نیست اما
 دیدار و گفتار و رفتار و شکل و سگال مانند دارد و در این بهتر و بد و غضب
 و کبر یا برورده است او چگونه که فیه صمد را چاره کار سازد و چون بگوید
 و ناگهان صد از مقدمات و ملامت بینه از غایت فرج لما تو اظرا را اینست
 اینچنین همانا و مکر و تدبیر و تفاقم و مدح دارند و این و این دعوی را
 مجمع مردمان اثبات فرمایند همانکه میارند مرد سلیم قبل بر لیا رفت
 و بالی تمام گفت از آن بود که آید و ترا از آن به غم ناید و به زبان شود
 اگر مجنون مسکین عاقل مضطرب را یکبار بار دهد و بکین طریقی که نطه
 مشک تکفین اشاره بدو کند منظور کرد تا عو را از خرقه و عتق و آن فرقه
 او و صولت و صدقه حرف او و دایره ارف او و سبب بدرد و سبب
 ظاهر شود و فرمود از این طرف بجهت است اما او طاق آن ندارد آن مرد
 رفت گفت بر خیز که کار تو ختم کردم سار می آید دور است چون
 بعد از فرگاه خود بکنید کرد بر فراست مجنون گفت مکر لیا از ظاهر رفت
 بهوش مددش افتاد لیا آمد بر سر او ایستاد دید فرمود نه گفتیم
 که او طاق کرد نه ندارد طاق دیدار کجا آرد عاقل بیست است
 که لاد و است الغرض از خود بیاید است که در آن غور فزاید است در این
 موجود است ظاهر جل باطن جل ظاهر صورت لطف باطن هم معنی
 و هکلی خوب و بیان که بخوبی هم با سلطانند بر از غزه کسانیه
 بجز نباشد و نیز است سعد علم الرق و الغزان میروایه

مبین بچشم اراده بسو این دنیا کم بشت مار بنقش است ز او قمار
تخو دیگر بشنو

این و مثل و مانند این تعلقات و مایلوس و منخرانات و ترور و
ملعات کشته

طغوار نبیاز است و بفعل امر مایه طراز کبریا است کارها مایه
است

از آنکه

هوا که بتوفد الکنیز و ابرضا این توفدا از اراوات من اتخذ الله
هواه اینست آری میان هفت قدر و هفت بیس و هفت نفس نزد محققان
فرد نیست باعتبار محال مایه و هفت ذکر تقرب مایه و احمد و تقصیل بعضی
الاکل همی کریم میبازد از پناه صفا اینست کار به جز از اعم و کار
و نیز بشنو با نفس مزکی و قلب مصفی

از ظهور ذات به اینده اینده ارباب

ذات که سرمد و طریق و حقیق همیست از ارات از انوار

صدیات از انکه از عالم عشق اند و خاص صفت را

اند از انکه از عالم عظمت و کبریا اند

طغرا و کبریا سر و ط از استغنا خود دارند چنانکه فرمود

از انکه مقام استغنا اند

مغشوقانند از انکه بیدار در مقام محبت غنی اند

و دانا است از انکه در کینه لبه انا

است از انکه در رحمت و دل از اراده شاه

با هیچ کس از اشنا و بیگانه نماند

از انکه ضد و نه عاشقان با در دو سوزانند

بضه مائین الایا خوانند از انکه ضمه و کل

دارند که یکبارگی عاشقی بجاره و بار دهند بگردانند تا در محبت سوخته و پنجه و خنجر

کردند نخواهند کسی بدیشان رسد و جد برند

که عاشقی از ایشان بینا زبانه ها در عوار و درار و عجز و از ارباب

و بدان مرفه الحال باشند گاه گاه بر یک عاشق سوخته

براید از راه و سوز سینه عاشق صفا و سپید ایشان بسود شود و لون الماء

لون الماء خوانند از انکه گشتی و در سوخته

کار هم خلق از ایشان ترس کردند و افرین کنند

راه راست که می اسلام است برزند هم را بسو خود که هم احوال و کثری
 در کثرت خوانند و مذهب عاشق و دین او خود شوند قول خواهم منصور
 اما عیال مذهب الحق چون برسد شده عیال مذهب است هم غرض
 زند و است سید علی الرضی و العوان مجنون عاشق را در امر و در
 که اسلام و تیلی دیگر ضلالت همین کریم میازد و است ابرو
 هر قوم راست را در سر و قبله کار من قبله راست کردم برکت

که کلام همین اشاره میفرماید
 فراموش کند دل خود میکند عبارة شوخی که غارت کر مردم را خوانند
 و اندک استیضاح را از اشعار خود

و قل الحق من یکم فمرکاء فلیؤمنوا به و فلیکفر و ادبار بردارند
 نخواهند کسی را اینان بیاماید و نتوانند

بیکنظم و یک سخن عاشق گرفتار بلارادند از سبب فتنه در مانا و کریم
 و هوای و دلال و سلما هوا و الی در طری روان دارند اما در
 عاشق مسکن یک قطره و لب نمی و افکین عاقله نتوانند کرد اگر چه
 بدل محمود و هو روان بر در خود بینند ازین دگر چه بر روی
 و شو میزند در وعده و ملال و غم می فرزند در دارن
 دشنام هم بشنید سخنان نه

تخود که بشنوی این هم فتنه بد و فتنه

او از سلوک مجذوب رسیده است و است که نیت کم اینها در قبال سالکان مجذوبانند
و حقیقت را از محض و بسان که صاحب سخن با هم در بن شرح گفته باشم

بد عشق ظهور

ذات است بر ملک که هم شرح است علویات و فیلیات و عملیات و جلالیات
حتی الذرات بنامند که قوام او عشق است یا ندک که هم عشق است حکم که گفت عشق
صی است سر آب و کل بعثت از این بند نیت او هم جاست

تعالی پس یو جده قلمکان و لم یجد مکان عنه حال غایه مانع الباب
با انسان جنسیه خاص دارد در جامعیت حکم او تعالی جامع جلال و جلال است
همچنین انسان جامع اینانست ما خلق شد بهر هیئت و صرح فرمود جلال و
جلال هم برین است و در انسان در تحت در علو و سیفی منظر یک صفت است

از انچه از عالم و راه دور است و این است از عالم لب و اصناف پس دریا
در قطره چون بکنند و عشق در میان یک گود آید و بیت آخر موبد این بیان است
چنانکه فرمود

بیت عالم اربع که سبع از ذات و صفات و اسما و افعال
اندر بن عشق که از عالم و راه دور است چون قطره از دریا و این از چهار
مصیف باشد

ضمیر دل است و سلطان او ذات عریف است که ان
امه تعالی ثلثه و سبب نظر از حش و اسما و کفن یعن قلب عبه

الموضع همین گرام میزند معراج دوم از گریان تاج سازی و ازین دانه میر
 اشاره بشکل مراقبه است که برای عروج در کموات فرموده اند بویست در
 گریان کند و نظر بر دل راست دارد و غیر حق که گشتنند و بر دوا
 نشینند و در این راخت سازد بران بنشینند و بس نفس کند غز و پ
 بمطلوب رسد حکم فرمود تا از آن تاج و گریه براید ز مهر و بان غیب و ز
 نوع و نقش بند در صیغه و در بدین طریق بنشینند سر در گریان
 کرده و بر دوا باشند تا حال عروج شود و ده دل که عبارت از فتح دلا
 و دل هفت طور دارد حکم هفت آسمان و در کم از عالم غیب بکنند بعد
 برینند ای دیدنی و بشود ای مبین با اند فاضل ای سحر کشف افرو
 است و تجلیات و کسوفات که عبارت از مهر و یات غیب است و ز
 بجا دیگر و کشف دیگر شود که عبارت از نوع و سر است بر حکم
 در صورت مرتین و تاسی در صورت الاثنین شاید موزع
 بالا هم رفته باشد اکنون سخن است تا در کدام قالب افتد و مت
 صفتها کنه ۹۲ و حامد مصنف

S. 92

و ابر	و ذمایم مری	و نفوس عظیم
	و قلوب سلیم	از اواچ همدم
	از اسرار هم قدم	از حقیقات
فوتش خود	از تجلیات افعال	از اواچ اعظم پیش رو
		صفات
		از تجلیات

فان

مرغ عشق ازل است و این دل نور محمد است که او را عشق ز بود و قوه خود
ساخت و در ره صمد او لحم و دم شد یکا در یکا همان گشت در سر مضیق مجال

سخن نماند

۱۱۷

خیر عشق بلا موت والا خیر فی موت بلا عشق ناصر کل شوند و قطره بدریا
برسد ما هم مر فدا را هستیم و سوا او باز نکردیم

منه کسی ام که دوست میدارم و کسی را که دوست ندارم
مستم خن و دهان طماننا میگوید ایسم که درد و او ندانم و یک جاییم که دوست
در آمدن ایم و عاشق و معشوق و نامست فاما حقیقت یک است
در نظر تو

اپنی مثال و شکل بہت

عوض را میباید

عازراہ

ما را التَّائِبَةُ نَبَتْ جِبَانِكُمْ مَا رَا نَهْدِيَةً نَبَتْ

نطف و جهان و با از ره قدر و صلاح

چون

که عشق عبارة از ذات است که جامع جمیع صفات است
و جز عشق این جمع دست داد نیست عشق بگوید است و سرزند
ستش عیان لافها همه تاکی زنده این عاشقان هر کسی از بندار خود
در عشق لاف میزند عشق از بندار فانی و ارضی و ارضیان هم از آن حکیم
مخزنه فاعل است اما سافت و کفتم خیر اما در حق او بردخت
ایات

المراط المستقیم از آن هدایت میکند
یعنی هر که از اهل عشق و محبت آفریده اند
و مجذوبی سالک گردانیده اند و منظر ذات سافت اند در اصل قطره بر
حکم الهاء را چون الیاء ذات دون التوت والصفات او دادند عشق
موجب است نه کسی زیر که از آن طرف است نه از این طرف اگر او بجهت نور
ما را به محال که دم در بچونه نزنیم او را فاست ما را فاست بعد از خلق
فاجبت بردخت و اکم گفته اند ان معلوم بر اثبته عشق است
از دل برون کنیم غم دنیا و آخرت از دل برون کنیم غم دنیا و آخرت
یا خانه جابر رخت بود یا مجال دوست ارباب الملک اگر از اذن او
افند و ما و جعلوا العزة اهلها اذنه قضیه مقرر است و یا اکم توفیق
التو لیس اینها ما را که عشق عطا میسر و موهبت در حق محذوب سالک است
صد بر مقدم بر ملوک عطا میسر است و اکم کسی گویند در حق سالک محذوب است

این چهار دلیل که در آن دلیل ذکر کرد اشاره بتکلیف چهار عالم

لاهیوت جبروت ملکوت ناموت فرمود هر یکی که از این ^{غیب}

مطلع گردد و این ظهور ذات که از بطون و کون مشهود است

بشود و این ظهور که از این چهار عالم مشهود است

در این عالم مشهود است و این ظهور که از این چهار عالم

مشهود است و این ظهور که از این چهار عالم

مشهود است و این ظهور که از این چهار عالم

و در شفق علیه

دلیل را این بسر

و زخم زده خود را بر دار

تا نقیض عالم و المحصر محال گردد

و ملاحظه

لا یقول الله و من قال الله معرفا

منه طے بضم طاء

بجمل بند که اینجا آب نمیرسد

فعل و فعل با بند نیست و تماوز کرد مک و میان بند دوستان را این مرد
مثل است در عرب برابر که گاه از دست رفته باشد و قد خود را اتحاد از
کرده باشد چنانکه فرمود و مهار مالکی

و ضابطه عقل مانند و دام
هاکی و اندیشه نیکبخت و بلا

کوناگون را بر حکم الجوع طعام الصدیقین غداش برداشت
بغیر قرار دل میسافت و زوید و مراد کرد
ناگام و بستر اماردیر

و هم سلو و هم بستر برداشت بیست با هم نامرادینه صبر خوش است این
ز اند نهاد صبر را میوه مراد میدهد کم فال بهره و کلمه

مجاوره محبوب است

اربع حال و جلال و لطف

و قدر توانان اند لازم ملزوم یکدیگر کرانه یکی بدون دیگر مستصور و ممکن نه
وجود یکی بدون دیگر موجود نه قدر حال بجمال باشد و قدر حال بجمال اگر
یک سر است دوم باریک جان است و دوم تن و یکی مغر است و دوم کوس
و این نه چیز هم اثران نه چند اند و عکس فعل و کاب اند بر حکم ملازم
که میان ایشان این را هفت رنج و تحت اثر بر و اسفل السافلین و ان
و یکی عینی دیگر عنوان ابرحان جان هم این و هم ان و مطلق

صفه مال و جمال از انار جمال اند
از صفات حمیده و قوی شریه

صد بلا افتادم و صد فتنه بجانم عاقلی گزیده را
عبیه کیست او را جز کون چاره
از قضا یا عقول بود

الفضل

این حماد عنان متولد اند که قوام جهان
بدان چهار است و دوا

عقل گوید شش جهت دردت برود راه نیست عشق گوید هفت راه ز قوام
من بارها عقل مردیت خواجگان آموز عشق در دیت بارها سوز

اینان اهل عقل مرجع ایشان باشتیال و دستناله هر حکم

میان فوین

زیر کس سر ای خوشتر جا و دنیا است نه سر ای سرور یوم تام لم یخلق دار تقیم
 و نایب الی دار معص و تعبیس همین است بعلیه الحال علی الجلال و الروح
 النفس اکرم ان اصحاب الجنة البوم یسئل فاکون هم و از داهم
 یو ظلال علی الارکب متکئون با سنده الماضوف جلال باقر است درد
 ما به است ۹۱ یعنی که عبارت از سر است انسان

۵۹۱

سر و انامره است این تجلی حال بظهور ذات از مطلع صفات است
 از آنکه جامع الكل صاکم ذات جامع صفات جلال و جلال است
 و نیز ترکیب لفظ عشق مثلث است و آن مبارک است جامع صفات
 عائق و معسوق است از آنکه الحق علوی و لایعلا است
 و اند غالب امره است یعنی در حجب و
 استار که که الوف حجاب غریظ و نور را در رتبه است و با آنکه صاحب
 جلال و جمال صبح خیال را انجا مدخلی و خیال باز نشنم اگر که غم و فراق
 بکنیم او را نمائیم از آنکه جلاله جلاله جلاله مستور است و پاک
 باریکی و تاریکی و لطافت و دقت است همه به و بر بسته و در بطایه الان بود
 مربوط گشته خون دو کوه نفس و عقل از آن در گشته
 محالست بود بر سر و افتاده و بس پیامده از غایت کمران سنجیکه خون و طوفان
 اهدیه و اهدیه بنقطه و هده بر بسته و دو طوفان برف باریک در نفقه
 خون شکم آه و درون در زخمه بهم کامها بسته
 و جامه فراغ در بر بسته

و دیوانه و برپایه صفات جلال و سبحان از ارجال این
 نه چهره ذکر کرد بر صفات اموات و نه فکر علوی ماند
 پیا و ناه خوانند یک معجز است ملاوس نفس نرکی باشد
 عقل مصحح دان و تجلی دیگر

از امار جمال موشن نیک فصال

بعضی صفات طلال و قهر و عظمت از و

ستفیض و مستقر کرده از انکه بنام غلاف و محافظ او است

و این تجلی ذات و تمثل حق و حقیقه را بدید

و دیوانه از انکه از عالم بالا است

و از جهان وراء الورا است باین و فرخ بر زیر قدم دست و ملک

بر زیر نگیمن و سماج و سماج و سماج بر لبان خانه

خراب بجای است از انکه عشق را با است

مکار از انکه عالم سخن و حکونه و بی شبهه و بی غش

نام و نشانت و آن روز میا و است که خطاب است بر یکم بگوئی رسیده

و طلاوة آن خطاب مستطاب در کام دلش تا ابد باقی است

و آن مده عمر است که اهل اجل مستطاب است

و مقصود و میگفت اللهم

و با بعد بنزل الحجاب این حجاب تن و برده و دوش رفتن

بفهم زای و فتح بایر و رسیده سلاب بیای

او تعالیٰ حکم بفرموده عاقله فرموده اند و حضرت رسالت درود
بود فرموده گفت عاقله فرمود عاقله گفت دختر صدوق فرمود
صدوق گفت گفت صدوق محمد فرمود محمد گفت عقیب زده بارگشت و فرمود

سزار

یعنی ایشان در فقا فقا بوده اند و محمد علیه السلام در بقا و بقا
حاضر است تعالیٰ

که ما داعیانیم و حضرت مصطفی
دعوت داعی و مدعو را یکی میخواند و همین یکی ابناء فرمود و از ذات
بذات بیانی بستود و در بنیاء نیز قبل از صفت بذات ابناء سرگشته جان
فرمود

یعنی کثرت صفات را که معبر
بالله است همین یکذات میخوانند و این در فهم ایشان عجیب و غریب
بود دعوت بقا و فقا فقا میگردند و محمد دعوت بقا و فقا میگرد
پس ایشان سالکان مجذوب باطنیه و او مجذوب مذهب است
و میان فقا و بقا نزد متقدمان تفاوت بسیار است و مقامات
پنج گانه همان فرمود اربعه مقامات است

پس زده شد میان ایشان سدهی بزرگ که او را در دست
یعنی مقام ایشان علامه و مقام او علیه السلام علامه است پس بنده او را

بود بنده

چون نسبت باطن و ظاهر است و پوست و مغز و مغز و صورت و خاسته
 فرمود *و اما در ظاهر و باطن هم محمد است*
 و اما در ظاهر و باطن هم محمد است و ظاهر هم باطن و باطن هم ظاهر
 روح منظر جمال است و تن منظر جمال است
 زندان مضیف نفس و تنگنا سلطان است غریب و یکی مرد دیگر
 رامت از آنکه عالم نسب و اضافات پس هر که درین مقام آمد و غریب
 شد بمقتضی مقام قصه نمود و ما روت بنده با شریک بدو درین
 دنیا آمده بودند که ما نخواهیم نوزید و عکایه لغزش ایشان معلوم است
 و ازین دل طالب حق را در است که او بپایه دل است مرخصان از را
 بغیر طالب ذات از عالم نسب و اضافات که صفات است در کرد
 برادر و در رشتی تا همان حق و حقیقت بنیر موعود دوم همین مغز است
 و جاه ظلمانی اشاره شغف است و باید که بجنب روح و آفره چون
 عام مارک است ازین بروز سنو و صفات روحی و افره متصف
 کرد تا جهان فراخ نارضی و حقیقت بنیر یگانه او مقدار آسمان و زمین است
 و جنبه صفا السموات و الارض بغیر و یکی را در آن عالم مقام است که عالم
 نسب را اضافات بجنب او جامه ظلمانی باشد باز بان کرد گفت
نه الملک الی اند لا موت لا الملک
 الی اند لا موت همین مغز

بعضی شناختن من خدا را بفتح عریض و اندک بر هر کس مردم و خواهم
آنکه نه خلاف آن شد نرود بر مراد ما کار بسته بودن چنین بود

در

میشود از آن فعل اندانی فاعل حقیق هو را خوانی بر حکم و در فلتکم و ما
تعمول یعنی خدا را را او عمل شما را از بهیمنی خطوه ملازم گیر و غیر حق
در دکن که نشاند و اگر بکدر دین الحال همه را ان ساعه انرا از حق بداند

حق را فاعل ان پیش و در و احوالی

را گوش و اگر گوش هوش خود کنی این آن مراقبه است که در نشسته

قطب آمد و از وساوس خطرات سخت نایب صفت قطب بهیمنی مراقبه

اموقت در حبه روزان در نشسته را بر سید حال ان خطرات جوشت او

بجای آن خدا که مرا جان داد ضایع بر سر از بی هم و سو بود نشان حضور

بنمود اکنون هم حضور است نشان تفرقه و در نسبت ابر سر ده نشسته از این

خطوه و مراقبه افعال لطمه غافل بیانی

بر آن که در نشسته از این عروس صفت قرآن تجلی

افعال است که در برده و در حبه و تقابل هر کلمه ظاهر میکرد در لبت تجلی آنرا کل

حرف و کلمه بهیمنی است این برده و تقابل و قیاس در نشسته که دل موزع

در اکلک امانت او لیک کتب قلوبم الا یمان فای از سرور و غوغا غوغا

شیطان و هرات نفس عدو رحمان شود و علاج این هاست که اکنون در

مراقبه بنشسته شد و اقرب طرف ال ای درین محل توصیه است حکم فرمود

نیست محمد مکر بنمایید و بیرونایب مناسبت است اینج
 شمارین بنده از دست و پا و غیر ذلک او ان نسبت او محض نور خداست
 و فرستاده او است بر خلق و این صورت ظاهر کرده و نمایه او است
 که در آن محزون است و تراهم بنظر و انیک و هم لایسزون و بعض
 از عالم لب و اضافات نیست حکم شامه و کفن بنده لم اما جبین
 نماید بمقتض مقام که مقام واسطه است و او علیه السلام به واسطه انا
 من الله و الخلق من فقالوا ابشرید و تنا فکفر و ایغی مکر محمد را بر کفر
 کافر کرد زیر کل او نور است و هم خلق از دست هم از ان سایه است
 که نور را سایه بنامند و ظاهرش مع باطن منده است بنقل حق و حق
 بر نفس و طبیعه پس مبر را از قدر الحق بابت بد بعض و را من
 و پس نه کمال حق است چنانکه فرمود بعض
 بد بر سر که است از پیش او بنمایید ان ایشان هم از نور او بودند
 و هم بمناجاة اعضاء اصلیه و فصلیه او و متفرع و خلق او و
 اب امد شیم خاست هم از ان دین افنان ادیان گشت پس در این
 اشاره است که بنمایید را و هر ذات حق بیاید گفت که ایشان مظهر
 و مظهر ذات اند نه عین ذات مکر در غلبات و بعد که سر مغلوب است
 بحق و بقیه و ما خود نیست
 یعنی انباء و انباء حق و بقیه بود او در میان
 و نابود او بود تعالی فوان
 نه پس

در مقام صفت و معرفت و کثرت در عالم بدیهه و جلیله فرمود
میں این تعریف
و کمالات و تعلقات صور و اشکال نسبت به مقام است که عالم نسبت
و اصناف است نه نسبت ذات و صفات و همین مراتب را عالم لایوت
و جبروت و ملکوت و ماسوت که در تو مرکب است میگویند فاما ترا
از ان معور نش

یعنی نقش آن کلمه افرایش کرده
شکل است نور محمدیت و کجواب عالم مثال است و آثارها ان را عالم
عالم باطن با ظاهر است

که بدیکر بر بسته است لایوت یا جبروت و ملکوت ملکوت
ما ماسوت همجنس روح با قلب و قلب با نفس و نفس با تن میدان مثال
دیکر بنویس باز یکبار یعنی صورتها

باز همان چهار عالم را نامییر داده ان
در جهان بود این در جلال که ذات و صفات و افعال و مخلوقات است
و یکی را بدیکر همان بسته است که ممکن نیست یکی را از دیکر جدا کردن
همانکه الجلال و الجمال مثلا زمان و الکفر و الایمان یک بدون دیکر متصور
چنانکه جودها را مراتب دارد و قافرا متغیر و مجموع را جود گویند همین

معنی است که فرمود

همان اراده فاعل حقیقی است که بر این اشیاء ظاهر میگردد و بر مقتضای
در مقام نام دیگر میباید و هیئت و صورت ذکر میشود حق با او واحد و تفصل
بعضی علی بعضی و الاکل هبیب است فاضل و مفضول و اکما و اجناس
و اصنافی در معولات پیدا میشود

ان کثرت

صنف

کلم

علائق

و انا من جمیع قبضه یوم الیقوم و السموات مطوَّات بيمينه
عالم علوی و دنیا مقهور و مغلوب تحت قُدرة و ارادة اوست و آنچه در
ایشان است
یعنی اگر منظر قدر و جلال منظر لطف و جمال خود شویم اگر از اهل دوزخ
و فرام بایست و وصال مرام کار

همان بیان موعود اولست و مانند است در منظر بصورت قدر
و جلال ظهور حق است لا قابل است که بلطف و جمال با کرد و ضایع فرمود
بغیر تقدیر خداوند و حکم

او خود بر من بصورت قدر و جلال با من در هزار تدریج که اهل وصال
و جمال و لطف و کمال خود هرگز شود از من بجز آنکه تقدیر است البعد
بد بروا به قدر صلیک قول سرور عما عا می تر است

ان شایسته حکم و بابت بخلق صدق و ما ذکر کردیم اندر هر چه بر سر است
 فواید از فرزندان آدم کارا بر دو صلیق حدیث فریاد برود و او نیست
 انچه در آدم را از او بود اخر من این آدم است حکم فرمود
 که ما دون حق است بدان وجه و وجه منی باری است
 که دایم سر بر است و این وجه ظاهر که وجه منی باری است قائم بدان
 وجه است پس معنی آن باشد که صورتی قائم بدو باشد حکم باطن و ظاهر
 ظاهر قائم بیاطنی است و باطن ظاهر بظاهر ظاهر منی بباطنی است و صورت
 شکل مغنی او را تمکلات و شکلات است تعالی
 که در ظاهر و باطن این ظاهر منی بباطنی است و در غیر او
 که در ظاهر و باطن این ظاهر منی بباطنی است و در غیر او
 ظاهر بجهان است و ذات او ظاهر با انسان است لما اراد الله ان یظهر
 صفاته فخلق العالم و لما اراد ان یظهر ذاته خلق آدم و ذات و صفات
 را باطنیست و غایب از ازل ابد دایم سر بر است اگر این عالم
 صورتی حقیقی او باشد باید که از ازل ابد باشد چنانکه ذات و صفات
 اما صورتی همدان مغنی است که کفیم و بدان این لازم بخیر اید که دایم
 غایب ما فی الباب این صورتی قائم بمعنی است این جهان و این جهان هم قائم
 حق است و این وجهی که هفت قطب انما میفرماید مذهب حکما کوسر
 زنده از سخن در دق و لطافت میرود فاما الی بیان دانند و مذهب ایشان
 و این که اهل توحید صورتی و مغنی صورتی یکی میگویند ان سخن کشف است

که صورت معنی شود و معنی صورت دیگر در حالتی است می شود دیگر در
حیث مردم که تمام جسم فرو برد که بر حق هیچ بخیرینه هوا اول هوا فر
هوا الطاهر هو الباطن یعنی است که تقسم مثال دیگر بشنو

در صورتی که هوا و سرایت در حالتی است که در حالتی است

در صورتی که در حالتی است که بالا رفت مثال دیگر بشنو

در صورتی که در حالتی است که در حالتی است که در حالتی است

در صورتی که در حالتی است که در حالتی است که در حالتی است

طل را خود در صفت وجود نیست و وجود همان شخص است

در صورتی که در حالتی است که در حالتی است که در حالتی است

در صورتی که در حالتی است که در حالتی است که در حالتی است

که اسی صادر شود در حالتی است که در حالتی است

که در عالم علویست

که عکس اوست و اگر صورت این شخص روحانی این جهان و صورت او

ان بدارت نه صورت حق هم بر مذهب صمد است آنچه صلیک فرمود

در صورتی که در حالتی است که در حالتی است که در حالتی است

که عالم مثال میگویند این

عالم اسماء و با آن عالم صفات است و بهتر آن عالم ذات است

و عالم ارواح عالم افعال است و عالم ابدان عالم معولات است پس

محک و مسکن حقیقه همان ذات است بواسطه و سایل بر مقف

تجلیس و تکلیف کنیم چه بنشیند فریستگان پیش از رس او را برده اند بالا
اسمان همد رهنیت تجلیس و تکلیف او کرده اند و حق تعالی نماز گزار را در سجده
و فریستگان اقامه کردند به پیش هم کار را مرتب شده بود فاما بیعت و اراة
مانده بود که معظم امور طریق است آن هم مرتب کرد و ای موقوف
برین بود الیایات و صدایات رفقه طریق باران بر و باریدند از کم حوصله
وسیع دشت از کمال ریاضات و مجاهدات الهاء از جهان بردند
و اگر نه اصیاع با نبیاء و اولیاء مانده و نیز فریسته را از عالم محبت و حق
و تجلیات و واردات کم از الیایات و صدایات اند نصیحت نیست
بودنوت اندله حرق این فاعلم انسان آمد کما انسان سیر
و اناسره در حق اوست فاما سخن است جهات متشوعه و اعتبارات
مختلفه دارد بهر وجه صاحب رابط خواهر ابیات میکند از آنکه
بر دست او داده اند این را اندله نیست همان طایفه قیل و کوران
که در یک باعتبار راست میگوید و در صفتی نه است و نه غیر آن این
هم گفتیم هم از رجا و اسکاة فوت قطب مقبوس است عین سخن
انسان است و ما فارقم توفیق بنی القولین می دهیم و هم سخن ابیات
ابیات می کنیم الحمد به عیاذ الله و نیز بدانیم مراد از مردان یک مرد است
و ان مرد کامل مکل ظاهر مظهر است پس جمع باعتبار معنی باید درین
بنت رب رجل بیدل الفا این باشد و نیز عارده عرب است از جهت
تعظیم یک کس را خطاب جمع میکنند موبد این بیان معراج دوم است

که اینجا واحد ذکر کردیم گفت و بر این نوع نیستند اگر هم قوم ناشی باشند

S. 90

مقرر است هم القوم کل القوم با امر فاعله ۹۰
و بلغا اهل رباض و مستق و مجاهد

از انکم از عالم معانی و بساط است و مجرد است و صفات

و محو و سبک صفات ذات است قلهات و مسافه و غیر ذلک

من صفات الحوادث و التقابض نیست و بر او تعالی مرتبت از

عالم نیست و امانات است ضایع فرمود که کم است لکل موجود

سواء من العلویات و السفلیات از انکم

از امور نسبی است و التوحید اسقاط الاضافات است و امر

در ایه محیط همین اعتبارات است و بوجه دیگر که اقرب بهم است

بدان معنی که بر این را صورت و معنی است

ظاهر و باطن است ان للقرآن ظهرا و بظنا و بطنه بطن لیسبعه ابط

و فی روایة لیسبعین بطن و چنانکه گویند صورت این کار و صورت

سبعین است

او و قبض از صفات و صفات الذات است و این همان از قبض است

این بجهت قبض قد مر از و راه لاهوت در عرفیه ناسوت یا باطن

است چون قطره نسبت در بار محیط و قبض نسبت صف که در وضع نیست

ذات همی اکنون فهم کن که این عالم و کجا ذات متدلس این عالم بده

و قطره از ذات الشمس و مطهر نیر و امر نورانیم محیط است

که عالم مورد کمال است و عالم نب و اضافات است و چون در این
رنگد که برین است این کار سخت و نوار است و بار که در فنا و فنا
افتد باز درین عالم که متو و مستقر است بصورة هر یک و از اینها درین
عالم که متو و مستقر است بصورة هر یک و از اینها باز اجماع ازین صوبه که آن
و در قهر است اگر چه در مقعده صدق غنای یک مقدار نشسته دارد و از اینها
که ره بسجوات دارد کار چون بر دو و چنانکه فرمود
و پس که ایستاده کند

این سخن صفت قطب بر این است و دعوی و تفهیم عوام است
تا ایشان از سیر و دیگر دانند از ایشان علما را به و مجتهدان در
معراجها در مجب آن نحو است درین زمانه مردمان را به انظار
و صدق نمانده است از این نوع و اراده ناصح مبتلا میشود و اگر نه صدق
ایشان رهبر است الصدق بنی حق تعالی با ایشان هرگز این معالک نمکند از
صفت قطب تفهیم میکنند از کار اهل ارشاد همین است اما در صفت
سخت مشکل است غرض سلسله تا صفت رانده میباشد رانده که هم اهل
هدایت و ارشاد مازن آمد و آمده و امر رسوا و شیخ باشد حکم صفت
قطب بسیار جاه این سخن آورده است و اگر نه او را در قیامه عیار و کس
الاشهاد فوار و زار کنند و قضیت در رسوا سازند و در سباه کنند

که این خلاف سنت ماکرده است و هر که پس روی او کند او هم گمراه باشد
 پس احدی مرد فعل و افضل باشد چنانکه در ملفوظات مسیح طبقاً
 مسطور است و نیز هر یکی را همین حجت شود گویند کار خود را بر روان ضايع
 بپایند و اهل فرزند نفس کار کنند چنانکه فرمود

فمن لم يترك نفسه فليس له نصيب

بیت

باید دانست در میان مذکور دلیل است که مردان را
 گویند طریق و طریق و حقیق را بگویند بر سر باشد و داد و در یک گاه
 صد داده باشد آن زمان مثل نوع بنفایب گردد و هر که با او و بداند
 او متشبست شود او را غم طوفان باشد انتم کفینه نوع من تعلق بها
 و بخا و نه بخلق عینا فقد هلك و تردید در اگر چنین باشد خود بیق و ازاره
 و بودن چنانکه او فرایه و افند طریق ذکر و مراقبه و توبه و حضور و شهادت
 از اسرار کشف حقیق و حقیقها باشد و این چیزها از خواست
 طریق حق و حقیق است و این بدون این باشد او را غیرت باشد نزد تحقیق
 زیرا که بقاء ندارد در شرف زوال است چنانکه بعضی قلندریه و صوفیان
 متاخر را دیده باشم و این توحید مقبول نیست و از این حلاص از روزگار
 چنانکه از خواهم او را نرسد و آخر وقت رفتن با امیر المومنین علیه السلام
 کرد و میان دو کوشش است او را عزیمت با عبودیت چنانکه کرد شده
 امیر المومنین علیه السلام اب کرد آورد فرمود ای او را پس سبیده است

این عین حال مردمانی است که خود
در یک کس نبیده اند و گویند هر حاجت است ما هم بنده گان فدائیم و ندانند
بغیر وسعت ده بر درین راه رفتن محال است از این عالم عالم و سایل
والات است هم از این عالم ایستاد و رسل و انزال کتب شده و اگر نه باور
مقتضی است در عالم علایق می علایق بودن نه نکوست

فاره خیزانند و ازین سرک صیقلها در مخال فاده

مسک (بر علماء)
ما در عجب مردمان اند میگویند پیغمبر و اراده می معجز دارد و صحبت دانا
کامل مکمل و حاجت ما را آنگاه گانی است مردم دران بنشینند ان شاء الله
میفرمایند نمیده اند کتب طب اگر کسی مطالعه کند و بران ادویه بنشیند
اندر کار فرماید در این عکاسه مریض متبصحن متبصحن باشد از آنکه صحبت
طبیعی دانایی نیافته که فایده مریض و فایده هوا به اند و عمل دستار و

پاسوزد عین هین ما جر راست که گدشت چنانکه فرمود

اهل فخر عند نفس کار تیگنه عون مرده پیش غسال در جود که دانه بوی

سخت دلوار است

تعالی در باب او فدا گشته است که نبهانه کار و غایت رود کار و ایا معاصی

قوم برسانند زیر ابر

هم از آن فرمود

دلشکر

الایع قوم

کالینت امنه هین فرمای

غلاب

اما این نامه میرزا است

نقوانستند بر داشت او حمل کرد و جملها را انسان همین است چنانکه در

از این کتاب از حسن مشتاق و تالیف

سوز دل ساران باشد و نفس بار گشاید و در صحنه که پرو بار نمند او هرگز

سینه را از تن جدا کن و سینه را از لایه طلا و است

از خود بی خودی و راد وصول

چون زاهد بود و قوی در مقام و اعتبار از دایمها

سر عبارت از حال و خلاق است

اهل تدبير و حيله

وگویی و ترغیب و نصیب نمود

و کوی و مرغیب و عجب بود
از مرکب راه دارد و است از پیمایش

1. The first part of the document is a list of names and titles, including "The Hon. Mr. Justice" and "The Hon. Mr. Justice".

سید علی بن ابی طالب و بارگزاران

که این عقل معانی است

سید ابرار

... ..

1900

از بی کفایتی عبادۀ فدا میسر گشته اهلان ترک بیایند و اگر نه افتد

مذكره قال علماء السلافة ان اكل ادمها وان قل راعض الاعمال

افطه او آن کز طاعتی است و از پیشه در هر کس و فو کم و کمار

17 03 2012 (17) 03 2012

وبادکر

و یاده کردی بنده کرد و بی جبار و پادشاه غارت و در درگاه صیوانا
افتاد از او بودار کسب صص اران کمر بسته

و معور ظاه ص از لک صفی سبب است و فرستاد
بسیار ملاقات کرد و در و ص ص چهارم شدند و شهادت
از سبب احسن و اسفل درگاه است و سبب از صیوانا که کدک الحیدیه
بالحدیه یفعل اینست ص و در هر کدک

کدک از صیوانا که کدک الحیدیه ص و در هر کدک
از صیوانا که کدک الحیدیه ص و در هر کدک

بیای میباید ص و در هر کدک
و در هر کدک ص و در هر کدک

یعنی دست و پا ص و در هر کدک
و در هر کدک ص و در هر کدک

و در هر کدک ص و در هر کدک
و در هر کدک ص و در هر کدک

و در هر کدک ص و در هر کدک
و در هر کدک ص و در هر کدک

و در هر کدک ص و در هر کدک
و در هر کدک ص و در هر کدک

و در هر کدک ص و در هر کدک
و در هر کدک ص و در هر کدک

خیز نه عمل
عرض اکبر در سوداگر سود میدهد
و اگر نه زبان این راه کدام نیکنی باشد که بر بندگان هم زبانی رسد اگر اسی باشد
انجا شود بطریق خصوص و لایق بکفر خاص نیست هیچ نوعی را می نه پیش
ایر

موج ابر که نه عاقل است رد فواید بود در غیر
بیکتوسان نام شخص است میگوید هر که او بر غیر
ازاد باشد هر حکم ازاع البصر و ماطن و ازین جا به دنیا و حال و مثال
او ماسه تو نباشد نصیحت من ترانفع کند
وان (با بنده نفس و طبع بر باشد بر حق و حق من غلام توام
مرا عفو ز ما لب العفو عند القدرة قاتا

مور است معنی شعریه این بیت بار است

یعنی وقت صبح قیام دهد و در روشن شود که بعد از شب نیست و
کشف عطا از چشم تو شود و تا یکی شب دگر در عباره از دنیا است
بر روشن قیامت که کرد و دل هر یکی بر خود حکم کند لایق نیست است یا دواع
بس شب دگر هیوة دنیا باشد که تا یکی در تاریکی است و اغیار در اغیار
از آنکه دنیا فانی سقائیم است حق از باطل به این شود و او کسی که عباد
از نفس من کی است که نفس مومن و عمار نفس اماره است نفس من که
عماست و نفس اماره که نفس کافر است کسب مهار است

میان عالم و جاهل تفاوت این قدر است که او کینه عیانست و این کینه
 و موشان که نو میزند و اوصاف و خواص را بهشت صورت است که
 اهل شریعت اند و بهشت صورت است در قرآن و اخبار ذکر کرده اند که طهارت
 و قلبا صبی و عو را صبی و صبی و صبی و خواص را بهشت صورت است
 که ان در صفت نفس فیما عور و ناقص و لایق و لایق و لکن این صفت
 فیما صاعدا را از دنیا و رضوان شری که کبریه است و اوصاف را
 بهشت صفت است که ملائکه الهی از ان طهارت است و اعدا
 بعد از الصالحین ملائکه ذات و لا اذن است و با طهارت و قلب
 با طهارت است که کینه و کینه است که کینه و کینه است
 که طهارت کینه و کینه و کینه است که کینه و کینه است
 و لا بعد و وصل و فصل و ملائکه و لا خلق بل هو الله الواحد الهی
 اول بهشت مقامات است و دوم بهشت المیانت است و سوم
 بهشت صدای است که فاطمه حضرت را است که بهشت را با بر ابناء
 با نور محمد صلی الله علیه و آله و سلم و ملائکه و ملائکه
 و ملائکه و ملائکه ازین جاست که ملائکه اصغر ملائکه محمد صلی الله علیه و آله و سلم
 برده اند و الله اصغر ملائکه و ملائکه اصغر ملائکه است
 ملائکه اصغر ملائکه و ملائکه اصغر ملائکه است
 قبل تن است که عباد از نفس است که عجب فایده دارد و بار
 که بر زمین اغار سر نهد و چون سخت کبریه هم تحمل کند عباد که اسرار و ملائکه

این را

است درین سلسله اختلاف است متقدمان میگویند
این را عینی الیقین نامند و آنکه پیش ازین است علم الیقین خوانند و متاخران
محقق صاکم حضرت قطب و خواجہ ابو محمد است میگویند که پیش از دیدن است
از متقدمان علم نیست بلکه گفت و شنید است و علم الیقین بعد کشف است
این را وجه توفیق گفتند ام اول مقام ساکد مجذوب کوشش پیش از
حاصل عاقلی میشود در باب اتقا سعی منادیا تا افرایه موبد قول متقدمان
و در بین مقام مجذوب ساکد است که او از آن جا بدینجا میآید و او از
بدینجا میرود و اول مقام اینبار منتهی قبل است و دوم مقام حضرت برآید
بر حکم و لا جا موبد و جهنم و اگر بر

بکسر ذال

یعنی بگفت اینی مستی جاہل و یا سر جو و رعنا
التفات کن ایسان شیاطین الانسان و جونا یان پیدا شدند شیطان گفت
بجگاز اسما بازماند که ایسان کارا میکنند اکنون تو را حول کور و انج
بود

همانرا بپای
اکثر منافع هذه الامم و راهبین را البات میفرماید العمل انما لم

مخالطوا

بخی اطوارا امرأ فاذا خالطوهم فانه لصوص الذین فاحذروهم فاحذروهم
 مویه هم است یعنی ذات سمس را

ایمان چگونه راست آید نه هم تو مرا راه خودی گیر و ترا
 سلام باد او سر انکسار برای

و سر کرد این دوران سر را دو افواهی و ان مؤخره خدایت چنانکه فرمود
 و ان بجز اسماع خواص که

ما سالوا اهل الذکر ان کنتم لا تعلمون در شان بیان است حاصل شود چنانکه
 فرمود

بقیه و اراده ذکر و مراقبه و توحه تام و حضور و نبود لیا باقی قوا الطریق
 بر اسبطلها المذكوره

سه مباشرة اسباب وصول کار و بار رسد گرداند و حال و در کار
 با فدا بر سر ایستاده و بعد از تو گویند یک نفر بود هم عشق
 حضرت داشت الهام خوانده بودم از ماد ما برفت الا حدیث دوست که گفتم
 میکنم چنانکه فرمود

بینا بی و ان محشم دل دیدن است که
 ما انرا مشاهده تا میم دوام مشاهده امر ممکن است و دوام حال
 محال است صوفا فر و ناظر است پیوست تو خفته گیر جنب که نیست
 و انرا

همو ایشان کردند و قواعد ایشان قبول کند و یا سخن ایشان بگویند
و بمعاذ و مجادله پیش نیاید هر حکم و اذ است و ابالغ و مرقه اگر اما اکنون

منازل بشنود

و پی دین

و پی دین مامد سنی عقل نور است

و معتزلی عقل معاش

و معتزلی عقل معاش و معتزلی عقل معاش و معتزلی عقل معاش
و معتزلی عقل معاش و معتزلی عقل معاش و معتزلی عقل معاش

و معتزلی عقل معاش

معدوات

مردم سوزناور قیام تازه و تر باشد

و چشم ظاهر

مردم سوزناور قیام تازه و تر باشد و چشم ظاهر
مردم سوزناور قیام تازه و تر باشد و چشم ظاهر
مردم سوزناور قیام تازه و تر باشد و چشم ظاهر

عمل دل است دل بد از امیرالمومنین علی کرم الله وجهه کوه امه رسیده الی یومنا
 فذل ان باقی است و بعضی منه قطع نیست لازماً طایفه شریعت است و بعضی
 الحق و اکثر گفته اند تا آنکه مکر موصد باقی است قیامت قائم نشود و همچنین
 موصد در عهد صفوت رسالت هم نادر عرب بود خصوص در وقت کم معروف
 منکر و منکر معروف مله است خلافت کمر هجری اکوبه که خلافت باطن
 است و این ماعاج امه معوص علی است در هر هم منار عتد و خلافت
 صحیح خلافت ظاهر است اول امیرالمومنین ابی بکر رضا علیه السلام دوم امیرالمومنین
 عمر رضا علیه السلام سوم امیرالمومنین عثمان رضا علیه السلام چهارم امیرالمومنین علی رضا
 علیه السلام و این تا فیر عتبار نخبه آنافرون انا و لون باشد که ختم خلافت ظاهر
 به و ولد صلی الله علیه و آله بنوه کفوت مصطفی صلی الله علیه و آله و سلم کمر موبد این
 حدب رسول الله است خلقت انا و علی من نور واحد فارلنا فی شریعت
 افتراکانه صلب عبه المطلب یغنی معتزلی بنیر

قصه بوسلم که مطلق است

باد مجرایه

با آنکه مبنای مسایل در دو بر است نال و استیاض است

بیل

تجلی در هر روزی میان کربان و آتشش یعنی صورت مذهب خود را

زین دل افتاد

عقل میگوید که خود را در دست و پایش و کبر

کرد بر حکم العقول متفاوت در اصل

الفرقة و مبني على ايمان من غير برائيد لان است كما از فضاء ما عقل است

والعقول متفاوتة ازان قواعد اصول ايمان راست نمیرود یکی را استند

بر مقتضای عقل خود دست داد دیگر را خلاف آن نمود چنانکه فرمود

برای اثبات مذهب خود را

مگر در کمال و کمال یعنی اثباتی و نفی نمود و این

و اما و افعال و معنات مرده اند و طبایع و منجم و علماء شریعت و طریق
 به اندک اند و چهار مذهب متفوع شدند چنانکه فرمود
 و باالغی
 می نمود و دلایل و براین فرمود از سخن را چهار معلوم است بر حکم
 چهار مقامات که بیان آن این زمان رفت ناکدان
 هم از نفس ایشان بکر نفس و تصفیه
 و آن شخص است
 دل بر ایلی که رفتاد
 که هم او ستم بنور طلوت است و او هم بنور او تعالی دیده و کشف حق
 بر طریقه بصیرت بعد از محال دیدن قوم صوفیه است که اهل محبة
 است و جامع کل است
 که اهل غیر ذات اند

از صلیم تو	که نفس است
که عقل است	همین بیاض است

مسائل علماء عامه و علماء طایفه و علماء باطن و علماء کشف و مشاهده اند و آن
 می بیند از آن خبر می دهند و علماء طایفه اهل استدلال و عقل اند از بیان خبر
 اول که یاد در زانده طاهر از ایشان خبر بدین نیست که خود را میان ایشان

فواربلده است که در آگاه باشد
 و کلمات کز او
 و مخرقات اما چه بگوید این زمان از من
 ز غم فوئیل
 قل لو كان البحر مدا الكلمات رب لنفد
 البحر قبل ان تنفذ كلمات ربی ولو جئنا بمثل مدد الهابة الرجوع الى الله
 همین باشد
 عجیب نیست که هرگز نشود طالب دوست عجب نیست که هرگز نشود
 نه صفت آخر دارد نه سحر را سخن پایان بمید دشنه صفت و در با
 همین باقی یعنی خدا را تعالی سالم از من است که در یافت
 بفعل و یاد آید شود بعلم ۸۸
 یعنی سخنی که مادر سان اویم که حقیرتی را کسی بگوید و حقیقتها را
 هر یک بگویند خود چهره در است و بران قرار گرفت و او را نهایت بداند
 و غایت هویدا از ضایع فواید

العلوم امام غزالي

و

صفت است

و صحبت سوداگران

و

و

یعنی ادراک

و

و بیاید دانست مراد از شهر سرشت که در او هوای غلیظ و حق مشترک

و غرض خیال است ایلان کورانده ظاهر جسم ندانند ایلان بسته بوده

اند که در جهان دل ظهور حق است و دل غرض ساد و بین است از انهم

بیل مظهر غفلت و هیئت و غرة و چشم و کبریا است که خاصه صورت غرة است

از هر محلی یعنی از هر صفتی از صفات باطنی یک صفت لاطل مکمل را اخصار

کرده فرستادند از صفات شهوة

و بظاهر متعلقند

و

این هم اعطاء افضل و فضیله او است

و تعقل و تدبر و تفکر

بود از صفات حمایه و دایم

و کزین

میکونید و چون نسبت بقدره میکند قادر میكونید چنان باقی صفات نه
در حقیقت عالم و قادر خلاصه صفات اوست تعالی

نیز در حقیقت عالم و قادر خلاصه صفات اوست تعالی

نیز در حقیقت عالم و قادر خلاصه صفات اوست تعالی

و ان
نم دیدن عین

بیا صره هم دیده شود

و این قول محققان است که مرد و را اثبات میکنند و در حقیقت
همان یکی است هم جسم تام بنائش هم گوشتش تام و فرائش
این سخن شکی نیست بغير کف تمام فهم شود و مثال اسب و الیونین
کتاب البدن که در علم الهی طریق رفته اند را اثبات میکنند که
فراصل تعالی بنور قدم خویش که خود را می بیند همه آن نور جسم ما را
کنه و ما در هم بنور او که تعلق بجسم و کسند ندارد به بینیم چنانکه آفتاب
برون می آید نور او در باهره ما ظهور میکند ما او را بنور او بینیم
اگر جسم بنور حق مستد کرد و مرد متصف بصفه بصیر شود بر حکم
و انصفوا بصفاته او هم در دنیا فدا بر اینند زیرا که انصاف بصفه او امر
ممکن است و امر ممکن مقید بکل معین نیست چه ای و چه انجا و اگر اینها

محال بودی رسول الله امر محال نکردی که غیبت است زیرا که حکیم است
والحکیم لا یغیبت اما چون حکم شرع برین است هر توان گفت سنی بنمای
لطیف است اکثر مشکلات کلامی در کتب روایت کرده اند و
اسیاقی ثابت کرده اند بدین دفع می شود و طرق اثبات روایتی برین

نیت

یعنی مردم هم صراحت کرده اند که در این مورد در آن حدیث قول
شیخ البیضا مربوط است

یعنی خدا بر او جواب دیدن جایز است

و فاموش در باب دیدن خدا بر این خوب اصباط است

بر کسی نگویند و فتوی نه دهند که مردم

در روز و چرا افتد از آنکه در مقام عوام نیست و امر در ضلالت افتد بکم فضل

و افضل باشد از آنکه از عالم بیان بخت از عالم

عیان است و این دیگر است همانکه گفتیم

در محروم و تزلزل کنید

مس مردم عوام نگویند که زبان کار ایشان افتد بر فواص

خود هم نهان نیست از آنکه معروف است لا یخفی علیهم سر است ایشان

نمود در عین پندار می بینند که فواص ایشان به اراده و مدار ایشان

ظاهر شود لا ینفع نفس ایامنا لم تکن انت من قبل باز کرد

۸۷

S. 87.

و یابد دانست اصل این نقش مستقیم که انسان منزه و ناز
سره بیان است باطن و سر او با هم و او تعالی باطن و سر است هو
هو اما فرمود الطاهر هو الباطن یعنی اظهار میکند یعنی انسان منزه
و سر منصفه منزه است و صفت منزه از منزه نیست و غیر منصفه
غیر تشنه غیر در جهان نگذاشت لا جرم عینی جمله اینها
سبحان الله این صیغی که است و این صیغی که باز است این
صیغی که ساز است باز که شکر است همه عالم را بنام آن خدایه
و هم را بجز حق و صفت حق دوگان کرم و باز را رواج و تمام دواعی
دید غیر تشنه تا صفتی آورد و هم را بخود باز گردانید و انسان سر
وصل به خواند و الیه ترهون راند هلاک مرع ازل دانما دید فرود
آمد هم را جبهه منزه را ان دانست سنگ هم بود هم در هو صیغی او هم و هم
شدن کان الله و لم یکن موسی فرود خواند و هو الا ان کما کان بنشاند
این نام ایشان که بمقتضی تنوع صفات و کثر اسماء و تعدد افعال زاده ان
رقبتی نیست بلکه حرف را حک کرده انرا آن باقی مانده و دایره صفات
من قبل بود همچنان نشد که سلطنت صفت ظهور و غلبه عالم شود و دوام
و بقا میخواهد با دایم فلا فناء و لا زوال بلکه را همین معنی است و یابد
این صیغی است نه بجز او تعالی که و راء و راء است صیغی فرمود

چنانچه اسم اهل صفات و اسما و افعال اند
 در این باب که در این کتاب است
 دوم در این باب که در این کتاب است
 در این باب که در این کتاب است
 در این باب که در این کتاب است

در این باب که در این کتاب است
 در این باب که در این کتاب است
 در این باب که در این کتاب است
 در این باب که در این کتاب است

و الحال

بر حکم تفسیر با و احد و تفصل
 بعضی از اهل کتاب همان یکی قائلند
 و قاضی دیگر بر این است
 و قاضی دیگر بر این است

دیدن

و او نه عین او و نه غیر او

تعالی و طاعت زیر آن شرایط و رویه در و ممکن نیست

یعنی صون ذات حق را بجهة تعالی میکنند

او فویش می آید

صنایع خالق و مخلوق

معنی طریقی است و دو وجه که در تفسیر این عبارت می کنند همین معنی است
همچنین دیده میشود که در بعضی موارد بر حسب مقتضای
مقام نماید و بناید که از آنکه این عبارت در کفر آمده

دهد و آن صورت اعمال ایشان است که با ایشان منتهای و بدان
بخی می کنند تا به دل و تسکین خاطر ایشان باشد

بر حکم فلول اهل الذکر آن کتب را معلوم در شمار مشکل شود از اهل
ذکر و مراقبه رسید که ایشان حل مشکلات از حق می کنند و

هم از آن افکار که

گفته اند ایما اما الهم این فرموده اند و کلم الناس غاقد عقولم دانسته اند و
به آنکه بیان حروف متبجیات بر حسب فهم سقیم و ذهن نامستقیم خود که
ما کرده ایم برای تصدیق سخنی صفت قطره را که بعضی اهل فرموده و اگر
سخنی ایشان است نیت و مردمان باورند و در یکی را کانی فاسد در
مرافقه مزعنه نفر بیان کند و بدان خود را در کمال اهل است و انحصار
منسلک گردانند و چون کف عطا شود و بد الهم من الله مال می شود و اکنون

بقضاء ابد آباد بروزی برازی فرمود
شیخ، انشسته

که نور محمد و مقام محمود
و این نور و غوغا و مائنی و هوئی و طمر طائی دور دارد اگر چه
کردی مگر از سببی چون قدر و غلبه صفت بطون و غیور سرسی و آن العاقبه
مهمه نمی خواند این واعظ از درون حجه دل که عبارت از صراط رحمان
و لکه ربانی است میخیزد و سر میگردد برای صورت قدر او صدمه
به یار و یارائی را چنانکه فرمود
از صفات حمایه و زمام
و قوی بر سر مصفاة مشکاة

و روشناسی چشم ایسان زباده میگردد مگر تو اکبر و کبریت احمد تنگ
و تصفیه و توبه تام یافته اگر بر تنک فارا طح دهنه در فالص کرد و هم
و خود را فدای تو سازند از آنکه هر ناقص فدا

کایه است و تبع او است
تا در زمره قلان کنیم چگونه است فایده یی یکبکم است در اینده و نه رای
فقد رای است و نه بطع الرسول فقد اطاع است و الشیخ فی قوم کالشیخ
بیاخته بناسند فاما غیره مقام کبریا و استغنا و استغفار و استغفار
یعنی بگویند فدا بر غرض و یا اندک بگویند بغرة و طلال

بگیر متعال بفرست خود ترا
و ازین بزرگ حال کوار طلال که مرد و لازم و لزوم اند یکایم
که روح اعظم است

این رحمت بر من است نه رحمت ابراهیم

نیست محبت است که مرد و یک چیز اند در صفت حال جلال جلال عالم
لطف لطف قدره قریب بعد قریب

الاصان ان تبعه امه لکن ترا فانی کن ترا فانی بر آن هر جا ترا
بنیم کرپا تو بود جنت بر کنه نشیم و ربا تو بود دوزخ
در سدا او نرم خانه وقت فریده است

زهی کمال خانه و جلال معال شیخ در بار محیط بر تنک و بلا کشته اصلا
جنبه صبر ترا الا بیغیر را موقوفه ساخته

از انکه اهل صفت را این دلوار نیاید و سبیل ندانند میدانند در صفت
همگیان اند نیک و بد و خوب و شست طاهر و کثیف و پاک و بلیه و بد
هر لغو و فخر هر عیب و هر مورد و هر سرلان احمد و سر
و هر منع انجا که کشته بر این این هر که کفتم از عالم لب و
اضافات است و اندر و راهم محیط است کز و ایمان خبر و سر حال و
جلال مرد و با هم میروند و هر کاه آدم است ابلیس است و هر کاه
موس است و هر عون است و هر کاه ابراهیم است و هر دین و هر کاه
محمد است ابو حیل است و هر کاه نیک است صاکر فرمود

این محبتانی در شوق و این دلوار و این محبتانی

صکایه قلب و زووع و سرگرد

بغیر از آن و شرک معسوقا

بغیر افتاده

میان ماکدنه مرا میگفت بدمنه میشنودم

که او بی شک و نام است

منام او را که او نام ندارد به نام که خوانی سر بر آورد سلطان

را از اسم اعظم بر سینه فرود تجويع بطنک و اوره صدر عن الجده وک

اسم سمیه فوالاسم الاعظم کنی بری عالم ناموت است طر نو عالم ملکوت

جاکل عالم جبروت ثو فی عالم لاهوت ان الله لا یستجی من الحق انیت

از نما برشته نیست و بیان و اشاره به بریده انه از آن گفت همین

قدر بتوان گفت نام نتوان گفت

بیان بر دور و دوران و مرا از منم بکل برده

و هو سیطر علی الحال الا الحال سیطر علی راقضیه عکس نقیض کرده

نام یکدیگر

بغیر قصد بالا تر دارند منجی اهند با کمان رسنه از غایه دوق و

نمایه ملوک

زیر اگر نمرد زناه اسفل سافلین

انده چنانکه فرمود

ار بر او علو است با سفل است

است و سنان من جمیع این اجماع علیین و اسفل سافلین بقدرت و برتر

آمده است و با آنکه علو گرفته است بر حکم ظنم ذکر و انشیر

کامرین او می شود و وقتی آن این از رنده اتحاد و التماس و
 التماس هم از آن ^{مشاره تیند اندام}
 همان است همان در قفسه و نیز سر عایش از او قب گفته اند این سر ذکر اند
 قام ^{ران که بصورت دو کرانه فرج اند}
 و هیئت و شکل جامع مجموع بنده و جماع با عده و
 قوه و شوکت و وقایع و از عین جمع و جمیع الحاکم باشد
 الحاکم با الکفر لا یکنز متوب کرد الدخول فی الکفر الحقیق برده بر اندازد و
 قد جاد به فی قصص البطل مستتر صفات عن اناعبان و التفرق کان
 ما کان ما است از که قطن فی اوه سال عن الحزنه جماع را کرر
 ما الی و عن یکی او هم نمی کند و به دانه و نیز

بعین و عورة ^{بصفات جمال و}
 نارنگ نارینی نار نار نار مساز ^{دندان}
 با کمال
 علی از تبسم ^{اصوکا صوت کاشه و صمک}
 فیه کمال فیکیف انسا را در خنده و تقیه او کرده کو باد و ابکیه
 بیاورد و جوهر اید از درج دهی نیم کرده کشیده
 عبارة از ظهور صفات جمال و جلال است بطریق رفتن
 در رل سر نه کامل مکل عنان کرد او رده نه کسته بهار کسته از جبهه بطون
 ذات بهر اذ ظهور صفات و از کون عین صحنی لاریب و از غفر از الازال

و عام هشتم رخبر کرده و همگی از او ز سر تا انکه صفات مصطفیٰ میگوید استغفر
القاه شیطان بوداری دنیا اقطاع شیطان است و او را تصرف داده اند
اجره عبادت مقصود از راه او سلطان العارفتین زیر خشت خام گز
خفته بود بر زمین شیطان آمد گفت سلطان مرا و را ترکت الدینا و
واهلها این زمان ترا با من چه کار است گفت این خشت که زیر سر کرده
و اندام گرفته ز انکه از اقطاع من است سلطان آن خشت از زیر
کنید انداخت گفت این زمان بحسب این قدر و اندازد انجان قول
رجال را همچو مائیکه برای و انکه او ازین قاف وجود که کوه قاف است
تن را بلکه هم عالم را محیط است ازین کسی کل حرف و طرف و کرانه
نگرفته هکنه دنیا که بطرف موده اند ضل و اضل و ابتر و ابتر از ضل
جب موقوف مراد است ان اما لای ضلال میس ای فوج موقوف سما
کال کنو کال ایمان شد اکنون که نثر عقود استند امیر خداوندان عالم
توانند بغیر از حجیم صرم و وح جسم رسو الفکر عباره از نقطه
سردان و سر اضلال هیئت و شکل سارح مطلوب فلتو و مقصود
بعنه است فاذا سویت و نعت بر ذره و جی همین است فقوالمه ساعدین
همین است نه مینه صفت قطر انجمن شاهکار این را افکار خود
میخواهد و غم هم برین میطلبند پس هنوز سر و سر خواهر بود که بنیاد
تمام عمر دست نهاده مکر درین افر حال این دولت را به امان که در این
میگوید و آن است صفت راسه را وقت نقل همین است

از آن میخواهد قدم بر قدم او در و نماز چاکم او رسیده این سر سبز است
 همچنی سران و سروران ما آن مشاق و لذایذ و مقاصد و ریاضات
 عجایب که در آن عمر در خود دیده اند ایشان بنا فتنه از آن نمیشکنند
 که در آخر حال یابند از آنکه انا الا سوره بالکوا بتم کفره انه بسی همجی میسر
 سر و با کبریا نوازش را اسمی کی دفل یابند و هم هوس فام بر این فام
 در گام به گام ناکام باشند اما چنانکه حضرت قبط دست به امان خدا و رسول
 خدا یزد و بخواند لا یتا سوا الله روح الله نافراییه مارا نیز بر حکم تبعیه جنگ
 به اندیشه ایشان باید زد و این آیه ناله خواند خیال را که مانع است و در خانه
 خدای هست که نیست و هم که کوشش موجود هست اللهم را مانع ما اعطیت
 ولا معطی لما منعت ولا راد لما قضیت و در وقت باید ساخت و یا دایم
 الفضل علی البریه نافر در اوقات مرصوه باید خواند از آنکه لا با دل
 عما یفعل ظنوا جهانه را بر او است و بفعل الله ما لا ادر از کبریا بر او است
 ولا علیه لصنوبل علیه کل شیء صنوب جمال استغفار او است پس ما را
 ما نا امیده کار و با قنوط و یاس م باران غنه المکره قلوبهم و را
 عند ظن عبده مثبت و محقق است خیال است این کس
 را وصل یار است خیال شو خیال را اصل کار است منم و خیال باز بر
 شب در در با حالت چه شو کرم به نفس صحت حال عند خیال
 رفتو در دل خویش جاد هم موی سیمه ندهم بیاه لاریم
 بعضی از بطون نظمو می آید

قدر و اندازه حق دیا بندایت و اثبات حریت و از ادکی جاست
 یعنی مرصع او با و به دوزخ استخیر محال گوید
 بقدر ستم و الاثبات الانزول و الاثبات لا ترفع گفته اند چنانکه فرمود
 یعنی ابراهیم میلان النفوس لیا المکروبات و المسهيات
 که عوام اید عبرت گیرند تا از دوزخ هلاک و عقیقه نکال خلاص یابند
 ای علماء طاهر کردی قال و قبل و سخن دعوت بر آنند میکنند
 که خواص اید عذر بخواجه تا از کین لاف نفس کلمات
 و مکر و عداوت بر هیبه ای خداوندان حال که اهل کشفیات و تجلیات اید
 اخص خواص اید الاستغفار الاستغفار را مرئوس خواص اید از رویت
 ماسوا و از بدین مادیون است بر حکم آن لیفان عیال و این الاستغفار
 فکل یوم سبعین مرة و در سخن دو قسم است اصحاب مال و اصحاب قال
 تا معلوم گردد از بدین بروج و سرب و با از بدین و روح
 صفات ظالمان و نورانی است و هر دو محاب ذات اند حتی و حق و دو
 حرف بر سر وجود اشاره بشکل جامع است
 که بر سر سر شود بعد از بی سرو پای است بی سرو پای و هم تا یکجا
 که کنیم همگی در کی و هوش در هوش است هم از آن صوت رسالت
 را درین شکل یکجا زنده را بخت در پناه اصل صوته معنی نشان است
 بر حکم قضا که از اصل الی القی فوضع کتفه علی کتفه هبشی شکسته کور

و متمثل بمنزله فوحدت بر دانی قبل همان برد وصال است و ضیاع اتصال
 و نده اتحاد این بیان حدیث تا این زمان کسی نگرفته است هم از این بیان
 بحروف مقطعات میکنند مبدء اندیزه اهل و نا اهل در ضلالت افتد و ضایع
 را نیز ضروری است یک و هر از این نشین تا این کار کان یک از این مقامات
 عالم و دریات وصول متعالمه نصیب نمانند و محروم نگردد اندام و پیکر
 و بالا تر از این است این بیان نمیکند که غیره شریعت نامه است اینچنین مقام
 باریک و لطیف و دقیق است بر این صورت قطره میفرماید

و امیر دارم که وقت وصال است
 و رفتن از تفصیل با حال است

تا الفیقه هوای معلوم شود و الفیقه انجیل یا امر مفوم گردد و اذا تم
 النوا انوار تمام شود محمد فوئیس را از فوئیس کرده است مراب
 به خود در و پس کرده است سواد الوجود الدار بر دارد از او
 نام خود در و پس کرده است

یعنی نامه میگوید از
 رحمت خدا بد شرح ما میگوید از رحمت خدا مگر کاف و سار ص و حقیقه
 نفس و طبیعت و معنی دیگر مقطعات بشنو اگر خوف خلق نبود نشین
 شرارت شیطان که در مردم مرکب است صورت کاف کفر بحقیقت که در خلقت
 فاکثر الحقیقه اشاره به وقت خود کاف کفر اخردان دبار که در و
 مبعوض حق اند میگوید و یعنی مردم بکفارت گرفتار است هم از ظاهر

تعالی
 ما یم از این کار نیست و بزرگ تر باشد کل ضرب باله بکم فرعون همین باشد
 و باید دانست که این از مقتضای تنوع صفات و در یکی منظره صفت است
 او را همان خوب بینمایید بر حکم و ما بنا الابر مقام معلوم از این است
 نتوانند خبر اهل ذات که جامع جمیع اکاء و صفات است او را بود و البکینه
 شناسی توان داشت و این خبر اهل ذات است از اهل و صفات و اهل
 و افعال و مفعولات هم بدان سنگ سرخ بسته کرده اند و با جبهه
 را چیزی دانسته اند چون کشف عطا شود معلوم هر یک گردد
 ای دیگر که نه عاقلی است در خواهر بود که عاقلی و محب منظره ذات است
 منزله المولی فله کل انیت فردا و خروص صورت در بنگ آید
 معلوم شود که ما یکانیم هم ازین هم سنجی پیشتر است که ذات حجاب او را
 روشن است و این حجاب ذات که حجاب عظمت و کبریا گویند رقتش
 از انبیا و خصوص اولیا پس هم از کرده و عام بر سنگ سرخ بسته
 کرده اند نه صفت آخری دارد نه بعد را سنجی پایا است
 بمیرد مستحق و در یاد همچنان بجا از اهل الحجة محبوب مجتهد و اهل
 المعرفه محزون معرفتم و همچنی اهل معاملات و غیر ذلک حکما که احوال
 العارفين فرموده شنیده ام الرحمن علی الرحمن استوی با عرش تا ختم
 او دم بوشش رسیدم رسیدم هلاک مناجنه او را تشنه تر از خود
 یافتم او کف نه شنیده ام قلب المؤمن عرش الله و ان الله تعالی بکمال

عمر رضی الله عنه که بر خود را کفیه بود و سر بر نه نقل بر نه بکدر در سراجیه هم
کرد و او هر شب دو گانه گذارد و فقیه بعد از هم سال از نقل به دورا
در خواب دیده سر شستم و جامها سینه پوشیده گفت مرا هفتین درنگی شد
گفت این زمان از صاحب فارغ شدم حال افضل صیابه و اعدا فلیف
رسول اینست حال دیگر مره توان گفت چون معویه مقام سلطنت شد و نشستی
الکون احوال امراء و وزراء بشنو

همان مثل سکه سرخ باشد که با چرخ چند دست انداز
و به الله فرام مالم یکنوا یحسبون مقرر است

بر حکم قضا یا عقول یا الفضل
که پانیه مرد است و شریب مقدمات و ضرر و کبر و اضر و اکبر
و مد و مط و نتیج اربع
و کبر همة وقع دال علیه باشد

بکبر همة
و مدس و مبارکی بران فواله کنند
مستطابان اسناد حقیق میگویند نه مجاز

دون انیست بر حکم الناس عالم او مستمع و سایر الناس کالعلمی ایشان
سرا و بشو انده پس روان را و مداران را چه توان گفت
را حال اینست و اد بر یگان از بستره الذین استوعا منه الذین استوعا

وراؤ العذاب و تقطعت بهم الأسباب طایفه حال ایشان است
 عبارة خشک ظاهر را بمقتضی بالذات درستم و بر
 که از آن و فرازان گشته اینی قد نمیدانند که باطنی جوهری و کما بر و مسود
 قدر راضای و محاهدات و عبادات که در دین ایشان آمده است بجا می
 آورند با هم با این امکان ایشان را در فعلی نه بغیر سر شده کامل مکل عروج و رکوع
 مقصود از چنانکه فرمود است *الکمال الذی لا یزول*
 از این طایفه کم عقل مرد است که در اصل فطرت و فسمه حایک و عود و عقل
 بر دارند تا قصات العقل و الدین متور است و همین حکم است مردی
 متزهده را که غیر مقصود را مقصود دانسته

این و مثل و مانند اینی از
 علامات صدق و امارات راستی طریق است و مقدمات کشف حقیقت است
 و ایشان هم بر سر سفر و داور دارند و این از خواص مبتدیان این راه است
 هذه ضیلات تری بها اطفال هذه الطريق ازین در گذشت
 این تجلیات و کثوفات را
 و بعف

مشاهد و معاینه خلق است
 العالم صورة الحق نامند هذا ظاهر
 سوخته بحیوة خویش که این به گماند است و قنایر را کار است
 این که در این راه است

گفته اند ضایع فرمود

که ماضی را صد دانسته و اهل حق را دیوانه و جاهل تصور کرده
و ازین باز آمدنی نه اند و چون و به الهم من الله ما لم یکنوا یحسبون ظاهر شود
و به الهم سیات ما کسبوا و جاق بهم ما کانوا به یسترون نند و قاتل ایشان
کرد و آن تسخیر و امضا فاما تسخیر منکم که تسخیر حال و روزگار ایشان
کرد و بعد به اند ضایع فرمود

و چشم کنده

و کرم و نار

همه جزاء خود خود ضایع یافت
سوف تری اذا انجا البغار اوس تخمک امر حار بوقت صبح
نور هجوم و در معلومت که بافته عشق در لب دیخور

بغیر ستاران

عالم نقره چون کوه است در بر زک طلعه لکانه روس السیاطین را اهل
کرده و او چون را کس بغیر مثل دیو بسته و سر تا دیو تا دینج خرمایا بزرگ
در بقایم و شاعت است از انهم علم بلا عمل چون درخت بلا ثمر است و در
کنش او تنف می کنند و او از بر برید در رفتن و تکلیف میکنند

اهلنا اهل الحق المستقيم همین دایم است و مصبوط انبیاء و ادر و براه
همین ساخته است

و ان هر نفس است که ظاهر العمل به خا بنه
مبنایه در رغبت و نده و نا که در است و هم کسی از انبیاء و اولیا
صالحه حق است از ان نگذرد هم را مورد ستودن کسب حجاب نورانی و ظلال
عباده هم از دست صلیک گرفته اند نفس عارف را میبرد و عاشق را بره
عشق و زاهد را بره زهد و عالم را بره علم و صلیک را هم بخت کم ده که را
او برانیت چنانکه فرمود و یا اهل آن
سک سرخ عقل معاش باشد که ماسه مرد است و ده که در خاص و عام

بشد افتخار و بر این انا در صلیک و کسب کثرت
که در این است یعنی بر مرشد لال و مکمل اهل حق صبیغه نفس
و طبعه و در این انا در صلیک و کسب کثرت
درین اشاره است که مرشد را هم نفعی و نایده

هست در هدایه مریدان و مرتبه و دریم دارد بنسبت دیگران
کسب کثرت و نقد سره انگاشت و نه است که قلب است
بخت قلب را نه و در نشانه در بازار حشر خالص ماند که آتش بیرون
ایه سلیم مردی ایمری این که در نشانه که این صفت خنده است
خبری نیست از این انا در صلیک و کسب کثرت
انگاشته اهل نفس و طبعه است شناخت حق و صبیغه نه ارد و بران

[illegible]

براه رضا هست و بالا رفوق است و ذکیر یسوی الوجود را ستر نیز میست
هم یک نمک اند هم روم مسلم اند
نکده است ترا ای محمد رب تو و دشمن ندانست ترا

در باره اند و دیر بار لکان بر دیر
نستبر

که نزد خنده هزار و صد هزار چون بکری زدن صیتم اند دنیا ساعه و زمان
و ما امر اساعه الا کلمه بالبحر او هو اقرب بکم کما از آن بدان این هم کجاست
و هم نه است از آنکه جا از زمان و مکان است و بیس عنده اند صبح و الا مساء
هم از آن است

نار و شمار نکند
راکو

و صبحکار برزند
افق از مرکز مقرر است
نار و شمار نکند
از آنکه از عالم لا بهوت است و بیانه و کفاره

صون زلف کلستان

بظهور صرف ذات است

در مع جمیع تجیده

و در

و کلمه هجران که اهل رتبه بجا میقتضاست

سرفرد و قدر دل ضابط

سایه اش فراغت دلهای کباب

سیلاب اشتیاق فانی خراب کرده

از عالم لاریب

مکرال دنیا انودم الاخر

نخوانده و در گمان به هذه اعجم فیه الاخرة اعجم نشیند و بیابان است

بر که در دار الاخرة اهل تمیز خانه نکرانند بریل بکم دنیا فراه است بجنب

دریاد محیط اخیره غیر او نیست چنانکه فرمود

هوان اول هو الاخر بر خوانده است

یعنی در حقیقت عالم لب و اضافات هوان

عالم و راه و راه است بکم چون رستم و جنایان از آن دریاست شرح و تفسیر

و بیضاوست بار همان است چه شد جام بدل کرد جام بد کرد

بار بر آمد آن بادشاه اعظم در بسته بود محکم پوینده دلن ادم امردز

بر در آمد این هم وجودات گایات با سر تا توجات و تحركات دریاد محیط

اند و تعلقات و تحولات عالم بسیط الله این تکرار و تعدد نسبت است

نمونه دریا محیط او همان است که بود فالج بحر عا ماکان بقدم

اهل الوادرا

ان الحوادث امواج وانهار لا یجینک اشکال تشاکلها عن شکل
فیما قبل سنار هین عمره میزند و کان اسد ولم یکن مع شیب و هو انان
لکان هین کرشمه میازد خیاکم فرمود

بیت اولی
است یعنی نیست کارنا ما که یک لحظه که ذره هم
بنده او تعالی زیر او

تو
بر بسته است دارد دوسر این رسته یکی در کنار این سو هم می آید
و آن سو هم باز تا ظن نبر که هست این رسته دو تو یک توست از اصل
و فرع بنکر تو بنکو علیه السلام این فدو
حال کم امور شیبی است

بیت دوم
که روشن و تاریکی و سیاه و سیاه لازم ملزوم یکدیگر اند
یک بدون دیگری وجود ندارد
فدو قال رضا یارند و ما انکم

بیت
از انکم از انار و نور سیاه است که نور ذات است که در اد
انوار است چنانکه رنگ سیاه افریغی لون است بعد از رنگ نیست آن فلک سیاه

معنی عاشق و معشوق را معلوم بروج است و بحکم

بر عاشق و معشوق معنی بکر روح است و یک دل و یک جان

یعنی مقصود بدائی از مقصود بغیر از صفای لطافت جام

بهم امخت رنگ جام مدام هم جامت نیست کوی میامدام است

کوی جام رقا الزمان و رفت الخزفتش با و تشاکل الامر فلانا

خمر و الاقدح و کانا قدح و الاخر این کلمات را برآید است چنانکه گویند

رایات ایجا آمد بندگی تحت کبریت و مقصود پادشاه باشد

عاشق و معشوق و اشتیاق و التیاف و التیاف

بمعنی اشتیاق و التیاف و التیاف

عاشق دل است و معشوق روح که هر یک در یک کراوات

و لایم جوانی در طلب معشوق و در حضور او در خزان خیال خود برسد

خیالت این کس را وصل یار است خیالی شوخی اصل کار است

و حکم از عواید استیج کم و هله ندرع و هله

نرسایل و غلبه حق و صقیف بر نفس

و طبع نمود و هم بستر و هم نلور

خواب ایها منیر صبر حق است و کشتن او که رحمت و فضیلت

نامند و ما از سنگار الارقم للعالمین از بن معلوم میشود که محمد محبوب

ساک است و هم انبیاء ساکن مجذبات محمد بن الوکیل هو الفضیل

و الدیة الرفیع و ابتر مقام المحمدرن الذیر و عدة بس مقام وکیل و فضیل

S. 84

و در قمر رفیع و مقام مجید و صهی جزیره با سلوک را با در پند جهانم فرمود

اشاره با تکرار اتصال است مبان ذات و صفات

که در دهن یکی در دهن دیگری در مناسبت و آب در لب و گاز در گان و لعاب

یکی در دهن دیگری میسر و در بر یکی دیگری را بنحو در خود با خود میکنند

که محو صند و منفس غور است

و از عالم لب و اضافات برهنه و

مجرد گشته به عالم و راه بر زخمی بودند

و بود که لافاس به دنب اشاره بدوست

که رایت رپی نه اصل صوره در مر از دست و با عاقل از

عج و بهار که و نام رابی و معشوق از لباس کبریا و استغفار

عظمت و غر و روئی همان یکی و یکی

در دریا و صده ناکاه

عبارت از روئی و ما و می است

و غلفاس و نور و شعب بمقتضی صفت ظهور

اشاره بصبح و روز روشن است چنانکه فرمود

و الحق لاله ظهوره خفی روشن تر خود

نسیاه در راه زلف مرد بیان و بعد که سر بیان اشاره

و اما محضر
 قدس سره معلوم است اینست حق تعالی میفرماید نه نزدیک
 دل و نه این روشن تر و ظاهر ترا حال افعول تفصیل باشد از طاکلو و لام
 ماکه برود در آمد ظاهر شد و الا بی خبر انا باشد که مبتداست و عند
 متعلق الایحی افعول تفصیل باشد و تقدم برای تخصیص عند تیر بود و بر
 بر رکان عند خبر مبتدا باشد متعلق باعمال و الا بی متعلق منکره
 باشد که جار محرو است و عند را و تعالی بقلوب مومنان عیال الطاول
 صلیک در حدیث آن امر تعالی تعلیم و سستی نظره فی کل یوم و لیل
 عیال قبله الحوثر و بر وجهی بر رکان گفته اند معنی میشود و اگر الایحی افعول
 تفصیل بداند معنی میشود نه و این ظاهر است و روشن تر نزد
 دلائل اکره نزد هم دلائل ظاهر مرر بر آرد دل است امر و غرض از این است
 اما آن دل که شکسته است نزد او ظاهر ترم شکست قلب کینان
 مرافقه است اندر در شکسته و معلوم است که هم رعایا نیست
 چون شکسته شود او را قیام باشد که اعاد دل و صیغه شکسته بر قیامش
 بالا و تر پس الایحی درست تر آمد

اینها بنویسند و بگویند که اینها را در حدیث و کلام
 و در تفسیر که خواهد محبوب کرد و در تفسیر و کلام

محبت و رای هم مقامات است و ایضا و افضل هم درجات است فاضل
 محبت از آن جنس در محل سوگند آورد و امان را بر نفس بمبالغه نمود
 سر روی نه کند در تحصیل مقام محبت با مقام نبی و آخر مکر کرد و
 متعلقان را از ایضا موطو که مخصوص با فضل انبیاست نصیحت نمود تا از
 بغایت آن فرقه قبل بروم درست ثابت گردد و اللهم اعلیٰ من امنه محبت
 شود و اگر نه سر از راه آر زوی مقام پس روان باشد و تحصیل حاصل
 شود بر آن دیگر بنویس بر این کتاب مدعی
 کما یقینام النورس یعنی ارواح مومنان لشکر است
 لشکر کشیده شده از آسمان دنیا چون روح مومن را قبض کنند بالا میروند
 هم ارواح مومنان میامد بوی میکنند صلیک کرده در میان روح
 بوی میکنند اگر تبارف میان ایشان است اینها و الفت میکنند
 و اگر تبارک است جدا میشوند و اما تبارک منها اختلف انفس
 نورانی در نور این جنس دارند اما جنس فاضل در صف و لطاف
 و اگر تبارک است جدا میشوند و اما تبارک منها اختلف انفس
 و اگر تبارک است جدا میشوند و اما تبارک منها اختلف انفس

لویصر اسما و التسمی و التوبین من صفات العبد لم یصل
مؤدی است

برو بدین

مرد در قیامت یا کسی را که او را در دنیا دوست
میداشت مراحت قوما مشرعم وان لم یفعل باعماله این است

رسول الله

کار من میکنم زیرا که محبت عمل دلاست
و نظر اعتبار او تعالی هم بر دل است ان الله تعالی لا یبظر لیا صورکم ولا ال
اعمالکم وکن یبظر الی قلوبکم و ساکن بر عمل دل را اعتبار آمد و بنف الموم
ضیر من عمل همین است

الجنتی علی الفهم است

کنند هم صبر در از کبوتر با کبوتر باز با
الجنتی مع الجنتی ابل هم از شماست که بزرگان میسرند در کدام صحبت
میباشد نام که صحبت دارد حکم او همان حکم ایشان باشد

ایستاد و در این راه است

این طریق عالم ظاهر و مکار و باطن است این از اول خلق ابدان میگویند
بعد آن خلق ارواح و ابدان را اصل ارواح نامند و تمسک بنظر این
ثم خلقنا النطق لاقول ثم انما خلقنا افر میکنند نیز روح بعد از
افزیده شده است این از روی صورت است و در حقیقت خلق الارواح
قبل الاجساد بار بود الا فتنه مژده است

و این را صوفیان محقق است

عاشق را نیز این است
بهت در قوم راست راهی دین و قبله گامی قبله است گدازم
برکت کز کلاه مجنون را ذکر امروز خالق کاسلام دین یار یک
ضلالت است

و در این راه دوست هم دوست
او را که در این راه است که بگوید است اما مجذوب سالک و مجذوب
مجرد را که بر عکس است دوست دوست دارد و دشمن دوست
دارد این از فضا با غیره و همه عشق است پس عشق از عشق است

و عطف در خست است که بر مرد رخت فوی و بینه که بر آید او را خشک رزد
 و زار زار گرداند همین خود بخود باشد دیگر را نتواند دید خست خود را ^{هست}
 و خود را و خود جوئی است و خود فوی ^{منصب} و هرگز حد بندم بر ^{منصب}
 و نای ابرو کم داد و داد لرز وصال صبا که خست قطب کلایه که در مجلس است
 صوفیان بر رک طاف بودند در عهد شیخ الاسلام بنفیر الدیر محمود چراغ دیا
 قولان است گفتند انعام بر کوکس افتاده است بگردان کوکس خوش
 کسب بی افتاده است بر فاسم و نوره زدم و کفتم بسوزم آن کوکس را که
 خبرم کشم دیگر افتاد باشد این و مثل و مانند این از آثار غلبه جذب است
 بر سکر و انجمن گناه در مقام محبه جایز است بکمی عین طاعت است صبا که ^{را در}
 مهر یوسف چهل بند گناه کبیره گردند با آن بهم اکم ایان از جزیره بنوه
 محمود از آنکه در مقام محبت بود اذ اصب ابر عید انا بفره دین انیت
 کلکم وجه ابرکم عذر خواه ایان است هم از سیاست که گویند ابدی عاشق
 کامل است که دوست دوست را دشمن دشمن دوست را دوست را دوست
 بند است و اگر در آید که نبرد اما عاشق مردود است نه مقبول و در عشق نه
 رد است نه قبول العشق لا محمود و لا مد موم همین فرمود اما اصل سخن
 اینی است که با او را استیکار او از مقام محبه و عشق بنود از اکم صوفی ^{حق}
 تعالی فرمود ما منعک ان لا تبعد اذا مررتک قال انا غیر من خلقه نار و طلقه
 مریطی گفت خبر مهر از آدم مرا از آتش از مهر او را از آتش آتش
 بر فاک فضل دار از این جهت سجده نکردم و نگفت در جواب غیر از آنکه

است روح باریک و لطیف و لطیف
این طریق عالم ظاهر و مکار و بلفاست اینان اول خلق ابدان میگویند
بعد آن خلق ارواح و ابدان را اصل ارواح نامند و تمسک بنظایر آن
ثم خلقنا النطق ليقول ثم انما خلقنا افر میکنند نیز روح بعد تر
افزیده شده است این از روی صورت است و در حقیقت خلق الارواح
قبل الاجساد بار بود الا فمستمر است

و این را صوفیان محقق است

عاشق را نیز
در بهت و رقوم راست راهی دین و قبله گامی قبله است گرام
برکت کتر گلاجه مجنون را ذکر امروز خالق گام سلام دین یار
ضلالت است
و هم دوست

دارد این راه سلک مجذوب است اما مجذوب سلک و مجذوب
مجرد را کار بر عکس است دوست دوستی دارد و دشمنی دوستی
دارد این از قضا با غیره و هم عشق است نشین عشق از عشق

و عسقل در خست است که بر هر درخت نوب و بنه که بر آید او را خشک زرد
 و زار زار گردانند همین خود بخود باشد دیگر را نتواند دیدن خود را ^{هفت}
 و خود نما بر خود بوی است و خود فوی است در نزد مردم بر ^{منه}
 و نای ابا برو که داد و داد لیر و صاب صاب که حضرت قطب طایفه کرد مجلس بود
 صوفیان مردک حاضر بودند در عهد شیخ الاسلام شیخ بغیر الله در محمود و دای
 قولان است گفتند اتفاق بر کور کسی افتاده است که در آن کور جو
 کسب سی افتاده است بر فاسم و نوره زدم و کفتم بسوزم آن کور را که
 خبر فرستادم دیگر افتاد باشد این و مثل و مانند این از آثار غلبه عذبه است
 بر سلوک و اجتناب گناه در مقام مجتبه جایز است بکلمه عین طاعه است بکلمه ^{ارز}
 مهر نیکو چهل ضد گناه کبیره گردند با آن بهم اکم ابلان از جبریده نبوه
 محو شد از آنکه در مقام محبت بود اذ اصحاب ابر عجب انا بفره رب انیت
 کمال کم وجه ابرم عذر خواه ابلان است هم از سی است که گویند ابلان ^{عاشق}
 کامل است که دوست دوست را دشمن دشت و دشمن دشت را دوست
 بند است و اگر در آجده نبرد اما عاشق مردود است نه مقید و در عشق نه
 رد است نه قبول العشق لا محمود و لا مذموم همین فرمود اما اصل سخن
 اینی است که ابا و او را استبکبار او از مقام مجتبه عشق بنود از اکم ^{صق}
 تعالی فرمود ما شکران لا تسبی اذا مررتک حال انا غیر من خلق نار و طفره
 مریطین گفت من مهر از آدم مرا از آتش از من او را از خاک آتش
 بر خاک فضل دارد از این جهت سجده نکردم و نکفت در جواب غیر ترا ^{سجده}

را کلام بالمر میانه و مطلوب می نماید و عالم نیز از نعم او است که
شنیده همچنی صداء دراز الم تر یا رک کیف نه الفل را طولی و بطی
میدهد اگر باد شاه جهانگرها بتناء را کتاس بیاید تقضایا در سلطنت
و ملکت او نماید کل ضرب بالبریم فزون را خوش خوش میگرداند
مکونو کشی سوی در خد بربوبان فترار صغیرم صحر قمار و کوم
را که سویی ساز جهانگر فرمود

و خود را منسوب و منصوب میگرداند
هر دزدی که بی غرضی در دیندار در دیده ما بیند چشمی که نمک است
در دیده انسان ماصوره نه بند دیگر است بر عکس شخص نور مادر نور
چشمی و هم بر سران احمد و تر او و منهایا که گشته برابر این
اقاب بر هم عالم بسوی تربیت جای سبده میشود و بایر سیاه اینجا
مظاهر و اما باعتبار اقباب نور نیست ماضع اند فوضیه همی است
این دوین از عالم احوال است همچنی

العاریة تعاریة تعاریة تعاریة و الی اهل مستحب
که الصبح نور است
متصف بصفات اولود و مراد اس دل از افراط و تفریط بنظم اعد
باز آوردن است نه آنکه صفات این میرود و صفت او تعالی بجای او میرود
و ضمیر فاربی میاید بلکه ای در و مد فون است بتر کیم و تصدیق
میگرد و کج نهان پیدا میشود از قوه بعقل و از غیب مشاهده

جهانگهر

چنانچه صفات فطری و ذهنی بیان خواهند فرمود
 آتش گرفته و گرم گشته

آتش است بوصف اهن است بذات آتش بصورة و اهن بموصف اهن
 محقق شد صورت و معنی یکی صورت معنی شد صورت
 آتش است بانرو اهن است

واهن است بباطن آتش است از روی فعل
 و اهن است از روی فاعل
 باشد که آتش باشد بقیع و اهن باشد بصورة

همین عکس تمام نظایر که ظاهر خودیم ترا دل نبسته سکه مجذوب
 دوم نبسته مجذوب سکه است اول نبسته صفات دوم نبسته حق
 اول نبسته معرفت و دردم نبسته محبت اول نبسته خلق دوم نبسته
 حق اول نبسته ظهور دوم نبسته بطون و بود نفسانی
 را ریافته و مجامده

همانکه گفته اند در سینی رویم دارد آن دم فانی و هم فانی
 شد رفت و آن دم که باقی بود و بیست و یکم اشاره بدوست آن ظاهر
 گشت اورا همان دم فانی حجاب بود خواهم
 همین معنی است که بالا آورفته است اما
 در کمال و در سینه که از دست و سر و پیر

را کلام بالبرهان و مطلوب بینایان و عالم ضرایف و نغمه است که
شنیده اجتناب صدای دراز الم تر لیا یک کیف نه الفل را طولی و بطی
میدهد اگر باد شاه جهانگرها بتباه را کنا س بیا نه تقصایا در سلطه
و ملکت او نماید کل ضرب بالبرهان و خون را خوش خوش میگرداند
مکونو کشی سوی در خد فوبان فرما و صغیرم صحر قمار و کوم
را که سویی ساز جهانم فرمود

و خود را منسوب و منصوب میگرداند
در دزد که می بینی خورشید دو سید در دیده ما بیند چشمی که می بیند
در دیده انسان ماصوره نه بند دیگر است بر عکس شخص نور مادر نور مادر
چو عیسی و چو موس و چو هر سلطان و چو ترا و چو منهایا که گشته برابر این
افتاب بر عالم بسوی تریبهای سبزه میشود و جای سبزه باغها
مظاهر و اما باعتبار افتاب نور نیست ماضع اند فوضیه همین است
این دو سید از چشم احوال است همچنان

العاریة تعاریة تعاریة تعاریة و الی اهل مستحب
از دوام عشق و از دوام محبت و از دوام محبت و از دوام محبت
متصف بصفات او شود و مراد اهل از افراط و تفریط بنقطه اعتدال
باز آوردن است نه آنکه صفات این میرود و صفت او تعالی بجا و او را
و ضریقاری میاید بکمالی در و مد فون است بر کیم و تصدیق روشن
میگیرد و کجی نهان پیدا میشود از قوه بقیل و از غیب الهامه

جهانم

چنانکه صفت بظهور و همین بیان خواهد نمود
اتش گرفته و گرم گشته
اتش است بوصف اهن است بذات اتش بصورة و اهن بمقتضای
محقق شد که صورة و معنی یکی صورة معنی شد بصورة
اتش است باینرو اهن است ~~باینرو اهن است~~ نظام
واهن است بیاطن ~~باینرو اهن است~~ اتش است از روی فعل
واهن است از روی فاعل ~~باینرو اهن است~~ و با
باینرو که اتش باشد بقیته و اهن باشد بصورة
همین عکس تمام نظایر که ظاهر نمودیم ترا دل نبسته بلکه مجذوب
دوم نبسته مجذوب بلکه است اول نبسته صفات دوم نبسته حق
اول نبسته مؤخره و دوم نبسته محبت اول نبسته خلق دوم نبسته
حق اول نبسته ظهور دوم نبسته بطون وجود نفسانی
را یافته و مجامده

هنگامی که گفته اند در سنی دو وجه دارد آن وجه فانی و غیر فانی
شرفت و آن وجه که باقی بود و بی تو و بی یک اشاره بدوست آن ظاهر
گشت او را اهان و به فانی حجاب بود خواهم
همین معنی است که بالا آورفته است اما
دارد و این را در این باب گفته اند که اولی و دوم

سحر و جادو که بعد از تو بگویند یک سحر بود و جادو سحر است
 تسبیح و امانه و غصیل و جادو بعضی از اکل اینست آب و امانه
 از یک دریاست فاما جائی در شود و جائی زهر کرد و جادو بر آید و مجاز
 کند مایه و مکان پاک کرد و جادو بلید شود سواج دوم
 بعد از عوام که نامحرم اند اسرارشان باز دار اگر کودک گشت
 روزه را برده بریان و طوا و قلیا بخوراند مفراغه از آنکه موصوفان
 اگر سحر شکر است فاما کوار اگر در دلاک متبقت باشد و مقلد
 این سحر را حکمات دقیق و تاویلات رقیق لطیف هم سر میکند فاما
 برائت از مشنویات شمع او مدکران کوفاه کرده شد که خلق را از کار

۸۳

افند ابیو اما ابیم امر قضیه مستقیم است

S. 83

از آنکه جادو طالع است جال اول و علم طلال است و جلال بان جال طلال
 تخم جال است الجاده بذر لسانه و نرا این مرد و صفه معشوره
 از و منفک نبشود ظهور سلطنت و امضار کارخانه خدا را همین
 دو صفه مجنه و میده روان میکنند اگر چه یکی بدون دیگر مقصود
 فاما حکم سر غلبر است هم از آن در بشت خوف جلال باقی است
 و پرده غزه و عظم و کبریا و صانع و هیئت و استغفار مقرر کاران
 بود و وقتی بدین سحر آید بدین بد و لباس ملینس و بدین سحر
 مکر آید بدین دو لباس ملینس و بدین دلوون مستون و بدین دو
 حجاب نورانی و ظلمانی محبت ظهور بدین ایلان محال و متع

در الفقه

در صفت ابرار الوثاقیت لول الماء لون اناب. ^{وینا} بین رنگ نیز میکنند

عالم حجاب و عطا است بدون حجاب ظهور ممکن نه

مانند که ماهتاب قیصر از آفتاب میگرد و نوری از او اقتباس میکند

چنانکه فرمود ^{نفع و گمراه و دال}

و در یکی قیصر از دیگر میگرد و یکبدون دیگر مقصود از ضیائیک

^{را دیده} میان خویش را دیده

و باید داشت مشوق را ذات باید داشت که حال را

جنبه مازات است در صفات لطافت و بافتاب مانند باید کرد که نور

نخس و همان سوز است و عاشق بصفه ماهتاب نشسته باید کرد و یا

آفتاب و ماهتاب و اهنه جلال و جمال الحاکم ماهتاب را

مثبت آفتاب کرد و منظر او داشت و هنود و زمان ^{افعال} اسما و

باید یافت در نیه باز بر این که امیر و محموده کرد و بود قلوب و

طلسمات و نیرنگات و تعلیب ایمان غیر متغایم هیات باید نیست

چنانکه فرمود

و مسایط و انات در کار نشد یعنی هر دزه از درات و هوای

از دیگر میزند بقیصر و نشد وقت مشیت میبرد و هم

را یکبار نموسر بر سر میدارد هم را یک شخص و یک ذات میکار و

و هر ایا است میدارد و یک را به دیگر برضم میکند میافزایم عالم

نیک موافق منتهی بدان پند حکیم در اینها تولاو افتم و چه اینم بفرست
دانشمند حکیم ز سود

دو الجلال والاکرام دو صفت جلال و جمال است که مبدء عالم نسب
واضافات است و شیو و غیره است
در اینها و چه حکیم را با اینها

و قرب و بعد از نیات است و این سرور انهم محیط
درین بنشینند دلیل است که عالم حق و حقیقت
و راو عالم سان است فاما زبان مرغان دانند و سخن آه آه آه
شناهند کل لایحه هم ازین عالم به اند و بد آن

در گفت و گور افتم
انسان بر حکم العلم نقطه گراما اجهل بهلا و سفا اند لایق رحمت اند
نه در حق اما خدا کریم است تواند بر ایشان رحمت کند

نیافر خود
دو هم از و این نیست
از آنکه مودی زنده قهر و الحاد است
کرمانی

بخانه اهل نفس و طبعه را که کلمات و آیات و بیای مشغول اند که دنیا
 کینه الیه کفر اند و فرایل را که با آن باسد با ایشان از عالم
 و صفتی مگو که محل لا قابل است و با هر کس که انکس عالم در حقو لهم
 ما مور بائس و اگر نه مشک و عنبه را در کنار انداخته بایست و کلاب در
 موشخانه افکنده بایست ~~بغیر برضو نفس~~
 و یک نمونه بهر ابرار با کار میند
 فلق متمیز است با صفت آن است بر کسی که روح انسانی غایب است
 حق اوست بر کسی که ضعف بهر و کس غالب باشد که او در حکم
 این که تو بینی نه هم مردم اند بهر تر لگا و در پی در اند
 بغیر نفس برستب برست است بر حکم از ایت فراتند
 اللهم عواہ ابر حق اما توفد الیک و ابن فدا یا ان توفد ازار
 که از عالم روحانی و روحانی و انسانی است
 بمن هم را مرده الکار که در زیر سنگ و کلنج اند و ان گران
 نفس و طبعه است و آنکه محرم رار است او را خود موت نیست
 صار بالعلم حیالیم بت ابد او ان لان اولیا و انه لا یوتون و کس معلول
 نه دار این دار و کند گویند سرافقند دلهما بیدار صبیح است
 بهاران در محل قابل نافع است و اهل نه هل عشق
 است تردد محققان بجز ایشان هم بهر اند

زیرا که کر و کور

و جز از امور سیر است و اندر در الهی محیط است و ما که بگوئیم
نیاست نه محسوس شو است نه محسوس
هم محسوس نام نهی نام ذات اوست تعالی بی جهت و کسوت
کیفیت و ایتر این نسب و اصناف و اعتبارات و جهات بمقتضای
که عالم کون و فاد است بنفست و این نامها و کلمات کونا کور
بیون و یک کون را احاطا و بردا و کسوتها متنوع نموده که الوفا
من نور و ظلمه همین فرمود و او اوست چنانکه اوست لا یتغیر بدان
ولا فی صفاته حدوث الاکوان از صفات کمال است اسی عقل و الفکر
را بی برده اند صانع فرمود

موقوفه
صفت زبیر نشان است که رسید افساد و لغزید حجر الماس است
حجاب عظمت و غره همین است که هیچ ولی و نبی از آن بدر نمی تواند
در معرزه غریز گفته اند من ارض عن الاراد الم یستقر علیه الاقدام فاما بر
مقتضی ضیعه میل میشود که روح از عالم علوی است هماره میل او به
عالم است و خوانده با جنس
مع الجنس امیل قدح بردست من دارد و کفر هوش دار ابر
در آن معرض هوش بود

جهت

بر

همان که آمد که در وجه اطناب رفت

بعض الوهیت و عبودیت

و معشوق و عاشق لازم و ملزوم یکدیگر اند یکی بدون دیگری مقصود
و هر دو یکی اند یکی در یکی همان یکی است

وقتی که از عاشق و معشوق در گذشته

باشد و از نسبتات و اضافات بر رفته و پوراء در اورد و زرقه عین
و انوار و را به محیط گشته

یعنی ازل و ابد هوست یا ازل یا ابد و یاد و یاد بخور و یاد
دیها و منسوب هم به دست و با آنکه ازل و ابد از امور نسبی است از عالم
صفات است نه ذات و هو و را در کل الورا و صاکم فرمود

از آنکه عبادت از ذات است و ذات مقدم

بر صفات هم از آنکه اول بفتح و ثانیا بکسر

عشق از آنکه لفظ عشق

مصدر است و اسم است و اسم ذات است هم از آن اهل هم

افعال و صفات است المصدر اهل معنی منه الایمال و لوا حقا

و اسم مصدر الموهوبات همین است و اگر وجه از وجه است معنی از آن

من یافتم و آن محتاج زایل و فانی است و وجه منزه الیه رتبه و آن مستغنی
 باقی است پس نه مفتقر و نه مستغنی باشد و اصل سخن اینی از
 نه بنیونت میان حق و بنده چون نسبت میان باطن و ظاهر است ^{ظهور}
 او تعالی بدین وجود و قوام این بدو و نسبت کلیه و غیره ^{از ظهور}
 اجسام است دو قسم باشد آسمان ایشان کلیه و در نتیجه متصور ^{باشد}
 این هنر عین بعین است چون شخص و عکس و ظلال و نبات این همان ^{ظاهر است}
 که باطن بود و همان باطن است که ظاهر شد و اولی هو الاخر هو الظاهر
 هو الباطن همین دان و منزه رانی فقه را بر الحق همین خوان چندین مثال
 که صورت قطعه گفت هم دلیل بر این است و نسبت این نشان است
 که حق در دل بصفه بطون است مردم را قوام به است نه بدو و آن است
 از به صاحب نظران اکتار ^{نظیر} از غم دور کار بلکه اگر است بر سر
 باطن بنیست که از امور ^{نظیر} است و در حقیقت هم است آه موت
 آه موت و فرایی نه گوشت الحق لایة ظهور حق بنیست ^{موت}
 از غایه ظهور نشانم به نسبت هم از این جهت صورت قطعه گفت گوینده
 میگوید ما الكل مفتقر و الكل مستغنی این قول موافق ^{مستغنی}
 از این کلیه و خبر بنی بنی العبد و المعبود اثبات میکند قول صاحب ^{مستغنی}
 فافهم پس هذین اطلاب اسمی را بر تقسیم عوام است و یا بر آنکه عوام
 عشق در هر دلی مرکوز است و یا بر جان و جان است پس ظاهر قائم
 بیاطن است اکنون هو الظاهر هو الباطن همی است بلکه فرمود

بالمعشوق

این عبارت اشاره ب عالم اطلاق و تفسید و اجمال و تفصیل
و بطون و ظهور و کون و حضور و غیبت و الهاده و قوه و فعل و غیر
و مفروضات عالم لب و اضافات و اضداد و این است یک مقصود است
و در بین مقصود غیر چون یکی بر دیگر غلبه کند من غلبت شود عالم
جلال عالم نماید قدره لطف لطف قدره فرماید و در بعد بعد و در بعد
قرب القرب و قرب القرب بعد البعد برای تمام و کمال هر یک بر دیگر در این
و چون عشق مجاز باشد و افق عشق که در این است و انتماعت حکم را با کفر
با علم و توشیح با شمس در این تا که خود را اینم و فارغ نماید و چون وجود
یک به دیگر مربوط است

نیم نماند و استوار

اگر فرد هست

نور در نور و حضور در حضور و بطون در بطون و کون در کون و غیوب
در غیوب نمود

نیز مثال دیگر بشنو

بعد از حیلها و مکرها میازد و در بهائش میبرد
 و شقیان و دوستان در میان میازد و در بهائش میبرد و میبرد
 و میزارد مالک بگوشت نمیکنند دید که آن گمان جوته عیان شد
 و با دلا سلطان محمود است که ملک فروش به ملک بر کرده در بار عام ملک
 میفروشد ملک میفروشد که در بادش در غضب شد گفت این چه باد ملک فروخته
 در میان بار عام برو در کوچهها و بازارها بفروش گفت من با ایاز غشخ دارم
 این را بهانه ساختم بار شاه سخت در غضب شد معشوق را در ورطه انداخت
 گفت تو چه کسی باشی و چه کسی فرما صدس بار شاه و ایسان و قیلان طام
 او نه دارم تمام محال ملک فروش گفت این فکر که گفتی اسباب و هول است
 بمنده انچه عشق مسلم منزه است که هیچ خبر نه دارم و صورت وصال ایسان
 و بهر میمنت بار شاه را جواب شد

از آنکه مبد افلتم و جودات محبت عشق آمد

که عدم اعتبارش است و از واحد به کم اعتبارش است و این از عالم
 سب و اضافات و تفریق و ایات است ص ۳۳۳ در ۳۳
 و این درج است ص ۳۳۳ در ۳۳
 و این درج است ص ۳۳۳ در ۳۳
 که در هر حد است سبحان الله مقدر و مستوفی عالم سب و اضافات
 سافیه و بیست و دو درجه است و از آن درج و تفریق فرموده
 و در آن ازاده که دیگر حق این عالم مجاز نجبا آورده بعد صفت عالم
 توان گفت همگی فرمادند آب از خراب بهارند و کف یا تر شدن نه هیم
 از نی اول نقطه قطره و نو باد و عالم ظهور و ظهور مایه یا بیست رب محمد
 کم یکن محمد اصکم فرمود ص ۳۳۳ در ۳۳
 خود محور و خود را خود میزند ص ۳۳۳ در ۳۳
 نه عین توام مرا میزند ص ۳۳۳ در ۳۳
 ۸۲

5.82

و ذات در صفات نهان کرد دهان صفت عیان بود و او خود
 بذات قوام ندارد قوام او بذات است غایب مایه البابت نظر ذات است
 هو الظاهر هو الباطن از این بهات است
 و صاحب دل سراست که طایع طرفین است از اکبر بالا و غیر او
 است و لم یکن موسی و هو الان لکالان متوردا ان این نوع صفات نه
 است بلکه مردم عالم عارف کامل و وفی و درویشان ضد تنوع
 صفات دارد و در او همین اوست زغیر او این هاست و بیست و

متنی و معانی بنیست مظاهر و قوایل است این هم بسبب و اضافات
 و اعتبارات بهات در حقیت و هویت است نه غیرا و همکار فرمود
 در برده قوه و غلظت و عظمی است مستغنیه
 الباب از قوه بفعل آمد از بطون بظهور گراید و از کون بیرون نمود
 این از درجات و صودات درکات است که در کتب و کتب و کتب
 در یاد در قله نمیکند اما قله از وجود در است جز را از کله خبر
 قله از در یاد چه اثر مقید را از مطلق چه اگر است و مکن
 و ماور و مستور است و است تعالی که از کون است بقوار از قوار
 حکم احوال و قبی در یاد سوار شده بود چهار کینه شد هم خلق در مانده باز
 نظرش بر او افتاد با آرام و قرار بد گفت این قرار و ارامید که تو
 میدانی هر چه بر تو قرار و اوارگی است میوار غشی شور انگیز
 شرو نور فکند در عالم انا العلام بالافعه اذهبن میفاید و بضه میبیند
 الا سبب اذهبن میفاید

از آنکه با عالم مجاز جنبه دارد
 مردم خبر در نفس خود احساس نکند آن چیز را که هویت نامد مثال
 بشو

...
 ...
 ...
 ...

آن تنفذ حکایت را و لوییا بکند مراد از همین را الحمد دمیده و مراد از کم
 کام صفات بنایه و حیوانیه و بیطایه است و مراد کرد این را ان مبالغه
 در طلب مطلوب منزه عرف قدر مطلوب به کمال علمیند محمود و چون مطلوب
 غیر معنای است بجای طالب را از کجا صوره قرار نماید هر چند که بر
 نزدیکش نکند زیاده تر میکرد در بیدان از غایب نده شود بخواب کرد این
 راه بگرد تا در اقدام طالبان کرد آید پس مردم میکنند از نده بید و بلا با و من
 در نظرش هیچ نیست بلکه بعد فراغ این چند ساعت دلوار خود خود را
 چون در در میباید که از در اس زمان فارغ نده است از غایب محطت
 مطلوب و غره مراد محبوب کرد در توانی خود خداوند را تو بود
 مادر خود تو می نکردیم زینا اللهم تقبل معذرتی و اجبه تقصیر التوب یک
 وجه از آن مسلمات این زمان در خاطر مظهر کرد که مراد از عین دل
 صفت محمد را شد شمع عین عین و نقطه عین عباده از صفت ظهور که بران عین
 ظاهر گشته اگر چه نبسته ما عین است اما بالا او فوق عین است و پوشش
 و پیرایه و تاج و دواغ عین عین است چنانکه در حدیث یحییان عیال علیه السلام
 ما استغفر الله است ای اطلب العظیمة و الالباس المزیة و الحیة الناضرة
 المذهبة المفضضة المصنوعة الکلمة علی عین عروس الحقیقة و شاه این
 یکل یوم و لیکر که بیاق است و این معنی است که فرمود بعد صفت مذکور
 اشاره تریه ارادینا عیال است هم از این او صلا علیه السلام و هم ابناء
 دنیا دوست دارند که عطا دنیا عروس حقیق بخت خوب بر میباید و غرض

کافی و عیان است انجام و سحر و جادو برهنه بنمایند و برهنه دیدار مردم
را نموده و میاید و مراد از کاف تا کاف از مارک تا قدم از ازل تا ابد
نماز و طراوة دارد و قضا که منزه از نور و اند نور السموات و الارض
و ارب تا سر از بالا تا یمن بسیار اوراق است و ورق نوره گویند
یعنی هم اندام او چون نوره فاسد سیم س و سیم بر هم از ان است
او ضعیف و نور است اول مطلق از نور و سحر امانیه او را
الف راست و درست بر نقطه اعتدال است بمنزله و سیره نظریه
مازاع البور و ماطع هم از بن جان است و از ده اسباط بنی اسفل
هم از و عیان است و قطعات هم اشتباه اما همی بسیار است
و الحین سبط من ملک الاسباط همی بر بن است و با کلام معطیات
از عین عیان است اکنون بر سخن باز ایتم
محمودیه و سیم محمد و جاداه و واده یعنی اهدیه و اهدیه
و ابیان چون نقطه بر کارند مر حرف اهدیه و کلمه و اهدیه
را و سیم اهد و جاد اهدیه را نمونه ایسان ساخته اند از اهد
بسیار است سیم بمان حجاب مغرب است و ابن سیم را بط اهد است
یا اهد مقصود بذات نیست هم از ان هنوز فای است تر داهل اعتبار
اعتبارند را از اکبر اعتبار است در حقیقت بعد صلوة صحر عین
صلوة اهدیه و و اهدیه است صفای و جلا بر هم از ان نقطه عین علی
است

تتابع دارد و نفس ادب نیز نامشاهی است از آنکه با کس از عالم بیخوار دارد و عرف
نفسه بانه و راه الورا نقد عرف و به بانه و راه الولا نسیریم با تائید الافا و تائید
انفسهم همین است ^{منه العس و هو العنم}

بغیر طهور و الذات بالصفات ^{میزد بیان}
مقطعات که ما بینیم ^{که حجاب الذات بالصفات}

طریق را اعتبار است در حق مجذوب ساکن و ساکن مجذوب اما طاهر ^{میزد بیان}
عین کرد در قضیه بر عکس نیست ^{سکندر}

کاران بدتر دیگران است بمقتضی مقام قرب مثالش بنو
از آنکه با فعله و غنای امرش گفته است ^{مورد است}

موسی قلب و یا مر ^{مقصود است}
که حلال نیست حلال است و جمال مظهر حلال مگر مقصور و دو مبین غیره ^{مقصود}

و یا مقصور و مآذات و مقصور بالغیه کوی باز
از ناقص فدای کامل است ^{مرید و خلیف و مؤلف}

رئیس الطایفه و ان روح اعظم است ما اورا فیض قدسنا میم ابو عثمان
خفته است که اولیای کس قیام با یقین غیر کثایه از دست

در حایه مصفاة و ذما می که شکر دانه او یک ضرب است الا ان ^{اصح}
هم المفلون ^{و اصلاب روح}

و اهل قلوب و ابصار ^{مکان}
مکانه کوس و مکانه شیطانی است که نار را نه ^{وصفان روح}

و صیقل بر ظاهر و مار و غار که کذا الوفح حجاب من نور
 ظاهر و مار و یلج اشاره بدوست که در وقت نماز

بر حکم و شاور هم فی الامر

یعنی قنای مقام اهدیه فانی شدن در مقام اهدیه که عبادت از عدم
 ملاحظه می است و قنای فناست
 و مراده و تلخ نام ادیر خشد باز
 و امکان باشد

و مراد از
 بکنند و و یک کوه حجاب ظلمات و نقاب است یعنی از قبه نفس برون آمده ام
 و ایطان نتواند که بر من از راه سرد راه
 یکقدم بر نفس خود و ان دگر دگر در دست و دست
 و حجب نورانی و زای را الهاده نیست از بسیار یک می رود و دیگر
 می آید از لبان عیال و نیست لاسفواست که کل بوم و لیل و سحر و صبح
 هفتی حجاب را دفع میکند قلا کان البحر مداد الکلمات ربنا نفعنا البحر قبل

تا آنکه رسم و عاده از پیش ایشان دور نشود
ایمان صقیق که مجرد از رسوم و عادات است در دل قرار گیرد و این نزد
ظاهر اهل رسوم و عادات اند محض کفر است بلکه فرمود
بعضی ائمه اطهار و دیگر بزرگان مکرر فرمود
ازین ایمان است نزد اهل طاهر مکرر
حق قسم باشد و یا مراد حق و صقیق باشد یعنی حق و صقیق ملایم
یعنی هر مردمان اسلام مجازند ازین کسب بهتر شدن بخیرند اما
ایمان صقیق مگر ایستد آن ایمان در عهد هفت رتبه اند که بود این
زمان خودم توان گفت تا توانو فرستاده همین غرض میزند تا ایمان
ازین پس غرض افضل صحابه را میگویند امید المؤمنین و بکر و عمر رضی الله
عنهما بر هفت رتبه آمدند گفتند یا رسول الله انما لنا بمؤمنین ما مؤمن نه ایم
رتبه فرمود اتم مؤمنون و رب الکعبه شما مؤمنند گویند رب کعبه
گفتند صبیح که مویلا تو بر دریا می آیند میگویند تا توانو فرستاده
رسول الله فرمود ایشان ازین ایمان ایستاد دیگر مراد میبازند بعد
را طلبید فرموده باشد شراب جاد دیگر میخورند سر جاد دیگر میکنند
از موعظا عدد کم بر گاهها و فوین استوار باشند اکنون ایمان صقیق
درست ایمان و کفر و کفر ایمان شناختن این از البسات است ازین
هم بهتر باشد که دایم مشغول ایم محیط و آن صدمات است
کفر و دین هر دو در هفت بیان و مده لایم مکرر گویند

و عین اشاره اندام نمایان زن و مرد است که با عیان یافتن و نقطه و صد
از این عیانیت فرمندان مبدأ و اصل موجودات است و نجم و کمر است
از این است که از کزانه نافر مله را و طراوت سرش و از کز
از بالا و نافر و بی
از آن بنام بینه صورت است و کمر چون کمر است از افراشته
عمر و سفا از هر کمر زمینی صالح است نباتات انجا بسیار است پس
او بنام بخش است و اوراق حاملان او صفت الحیة یا کمر و نبات است
او ضد الف دو از ده است الف
ستوی است و او ملوئی به و از ده در صفت امهات صفات و صحت
ملوئی منجوع است و ما که از ده و از ده را دور کن شود از یکی به و بی زرد
از نقطه بحر و شد و یا که معنی صبی باشد و از بالا نافر و در نقطه نشانی
از مغز صفت ندارد زیرا که او صد راستی است از و راست متصور نیست
شاو و حق و فالو حق همین سبب است زن و کمر بنام از انجا نازد جوارف
نار دانی سازد زن صفت نشانی گاه نیز کند در ظاهر صلی و در ظاهر حک
صک و از ده نه عین و نه غیر و یا که ان عین را ضیاء و در و شنبه و از ده
و از است تا و از ده بروح از و زادن که تمام کاره غذائی برشته است
است و و از ده سبط هم معنی برایشان است از که
بعضی عالم و را و از و نشانی میدهد و را را اشاره بعد

معرفة را بشناسند خدا را بپای و احد و ارفقوا من باب واحد و ارفقوا

من ابواب متفرقة بخوان تو از هر در کی باز ایستد من خوب و در نماز

دری باشد که از رحمت و مصلحت من را فهم کن از این صاحب نظر

انداخت کار بخیر از راه عمر و دگر بگوشت هوش تو نرسیده

شروع استقامت باید کرد که الاستقامه خیر من اهل کفر اند

استقامت را که کل طریق خود نما از سر فی زنده فرموده اند

کفر این دافل اقل است و حقیقت مناسبت تو اس تقلید اقل در نظر

وا حکام منطق نیست من محقق نه معند

او را در کج دلا و حق را بدل خویش نزدیک یافت و حق را

ایم من جبل الورد پس برین معذات ترا باید

او از این امانت

که کفر صقیق اشاره بنور سیاه است و ان نور ذات است که

در اوه نور با افعال و کما و صفات است بعد نیک سیاه رنگ در کثیف افراس

رنگهاست هم از ان بهت در معرفت ذات که در کفر و خیره اندر حیرت است

و شای ماهی اصحاب تحیر اند که اهل ذات اند و در معرفت حقیق علی الحقیق

و من اهل علی اند را انصاف دارند

از اسلام ظاهر و در کبر

دانا و اکابر من

استوا استوا

ان شاء الله تعالی
 ترا و آنرا که دوست میدارم آن منم که هم و چگونه هم است اکنون قصه
 این پند و اندرز ابو یوسف ابو الحیر ابو علی سینا نوشت دلنیز علی الدلیل راه
 نماند مرا بر راه راست ابو علی نوشت الفضل بن الکفر الحقیقی بنی
 در آمدن در کفر صقیق و الخروج عن الاسلام الحجازی و بدون شدن از
 اسلام مجاز را ایها الدین امنوا امنوا امرت است و سیای زمان
 علی امتیصلون بنی المساجد و بیرون فی المصافق و لیس فیهم مسلم
 هبیبی رنر است و ان لا یلعن الا الیکان و را السیور الثلثه و لطر
 مکن بحیر و را نه برده است کجاست نلیم با موت و ملکوت و جبروت
 است و را و این سه برده عالم لاموت است در ان با شل و ان کفر صقیق
 که نور ذات است

در بیان محب و محبوب سالکی نیست هر دویم
 اندکی ظاهر دوم باطن و ظاهر باطن یکی است در حقیقت صاکم هوای رب
 و عکس و شمس و ذات و صفاته هو الطاهر هو الباطن هبیبی است عامل
 ربای تمام همسر است
 بنیر اسلام مجاری در کبر خراب و مضحل
 نکرد دلمه ذات بر صفات کم اگر مردمان در ان مانده و از ان قدم
 ابلان پس نزد بطور توارث گرفته صاکم در حدیث بیایه زمان رفت

و من لم یورد دار هین برده در میگذرانند

و گفت از این دنیا تا آنکه قبضش بقبض رسید و بخش

بمنفوخ دمید و بخیبینه صیوة طینه را صیوة بخسید و شکم فرمود

و بفرمود و راست شد و در موعاد

اول در درج من از عساف تو دارم حاصل

و اول از اینست و کینه هین بپوشد و او نیست من دارم اما اول است

و اما اگر است از اینست و بیستم من دارم اما اول است

و بیستم من دارم اما اول است

و دوم از صمدیات است

و بیان اول است از الیات است

و بیان دوم است

که از صمدیات است همانکه گفته اند طار جبار طار جبار طار جبار

بده بده قره از الیات است بل الا قرب و لا بعد و لا عدل و لا فصل و لا حق

و لا فلق از صمدیات است هم

و ان آمدن از ان بدین و از دل بنفوس مؤدستو عالم است

ان صفات طایفه و خطرات مادیات و انذات

و از اینست که از اینست و از اینست و از اینست

و از اینست که از اینست و از اینست و از اینست

و از اینست که از اینست و از اینست و از اینست

و از اینست که از اینست و از اینست و از اینست

و این شهر در آنهم محیط همین میفرماید
 و ملوک را نشان میدهد
 میوه زردالو و شقایق است
 دو فر و قار میفرماید و
 افتخار و اعتبار دیگر اید اما ابلکار
 حکم سکوت به موضع ایلان بیان و و
 در آنکه منسک کنج او فرسواب و ذوا و انا ایل
 شبت چراغ نایاب
 و یا نمود مرجانی است کج منها الله
 و اگر کان را فرا جی شد دانی نه جینه چون نه فلک و نه صفات امانت بخند
 البعض بدان و در یکی را بدیگر بر طوفان و در ضمن بحال العرش استوی
 راهین دان چنانکه فرمود
 و نمونه از عالم ذات فرعی
 این بر جنة را بذات و صفات
 و افعال بیانی فرما و یا تجلیات روحانی و روحانی و نورانی دارد
 روحی را این دعوت است از آنکه اوصاف بصفات است و او را اوصاف
 و اما نه باید و هم گایات بر فکر بیاید و خلافت پیش او بجا دارند و بعد
 الملک کلمه آچون خوانند و اگر سطحی که از این قوم صادر شده است
 من انا الحی و البس فی جنبه سور است و انا اقول و انا اجمع و غیر ذلک ما

۱۱ بنا هم از عبادات تجلیات روح است ملک فرمود
بفرموده کارنده استغفار گو
۱۲ صفت خطبه کبریا است
او عالم سچو را نازد و صوت بی
کلونگی را نران و قول کبریا را استغفار سر را از نجات نقاب و صفات
صورت فرغانه است
بی ظهور و ظهور
از عالم بطون و کون نمود که صفت اول و آخر و ظاهر و باطن را وجود است
هو الاول هو الآخر هو الظاهر هو الباطن الحار انور جناس فرمود
اگر از این است
و عشق آمد از پیش هم عشق و محبت است بحکم و کجوز فاجبت ان عرف
و اورا فاست ما را فاست همین نام را میخوانند
که العالم قطع علم و نازد عن عشق است ما که از الجمل متور است از ان درین
جهان افتادگی بداند
بقیة ظاه
و همان باید و شاید از انکه در حقیقه
چرا و تعالی وجود ندارد و وجود همان یکی پیش نیست این هم وجود است علویات
و سفلیات را با وجب و تنق است تعالی کذا الوفاء حجاب من نور و اطله

یعنی ذات حق تعالی را نهانی نیست اگر علم اندر شود
 و در هر لحظه تجلیات و کشفیات متوالی کرد و نفس البحر قبل از تنفذ کلمات
 ربی از صفت اخرا دارد و نه بعد از آن همان بمیرد و نشسته
 و دریا همچنان باقی چند انتظار کشم اگر مقصود داند است به واک
 نه یکبار یکسو شوم که جاده درونم که برون کارم برون کارم
 یکسو شود نارح اول کرده یکبار دیگر باکن یکسو تو کنس سو در کعبه
 خوابان من تا ضعیفم که گرفتار دوسوم اکنون الادین و الادیان در کار
 من شده خسر دنیا و الآخرة دستم زده من کسب و عمر تمام رفته
 عمر بزرگ تمام هم و کسالت بکام عافیت ماند در دهم اه اسکرت
 جام هم درین اندوه ستوده آمد
 مردی او سر در بر سر در ساخت و اتش در فقر سینه او مستعد
 از فقر اوست جابر طایفه منور هم ازوست
 خاک تری و تر خشک کرده لطمه لطمه شده و فقط
 از صلیب عباده نایب امید کنت
 دگر او را نیز نفقت طوری است حکم امکان
 این کجا روح است که روح و راحت در وقت رایت بریدنی صورت امر از
 فقط از ارادت و است منتهی از عالم لب و اضافات که اهل
 الهی جرد مرد در عزت است از و که در مصنف ام و طهور
 فواست و در حقیقت آن صورت بدین هیئت عمل شخص است که زبان او بالارفت

که از بسنه کردید در سر درگاه آن معنی این صوره یافتند بر حکم آن
 هر خیر را صورتی و منفی است بر و نمودار کردند تا به دل و نسکین جان
 حاصل شود چنانکه در حدیث است که با مقبور در آن تنهاست و تا دیگر
 صورتی چنین و حدیثی و مصداقش میگردد و آن صوره عملی
 اوست و قفس صورتی که در دست آن هم صوره عملی است اوست اکنون صفت

اول بشنو *تأیید* تا بان *تأیید* و محراب

بت رسان و حق برسان گشته که قاب و کس دو کمان در کمان است
 آید عجم که عجم آه ماه

نامورده شراب خون بود است

نسبت به دام نبات دارد ز غمزه غمزه غمزه غمزه زوال
 و حدوث نماید و ظهور از بطون و نمود از کون
 فعل و یک حرکت و یک اراده بنواهد قیام در وقت

تایم که بدل الارض غیر الارض است اسرار انکار اینمایه

و از وجود بعد میزد

و از حرا و بیابان عالم دنیا

و ایمان و کفر است سخن بر سر میدارد *الحاکم* یا کفر یا کفر
 حکایت است و یاسی و سکوت را نزد کی بنمایند و هر دو ضد را یکی
 در یکی میفرماید که او از اشاره به دست از در و در است

یعنی

بداند
از کین لایه نفس و سلطان خلاص یابد

دوین

از انکه تفریر و حریر از عالم

ناسوت است و عشق از عالم لاهوت و پنهان یون بعد کلمین الامراض

والسما و زیر کرم ناسوت بجنب ملکوت قطره از دریا است و ملکوت نیست

جبروت دزه از قضاست و صیروت تقابله لاهوت افشک از محیط

و که کد التریه و علایط و الاقوال و الانفال و الاموال

انذات مع المراتب با الاشراف بالماکیده للتقدیر

بالسمع والا ارادة مع الکامل اکمل لبعور اعلى الخطوط

مردبات الحق و الحقیقه و هذا هو الطرا المصمم و الذین القوم عنده اهل

للبقی ۸۰ حکم کان رسول الله دایم الحزن و البلاء بغير

یاقت صانه بغير خلق و غیر یک معنی است یعنی بغير انذات

النسوت و الصفات بر حکم ما زال البصر و ما طغی از اند

ضعف بنر دلیل بر قوه دل است که خانه خبر خراب کرد و نامرد در لایه

از در و بام شکست قلب میکنان کراز تنب

مراقبتی است اندر در کسب عقل کلید در معاک افتاده

از انکات کلمات کز اف و تا فرطام صفایات

و مفاخرت ذایبات تر و ... با اول نفس است
قبلیات و سیوم و حیات که لرعب و حقیقت و طریقه بدان اشارت است
و نایک تن در جوش و خروش برآمده و درون دشت برآمده
چهره برداشته بود از دست تعریف انداخته
و کلام قنوط
بر حکم اذا اراد الله بعد خیر العسر یعوب

دوسری میکر

پنجم غر نهاده آمد امروز در احمد در انتظار رفت آنا انتظار است اما
 گفته اند منتظران را بلب آمده نفسی از تو فریاد تو فریاد
 و موضع نمود را محمول دور باشد قصه این از سر بنویس مثل معروف است
 نیست حبست سی بر چهل سماه در راه که شست شست هفتار افتاد
 هشتاد بر باد نود و دهمه تمیل اول بند است تمیل دوم خبر
 میند او خبر را در عالم منطقی موضوع و محمول گویند و اما صد عالم صفات
 و اما است بر حکم آن امر تعالی المعبر و سبحان اسماءه بخیر و احد
 من احصاها و قرانا دقل الجنة مدوم مقام ذات است کرامع اسماء و صفات
 است و آن کشف حقیق اگر مردمان از زبان و سواد افتاده است حکایت
 محققان گفته اند بعد کشف حقیق مردم را باید که بر قدم اول مستقیم
 ماند بکنه نادره کار است از آن صمد به گفت اند حکیم حضرت قطب
 فرمود تقلید خبر مساجد است مقام تقلید باروح و راضی است و بار
 و لذه است ای افر ما قال هم بر عالم اند و مظلوم بر دور

اعاد است و احادیست ازین فهم کن و ربط ده با فقه صفت رسان

بسرخی رفت

سر رشته فرو گرفت و یاد کرد که آن صوره می رسد که مرید را بر سره قدر اعتقاد

باید که این بود که بیان مرید پس ترا در شمار ذرات نهاد که بعد اعتقاد در سر

آنی که ترا هیچ با نباشد او را و فعل او را هم بد و بکار و بدان که طلاف خدا کند

از طعن و تشنیع و شاید دانست که مرید

فقدن در جل با سنیفا و استیفاء باز سر رشته یاراید و ارتباط شد

در بنده صاحب جمع و جمع را میسر شود که سامع و قابل و مستطاب و فطاب

اسما بکن با شد یکی در یکی همان کل شد الحق بطنی بحالسان عمر محمد سر کمالی است

و صفت قدس گشت که کما و بو ال افر ال حدیث همین را اثبات میکند حکم

فرمود

یعنی این ادبی طور اعتقاد است بنیت مافوق

بر نماید و مافوق این فرمود

می بیند

بغیر یک داند

ربما بهر آنکه از سر این شنود

اسما مرید و بر همانست که با رفت از نفس

در دل و روح تا از خون

این عبارت را می بیند که در این را در این در این

والتو بعين نون معاينه

والتو که ذوالنور است هم از قوم و تبار او نرو و
حاکم هفت راسه را هم از جنت او بیاید اما نمودند رسول الله می دانست
که الحمد لله بارش مبعوث بتوم خود شدند و رئیس مرایا برخواستند داد
حق تعالی که کردیم باین برادر کاست که اول مخالفه هم ایشان کردند و
بدع انبیا افرایان بر زمین است و هر که از غیر خدا قبله ساز
سوقه کردیم قبله از آن باز عهد نیست و ما او درین نقطه مثل ما ازین
هم ازین هم ازین از آن فرود کسی بدو نکرد و ما خوش شده
بعین در دریا غم و اندوه از غایب خزن و ستود مردم چون
در غار غنچه و غضب هر میکنند و لشکان را فرمان میشود منوید
که جانا در هیچ است بکلم فرمان مالتو الحوت و در آن
نام او را حجه بر بافتند و سجده برداشتند و صورتی جلیل لطیف عکس
با او اندر کردند تا آن که بران کخی او را صحن خطای بر اندس کردند و در صفت
آن عمل صالح او بود که مشکلی نه شکل نموده و آن حازه قبض او بیایند علیهم
و سلم بود که در عین فیض و بسط فرمود بر کم جلاله جلاله جلاله
بکم زیاده از هر یک والضحی و البلیل از اسمی ما و در هر یک
و ما قاضیه او زو حریتمه بود رسول الله را حال قبض مستوی شده بود
مناقصا گفتند و اربع یک محمد محمد و قیامی آمد ما و در هر یک و ما

نکته است

مکنده است ترا ای محمد رب تو و زکن نه است ترا و سوف بعطیک ربک
 قدری بغیر غمکنی منو که بعد این عالم فیض ترا بسطی دهم و فر عطا فرم
 بر حکم الجلال و جمال تو امان مثلا زمان لا یوجد احدی بدون انا فر حکم
 فرمود
 که قوم منرا اند

از

وعدہ

ربنہ العلم نکل کرنا الحلال است
 یعنی نیست موجود جز ذات تو

ملکتر و دیت

که بعد از

ایده فرج و روح و بسط و وصل بود چون ان شد این زمان عکس ان شد
 همچو ان خواهم منما وصل خواهم منم بحر کر دمام همچو ان خواهم منما
 یعنی است بر در عین فراق وصال است و در عین وصال فراق وصال است

و در عین وصال فراق وصال است و در عین وصال فراق وصال است
 و در عین وصال فراق وصال است و در عین وصال فراق وصال است
 و در عین وصال فراق وصال است و در عین وصال فراق وصال است
 و در عین وصال فراق وصال است و در عین وصال فراق وصال است

برض و ضح را بروح الاعظم را برشعر و فیض برض و ضح را بر ذات

و فیض برض و ضح را بر ذات

و فیض برض و ضح را بر ذات

و فیض برض و ضح را بر ذات

و فیض برض و ضح را بر ذات

و فیض برض و ضح را بر ذات
و او دان می کند فلان آن می کند حکم امر دعوی یافت و هدایات و
ارسل خلق را فرمان شد و او می کند حکم صفت قطب مالا فرمود ما خدا توان
گفت شنید در میان آوردن فاما از سخن محمد و سر بر توان گشت
و اگر نه عامل حقیت شود زنده بن کرد و صانع فرمود

و فیض برض و ضح را بر ذات

و فیض برض و ضح را بر ذات
فعل مرید است از فعل سرحد مار کبود که فلان مرید نیست او مرید است
فاما اگر در دل بکار گشت که او ناسایت کرد از در بر ارادت و الحال
مسحط شود و صانع فرمود

و فیض برض و ضح را بر ذات

و فیض برض و ضح را بر ذات

و فیض برض و ضح را بر ذات

و فیض برض و ضح را بر ذات

و فیض برض و ضح را بر ذات

این هم وجودات که از نایب وجود است که ممکنات گویند حکیم
در با و امواج و امواج و تعلقات و محالات و جبار و نر و باران و ابر و غیر
ذکر از نایب حرمت وجودی که قیود ندارد و وجود همان یک بهشت نیست این فیض
و نایب و اثر است این را لا عین و لا غیر گویند بحسب عین و بحسب غایت
بنی فرید و امداد صمد که هیچ اعتبار را تعلیق ندارد و در
کرد باشد میان اشیاء

فهم شود فردا صمد قابل تجربه و تقسیم نیست و اعتبارات را نسبت به
حاکم لا کاشیاء است

در کلمات خود را از این است این از عالم محسوس و محسوس است
که وراء الورا نامند اشیاء اصل و فرع که عالم لب و اضافات است یعنی
دارد نکو که از این کلمات با فرجام استغفار بکنند
گویند شوق و شوق و شوق و شوق و شوق و شوق

عالم غیب یعنی از عالم شهادت به عالم غیب شود اگر تو صاحب شهادت
بالصیحة و الا کفر و یقین بخاک پاک که بر سنگ سخت است یعنی
از عالم غیب که وراء و راست باز به عالم لب و اضافات ارجع عالم سنگ
و کلونی است نبیره مافوق که عالم زرد و کبود و شبنم است بر حکم
بر صلا اصل پس معلوم شد که عالم وراء الورا و متو و مستور که نسبت
متو و مستور همین عالم لب و اضافات است که فرع و خلق او است
حاکم بنیم خلق او تنهایی و ضو است حکم میگویند ابرام بنیم فاست

مورد است انه مع كل شئ لا يمتنع و غير كل شئ لا يمتنع بحقيق مبتد
 است اما در عين كذا اما بر اكر ان از عالم است و اضاف
 و از مقام ظاهر شريف است اما تو شريف در حقيق امام او كه اول حقيقه است
 بعد از طريق و شريف كه ايشان قطره و شريف حقيقه اين
 اولي كذا از غير را بغير در كشف و بطا د عالم حقيقه بغير و كذا
 بغير در عالم اطلاق و مجاز كه توحيد غروب و فناء است بغير عالم شريف
 در عين كشف حقيقه كه مقصود خلق توحيد و صفة است در عين كذا و
 ط حقيقه است در كذا و صفة حقيقه را ملازم با كذا حقيقه حقيقه
 است و كذا و هم و مجاز است تا حقيقه حقيقه حقيقه حقيقه حقيقه حقيقه
 رو و تير همان است كه وجود يك شئ است يا في هم طنون و حسابات
 است تو شريف حقيقه با شطنون و صافات در ده نيك در با كذا
 از حاكم فرمود ۷۹
 نيت و ان وجود واجب الوجود است و ان عالم
 بغير در توحيد و ظهور ذات كه نور ذات نيباه است
 انارة بغير و توحيد دل و توحيد روح بغير ظاهر را از دلم و دل را
 از حايه و روح را از كذا و كذا بر كذا كذا با فدا اينست كه ان و كذا
 حقيقه و هو الان لكما كان ۷۹
 در سر و با مير و بيم توحيد و بيم و بيم و بيم و بيم و بيم و بيم
 لا انما تن دل كرد بدون حضور شود و وقت دل تن شود دست و با اسم

کرد و در این راه که از او می‌گذشت
 و در این راه که از او می‌گذشت
 و در این راه که از او می‌گذشت

ادافه او صحبت کردم آن نذ و یک علیک صفا
 نور و یک مکرر بر قوه و طاعت و عبادت را بر حکم آن نفس علیک صفا
 باید دانست این سخن ادب است و ادب طور موعظه است که معالمانه

فاعل و معول و فعل در آن وقت معلوم و مفعول بر نفس
 و طبع و حکم صمدیه ذاتا و نارا و مفاخر است این را مقام فنا و فواید

زاد ما در مندر خود را یعنی ظاهر کرد خلق را حق الطاهر هو الباطن همین است
 در این راه که از او می‌گذشت و در مهربانی و شفقت و قفس یک

ان لا تعب و انا اباه و بالوالدین احسانا همین است
 و در این راه که از او می‌گذشت و در مهربانی و شفقت و قفس یک

که کو اوست بعد از من که ظاهر نه ابو الارواح و ابو الالهات
 و معلوم است که خلق روح پس از جدات خلق الله الارواح قبل الابد

مار به اناف سست و غمخ میزند

معنی است

عالم معنی و حقیقه که عالم اطلاق و اجمال است و در اتم در راحت و بر طاق

در بر طاق و وادرو او باغ در باغ است

قاعه سکو که انجا باغ در باغ است فوان در فوان و وادرو اضا اضا را که اضا

یعنی عالم لب و اضافات را که از انما رصنم جلا و جلال است رخ و تعب

و محن و تعب از انکه مکلف بتکففات است

عالم لب و اضافات است از انما عالم الوهیه نامند و عالم لب و اضافات

را مقام عبودیه خوانند و در صفت تجرد و تزیید دارد از عالم الوهیه است و

العکس بالعکس

که این بیت اشاره بر آن است

بر این بیت اشاره بر آن است

نور النور دانند که اگر گویند و بجای

صالح و مورد نخت و از یک بار یک موجود و دوم معدوم و اول عالم کون

و فاکر گویند و بعد و تالیس خوانند و انتقال و تبدل و تحول بنینه از صورت

بصورتی که نموده فرمود

بصورتی که نموده فرمود

بصورتی که نموده فرمود

بصورتی که نموده فرمود

و شکل خبر ده هیکل فرمود

فاما غلطات و شکلات را

از کتب از عالم ملکوت است نه از عالم اجسام
و نامیکر بقید تعین و تشخیص دو جزا و نتوانند شد ضمیمه را از این ^{ظنی}
الجنی این قدره است که از فناء ارواح اند و در عالم قدس این از ^{شکل}
ارواح است که یک زمان و یک مکان خود است و در از منزه و امکانی مختلفه ^{حافظ}
و ظاهر است نه مجرد کلام و طعام و جزا و عذاب از و میراث

بر حکم اول ماضی امر العفل

مسئله شایع نور مطلق نور محمد است و دوم عقل کل که ^{معدن}
افلاک و ملکات و جزا و عذاب است و نور محمد معدن ^{است} اولیاء و
صراط الذرات شد هیکل فرمود

بقیه حدیث فافهم ای بکر و عمر و بنی عثمان و عبد الرحمن است
الوف و بنی علی السلام بنی علی
جنیه تفاضا کنه
ما چون بنی میان ظاهر و باطن است و صورت و مظهر در حقیقت و در و یکی است

فر نور امد همین است ^{ما علی} توازن برای همی درون

از موسی عامر بنو برادر منی و وزیر من و اگر مصلحت منی
بوی علویات و سیلانیات و جالیات و جالیات در تنگی
با اعتبار اصل فلقی نفس را رایتی نیز طهارة و صاف کرد آن اگر کرد آن
در خود نیز این سخن نام اگر که تو سر و این حال را اگر تو سر

هرون ز تو نیست مرید در عالم هست در خود بطلب مرا فداست

تو سر ^{هین اشاره است} و نرد

که که نفهم کند اشاره را تواند که بیان کند و در عبارة آورد ^{۷۸}

بغیر قلب مصیقه غدا نفس من که که طهارة و بعد ده است

که در دل معاشق است که در با نفس است

هال نفس من که مرید

و بد رقم و واسطه ^{سیدم}

تا به راس موعبتی از می خواست که که تکرر در اینجا ملا می عجب

لا رست که ان بزرگ

همینا کرد

یعنی صفتی که مجازند الجاز فقط الحقیقه

عشق شاط است رنگ آمیز که صفتی که رنگ مجاز الوض

بعضی او

دست

همچو قصه موهومات باو است مولا بر قصه آید تحقیق و حقیقتش
بتر است باو هر چه که فرمود و محو و طمس

اول شراب تخلیط که از معین آثار افعال و صفات است که اندک
بقیه وجود باقی است و دوم شراب صرف و سر جویش است که هستی
وجود را بنام برده و سکران مایه کرده
خالیه از که و زده صدف و ظلم نفوس

یعنی کوشش دل گشت و فهم بر کرد

ای برود گامنه بنام را چون زنده میکند مرد گانرا
مگر ایمان بدین اشیاء موی نه اریب

از آنکه از عالم کشف است نه عقل و عاده
یعنی خاصه عالم بحور و چگونه است
نه از آثار عالم سب و اضافات و از عالم عیان است نه از عالم بیان
ترا تمثالی نمایم و تمثیل فرمایم نه از عالم
تمثیل و از جهان صور و اشکال خبر بدین فم کردن نتوانی که در حجب ظلمات
مانده نه چهار حجب که اغلط و آلف است برون اریب

دفاع از این چهار صفت غایت بود

که در انسان این چهار صفت غایت بود

فرمود بکنند این چهار پرند و

گرفت و کوشتا به ساخت بعد مره کوب مدره و ماون ترک اختیار و حق

تعالی باز

این اشیاء با صفت

صفات متنوع و افعال مستعد در یک ذات مردم که از انار دو صفا

جمال و طلال است افزوده اما او قادر است که صف خود را تأثیر دهد و هم

را تأثیر و کند صف اشیاء را تأثیر دهد هم زنده شوند و صف امانت را افزاید

را ببرد و در قدرت او هم اساه است چه است در ملک او نیست صفا

فرمود

او در فضا با محفل مختص که گفته این از کیفیت است اگر این را با العقل

عقلیه الرجال و العلق محلل العقول العقل التامل و العلق بقول التامل

علق عقل گوید شش جهت حدیث بیرون را هست علق گوید جهت اخبر

شماره که در کرده

بحیر فایده نه هر و نفع شود این

که قوه حافظه است

اس نمیشد است تا و س نفهم ما شود و از عالم نمیشد و

بحر اس سرائفم نشود نمائند علم تو همین است و ذلک مبلغم فی العلم نیست
 چیزی را بخود جی از دنیا و نوزده صیقله را بر آرزو دادا نشسته
 بر حکم ماضع است فیه و بمقتضی مقام که مقام قدس در
 است ان مقام الیبت الیبت رب الیبت
 و اثر جمال و اطلاق شده اند از غایت خویشوار در مردم کسب حکم متعین
 علویات است و سلام علیه نموده بر ذلک دنیا اندازدهن برون افتاده
 گفت تو کینه گفت دنیا فرموده شد هر که کینه دهد و آنده نبست اما
 هر که را در بر گرفتم چنان بودم که دمارود و دشمن بر او کردم حکم فرمود
 بر سببم این خنده چیست گفت این خنده بر تو میکنم ز در تو حکم فرمود
 جهان از غمگینات است
 میگردد در خود کینه و هم گاس و هم بیام هوا نماید
 معصوم استغفار که او را فاست مارا
 خواست اشاره به دست بادایم فلا فناء و لازوال لکنه زمر ازوست
 دلمایا عاقلان و جاننا مستانان که کردن
 و ناکردن در آن کردن است
 شریفی محیط صفات جمال و بطلان است که بین و بسیار است
 و نیز از همگی مذهب مفضض

و ابد را ساکن او سر نه ارد و این بی پاستم سر و پامید ویم تا یکجا شسم
 باریک شانه و کردن مادر کنه
 چه بنده
 جمیعاً قبضه سوم القیم و السموت مطویات بیمینه اشاره به و سب این جهان
 پنج عالم عظمت که حجاب عظم برده در او است و لا موت و جبروت و ملکوت
 و ناموت است از ان برد و صفه جمال و جلال نام
 ملزوم اند چنانکه معنی و عمود این بر سه صوره کم رفت از تجلیات افعال
 و صفات و ذات اند و افرین ظهور ذات است که در دو طائر و حیرة و دهشت است
 چنانکه فرمود
 بر حکم بیت خوابم سعد علی الرحم و الغوان نه صفت افرین دارد
 سعد را سخن پایان بیدار نشسته مستی و دریا محبت باقی
 عجیب است که سر نشسته شود طالب دوست عجب اینست که نه و اصل سر را نم
 همی خفته بر نه و بیت سونا املال الدبر دوم همی کریم میزد
 چنانکه فرمود و از جهان لاریب و بی عیب
 بر سر و پاینده باریکی
 از لایم شیرین که الت بر یکم را در ملاوة قرین است و از نبات دوباره
 باریک و تنگتر که جو شیر و کند را قریب
 که از دست باقی غیب و بیال غیب در غیب اندن و مرا حیرت است
 و جرح از طایفات هو مولانا بر فرض ایندنی

اللهم هذا لي سواد الطراد

بغير نفس و طبع

که دل تنور آتش محبت است که میان صفو جمال و جمال است
 سودا سودا موند اسود و اسود از سودا که نور سیاه نور ذات است
 که نایب مقامات است و دار او مقام نیست صاکم بعد یک سیاه رنگی
 دیگر نه مرد الفواد الوعد الدار بهی است بهی فقیه مستر
 بنور بنور ذات نه نفوت و صفات اذ اتم الفوت فواءه این است
 صاکم سرویت که او از سینه و دل مبارک صفت را
 نامه میل نموده میباید از سر کار بر کار بر کار بر کار بر کار
 و سلم از فایه فرقه آتش محبت که وقت سحر میل او از بر آمد صاکم از
 دیک مبین که در وب کوم باشد و میباید که او از میباید و از سینه
 به کینه ابر الکوین ابوبکر رضی الله عنه یک میل او از میباید
 از عالم محبت و عشق و از تنور اکاد و النصار و التزام و التراف
 خیالی را بر حکم انا عند طی عید فیلینطن به ما شاء
 بغير عالتی سوخته است و چون محو را نایب نه مقام
 از چون مطلوب را نایب و تمام نیاید طلب طالب را
 غایب از کی تصور توان کرد چون دایر بر تابه کرم
 سوخته و سوزان و نایب لازم حال عشق است

قدس گویند چنانکه فرمود ^{در بیان نظرات مستوفی بود در قلمر و هده که مقام}
گفته جادانه اندیشه است این قدر بخیر دلها همان یک نور است بگفت
مختلف و اشکال متضاد جمع اضداد فرمود خود قایل خود را سمع نمود مسائل
خود محبت و باضافه دلها مالا یتم شد از عالم سبب و اضافات و
اضداد و اندر نسبت ما است که ما از عالم سبب و اضافاتیم و این
در این محیط است پس این محسوسات را عرض در خواستیم چنانکه فی
و ان تنوع و کثیر بج تنوع صفات و کثیر اسماء و تعدد افعال است و این
تنوع ذات و احوال را منسوج و مشکله کردند چنانکه دریا جنبه صفت
ضوایه بخار آینه در متنه اکم شود از فروانده چکیده نیکر دباران نامنه روان
شدنر گویند باز در باب سونه همان در بابا شد که بود کان اسم و لم یکی مع
شیع و هو الال ان کالان مگو کفر اند ^{از ان پاران} باران هم از ان در بار در عالم
اینهمه محال اشکال وجه جابریل و اندر نه و اجمال است بکم نه اجمال است
و نه تفصیل و نه التلافی است و نه تقیید این هم امور نسبی است نه بنسبه
مظاهر و قوایل است نه بنسبه اوتعالی اسم خذ ذلک علوا کبریا حکم فرمود

ما با سر مسائل ^{فاما در حقیقه نه بنسبه بود نه صورت اما صفتی است}
نمود در حسب عالم تو عالم سبب و اضافات است و همان صورت و طلله

از ایند او جفا در قیام منتهی می شد ای عاشق را به لذت و خوشی دست
ده حکم مردیست که چون آیه الم یعلم بان اسم بر نیازی شد رسول الله
از غایت لذت و خوشی نگذاشت که در احوال و امور بر نیازیست می گفت چون در فراق
آمد اهل بیت هم در با افتادند و میر رسیدند با رسول الله احوال را رسول الله
می نمودند و او را می بیند با او در می می و قط مثل با او ذیت همین
غیر می زنند حکم فرمود

و من طلب العلی شهر اللیالی
از این که در این شهر اللیالی

در این شهر در آخره برد و زینان خواهر کند شب از عذاب گوناگون
و ایلام به حد و بی اندازه و گوناگون هم برد و ستان خود دهد و دنیا میکند
و در جات منتهی می نخل انداخته و بار کسب ایان می کرد

و دیوانگان متابعان او بنده که مرضی که این را از طور حس و شهوة

بطور عقل و قدر می برد و بی ایان و صبا و معقولات و منقولات
می نهد این را ساعی گوشت می نهد باز هم دم سک باصل خود با می کرد

دیوانه که کم کرده را گویند الم تر انهم فی کل وادی یسجون در هیما
و ضرا و حرمان گرفتار اند اما چه کنند که رضا جو می کنند و خود را اند
ان از دهن رضا او دران می بیند

بر حکم ارج ال سبیل بک ناکله

والموظف الحنة مرم امرت بامر است ان هم امتان رست اما

گفت شنبه

در شام

فلو

مبت

هنگام گفتیم رضا جوهر دیگر است و فدا بر سر دیگر

شعر

اینچو اعم وصال دوست هانم منت طلب طالب است و او
 اینچو ابر فراق من پس من خواست خود را فدا خواست او کردم که فدا
 دوست در و ست اول فدا بر سر بود و بان رضا جوهر است در اول
 مضور و غنیمت است و در دوم حضور غیبه حضور این ابلغ از
 اول است که اینچو قدم تمام تراست و بیاید دانست مراد از بر سر
 و از بنام بر صفات است هم از آن میگوید از بر و بنام بر سر باید کرد
 از کم در ایران بر سر است پس هر چیز را و هم الحاق است
 اما در ذات و هم الحاق خبر نیست از آنکه ایران از آموزگار
 و این بر و را انکم محیط است
 بدعوة فلق و تسکیر و ما فلق در بستر اول سوختن از انوار فعل است
 و دوم از اعلام صبر و بیوم از انوار ذات حجاب النور لو شفت
 لا حرق سجات وجهه ما انهر الیهم به من فلو

اگر ظاهر شود باطن را بویته که در حق است کارخانه دعوت هدایتی کار کرد
زیراک داعی و مدعو و دعوت و مادی و مدبر و هدایت و بنی و ابناو
بنی یک است در حقیقت
بیانیه به انجمن نهضت ملی که در این زمانه که ایران را
از قاپ و ستم او اورد در گذشت است به عزت و اضافات
بر رفتم و بکلیان لامکان رسیده است که

فرد مسافه اریس
کتابت از نفس خویش است بطریق
عبه دگر کرد که دیوار گوش دارد آن بر که نظر باشد و گفتار باشد
تا مدعی اندر بر دیوار نباشد میخواهم محسوس و مبسوس و زبانی
نمایشم و او باشد و اختیار نباشد

بر این اعجاز دیگر

و هدیای پیش از فکر دغایم فکر مله قیلا در دماغ برید گشته سخنان
بهوده میگویند
و تابش از در اجبر و ت که عبارة از قید است

هر نفس ابدی میگوید فنا بهم رفت شیخ

و او را پرنده از آن گویند چون در کجاست مرقه طیر نبردست داد از یک
طاق خانه بدوم طاق سر بر سر و بنشیند و از غایت کسب حق دوام حال
را دعوی کند و دوام حال خود محاسن لایه مجذوب مجرد و اهل نیست است
بماند از سر وصال موقوف بر این است حضرت رسالت است زیر کرم او محبوب
مراد است با او وعده است هر که بر او آید او را وصال باشد و اگر نه گمان
مرگان و فعل ماضی و کما تریه و کما تریه است جز این نه گوشت محاسن
سعد که راه صفا توان رفت جز در مصطفی صفا که فرمود

عین

عبودیت و الوهیت لایه از لایه و یکی درون دیگر منصوص
گویم یک کبر و سخت باشد و در نماز سبک است
بر سرش بانه از دنیا عقاید آن نزول آید برای تسلط دل و علو مرتبه
و گوید که سبب آن جفا حاصل شده است شود ارباب اندر
بنده عبد اذا صلا یا قولا الم یعلم بان الله یرزق من یشرف کلام
لشرف بالا و ترغوا به بود که محبوب محبت را گوید که هر روز میگوید

باید بداند و متوجه شود که تصور توان کرد او تعالی بذاته و صفاته و افعال او
ایستاد و ایستاد است سرمد است

ایده ای که همین صفت و اگر نه بنا بر غیر باشد فاما بر حسب استعداد او ظهور
میشود اگر کدوره و ظلم نفس و هو غالب است شراب منجم برنگ
او میگرد و تمام ظلم و کدوره میشود و اگر محل صاف و شفاف است
عکس در عکس نمائست اینجا بصفه صفا و لطافت مینماید بی بار و اله
و تفصل بعضی بعضی الاکل اینست هم از اینجا اگر ضیف نفی و شراب
طبع شراب میخورد هم فاد در فاد و ایند در ایند و حرام زادی و فنی
بید میشود و اگر هن شراب نیک نفس و در است طبع میخورد در نور و واضح
و کر و در آن بید میگرد که در لطیف و لطیف رستاید باز آن است
وجود فانی میگرد که در به منتهی آنست وجود باقی که در به منتهی الیه
شراب نظر

بنمایه
نقد و شراب سخن به باله دهن و شراب غمره و کرشمه باخ تا بل
اعضاء و شکل زیبا پر بر سر ساسه و در نفی

مجذوب و سگ مجذوب
دارد و در این سعاده بر نه بر حکم کند
بر حکم فلق بشر
به اراده دست در یک مقام باز نمیکند و انداز هر دو ضیق حال و طلال

فصلنامه منکره و منزه از هر
 ناما با نامم هم او باشد شمار این شما میخواهید یا شمار این شما
 مصالح نیست ^{و بعد از آن} نام بعد از آن
 و سال یکال نام مبارک فرستاید که بعد از وی و سال هست ^{باز}
 و سال هست که بعد از ماه و سال هست اکنون بداند

و این است در حدیث ^{در حدیث}
 و این است در حدیث و این است در حدیث
 و این است در حدیث و این است در حدیث
 و این است در حدیث و این است در حدیث
 و این است در حدیث و این است در حدیث

از این ابوییه و لایه و ظاهر مراد است فوق النبوة و غیره الخافه حدیث
 صحیح است جمع دزه از درات کائنات ترست که ظاهر و باطن او
 بنوة و ولایه نیست از آنکه ظاهر و باطن با بظاهر است و قوام ظاهر
 هو الاول هو الآخر هو الظاهر الباطن صلی الله علیه و آله و سلم
 و سرب صوة هو و هو باطن سرب و سرب ظاهر هو اقوام سرب
 و ظهور هو سرب و چون معنی را اعتبار کردید صوة رفت و وجود نیست
 از آنکه گفت که کشف سرب بود لبطلت النبوة و یا اند معنی

اولیاء و مردان عینوب از اخبار و بار

و ابدال و آثار که قوی بشر اند مردود انسان را هم یاریده و معین اند

در بدست منافع و دفع مضار که نور و روحی اشاره بدوست

که عالم جهان دل است بنما دریا و محیط است مرا عالم نفس و روح را

قلب المؤمنین اصبع من اصابع الرحمن یقلها کیف یشاء انفس

از تجلیات و

افعال و صفاتی و ذایه و ان عقل نور است

که در منزه الیه و در منزه الی غیره است که معبر عقل نور و عقل معانی را

معبر منزه الیه

معبر منزه الیه

یعنی ترکی را تصفیه دادند از آثار او بود

و یا از دون النور ذوالنور مراد باشند و ان محمد است که عقل نور

غلاف و پوست او است فشاره و در دا او است

از آثار و افعال و اعلام

و این

کشف از آثار نور محمد است که طبع الکمال است و معبر روح انانیت است

فلت یهدی السیلة بدوست بخلاف موهوبات دیگر که منظر کبر صفت است

تفاوت بنبره است بر بنبره او تعالی
تفاوت را چه نسبت بس مواجیه
تفاوت چه مفرد دارد
از آنکه در بنو نهائیه درجات است عوام و خواص و اخص در مرتبه ولایت
اندر یکی او یکی این نهائیه درجات ولایت بدایه درجات بنوه است سر هر مبعوث
باشد هر که هست کما

بدتر ازت برنی است از آنکه حجاب نورانی
و آن حجاب ظلمانی است از نورانی که شمس کار هر کس نباشد از آنکه سبیل لطیف است
و از ظلمانی هر کس تواند که شمس کلفت است
باز آرند به عابد

از قید نسب و اضافات مد رتوبه بین اما اولاً از مرتبه ذکر و مراقبه
ببر و ترک نفس و تصفیه دل حاصل کن خون پاک گشتن پاک گشتن پاک گشتن پاک گشتن
و کدوره نفس بتو راه بیاید
ماک است از لوث اعتبار طور اسم و ادبش است پس بدل از وادین باشد
و منع لغو و ماصب بر که و مال طور رفیع و ذکر و بتسویب و بتسویب منع
و غیر منع است پس مراد از و طور قدس باشد که ظاهر انبیاء و اولیاء
است و حکیم ابی طالب موبد این بیان است

بگو افرودیا به نه الشیطان الرحیم

اگر نه از یک دن و یک مراح و یک قراءه آنکه بکس قبول دوم کرد
قبول

یک آنک

مقصود از موصود دانست کسی که سرش رفت کسی و کلام
که کلامی بر عمر مونس و کلام خود که ناگاری است نشیند که بر رگان دین
وده و آن عالم یعنی گفته اند که اهل نفس طایفه دیگرند با هم نام که ایشان
سندیم سحاک و مجزوب اصطار و افتقار و در خود نمودند که هر یک
خواجه ابو عثمان هنر بر الطایفه مکتوب بنیست و مهر کرد و ساد در پس
الطایفه طاوس العالمی بر رگان بغداد راجع کرد و مکتوب بکشد در آن نشسته
که درین راه کوهها و آتش و خند قهار فاریا و بسیار به شمار است اگر قطع
کردید به آن و اگر نه درم کارند درم مصلح اید ابر و مانده گان به مقدار
در همان شاه و مسافار و در قح جری و ما مشیار ریس الطایفه فرود
من ازین کوهها انیس و خند قهار فاریا و یک کوه و یک خندق و قطع نکردم
هر که گفت سح تا آن جنبه یک کوه و یک خندق و قطع کرد و یک کوهی در برابر
منزگام درین راه نرفته خواجه بیله نوزد گفت سح تا آن جنبه که کوه

و یک خندق

و یک خندق قطع کرد و بر سطح آن هر روز که درین راه می گام رفت می گفت
بشمار کرد این راه نهد به اکنون هیچ معلوم نیست که اینان مردان و
مردان و مردان و مردان بودند و مردان بودند و مردان بودند و مردان
و با هنوز نطق نمیداد و درم ما درت نرسیده درین تو خود را می دانست
و گویا بر سر وجه دماغ در سر را بر دماغ کنده و کنده و بر کنده و از
سر زدند و کرد و او می کرد و او می کرد و او می کرد و او می کرد
یا من می کرد اما القوم الخاسرون را بخوان اما تو بگر بر قناری
خدا بر من بخواب از آن ترا می رسد و در این صبحم فرود

مردم را ای محبوب و مرغوب اوست چنان ره بند می کند و بنمایند
و اگر چه اذ و فو و نده
درین است آن وظیفه اهل ارشاد و دعوت و هدایت است انشرفان
هدایت زن تو مست خراب است قلاش باش و ایات را بخوان
قلاش بغض است قلاش او باش بصورت است او باش مرا بخار خوار
و بسیار ذکر مرا بنم و در کار مبارک همه عهد مراده بر این مست را
که بر کستم ازین زیر که و بسیار نه هم ره تو مرا راه خوش گیر برو
ترا سلامت باد امر انکسار اینکون است اما خبر بنمای به کار بر نمید
به به باز کرد و وظیفه ازین نورط بیرون نتواند شد ارب
را بخوان و از این صبح بخواب و از این صبح بخواب و از این صبح بخواب

را در وقت خود سان و نظر باز بسته کن که غیر او نیست از که خود را
مازید از خون مبد از نه اوست و این سخنان بدان مانند که اینست
عصای صلوات است و سلام علیه و اکتف قل لا اله الا الله مظهر فرمود میدهم
خدا بر یک است اما بگفت تو گویم که درین فکر و کین گاه تو باشی هم که گفتی
شیطان مردم را هم از راه او در آید زاهد را از ره زهد و عارف را از
ره معرفت و مجب را از ره محبت و در یک راه از ره او که او در آنست
در آید اسی که کس نفهمد اما ما شاء الله اگر غایب نباشد کم که سلام رود و
فرمود از آنکه شسته است صلوات

همان بنمایید
مردم
که شش نفس و شهوة است و متوهم و طبع است هم از آن محققان
فراق را بر وصال صح داده اند که در آن شرب یس باقی است و این بنام
مقصور است

در مردم هم از این جنس مرکب و مرکوز است

دل را خوش و غمناک و مفرقند

اما اگر دست گیر بر سر نبوی

درین در طبع و بندم اگر طاهر است غفرت مصلح که هر طبع طالبان
و دست موده عارفان و پیش قدم سالکان و درندگان است بگوید استغفر

زاندم منزه او هم گشتند عدم

یعنی بنسبت صفات و اسما و افعال و معقولات قریب است ز بنسبت ذات
که گمان است و لم یکن معنسی و هو الآن كما كان لا يتغير ذاته ولا في صفاته
و هانی اساره کدو و الکاوان اینست که تفرقه از جمیع اشیاء بحسب
حالات و مقامات است در ساعتی پیش نیست باز

و یاجع است که تفرقه نماند بطریق اجمال و جمع الجمع که تفرقه بماند
بطریق تفصیل و این ابلغ از اول است مقصود از غلو همی است که
در عین کثرت و مده بعد ملاحظه کثرت هم ازین جهت این مقام حاکم انبساط
گشت که هر دو مقام نهاده است اکنون
اگر نباشد و مده هم باشد الافراده الاضداد

و ان اعتبار مقام ذات است و یا اگر هر دو منظر صفات
اند و در هفت بصر فرق نتوان کرد فرق بنسبت است که مطابق و قوی ال
نماند و در هفت بصر
بیشتر که هر دو یک و موهیک و یار یک است

بعید در ذات

و بطلان

هم صفات ضد این نیست

و بستر او تعالی هم کن در یکی همان کلیت اما

یعنی مختار است شریک با بر عباد است و بر کثره

او برای محبت بر حکم جبهه و میباید

سختی ستمه قبیح و لطیف است

مقام است مقام ذات و صفات مرد و بر حق است مستند دهی است

ایراد کار مردان کبار و مردمان احرار انا البیل و اطراف النهار در در چهار

بالنسب و الم الابرا و الاضیار

و غلظت صلاب مکرر و آب از عرفاب او کرده باشی و کف یا بر سر تنگی

الا که نفس است

۵۷۱

است که در عینک و تعالی و به آنکه هم او است دوست این قدر

نقد از کبر صیدین محاربان و لذت اید و در ماهات و مقامات هست

نفس و شیطان از راه

خبر در آمده اند خود بانه من المور بعد الکو را می و کس بر روی این مکان فتم

نکته بی کرم میگوید که برافود را از وید و در میدان از و محدود منسوب

او داشت که عین است و اندیشه

که عشق مخلوق با مخلوق و بضم هم در این بین اجازه داده

شد که هم او است و باض و محله نو که صفت همین است

عشق همین صفت عمل مجاز میکند عمل مجاز میکند قصر در را میکند

بشد
بیشتر از آنکه از گفته از غیب

زیر آنکه المومنه مرآة المؤمنه گفته
انه هر چه در و است در او بنماید و مانند داشت ما واحد بمباراة از ذات
هر چه است بلا ملاحظه الغوث والصفات و تفصیل بعضی در زیره و شری
و تلخی و ترش و شیر و غیره از مقتضای صفی جمال و جلال است و سلطنت و
ظهور تنوع صفات است پس این هم بنسبت انبیا باشد نه بنسبت او تعالی
اجماع بر اینست که در اینها تفاوت
بنسبت است نه بنسبت او تعالی و چه سوسه و چه سر سلاطین احد
هم ترا و هم مع اسی هم گفته بر این مناسبت بشنو

تفصیل بماء واحد
و تفصیل بعضیها علی بعضی فی الاکل شناعتی این تمیز از تنوع صفات است
حاکم گفتند در اینها امار جلال
که در اینها امار جلال و اما من الاله مقام معلوم را معلوم کردید
تو با عبادت و در اینها امار جلال و اما من الاله مقام معلوم را معلوم کردید
بنسبت از آنکه تو بنسبت نام نهادی و با او تعالی است و بنسبت از آنکه تو

و چون دو قل که کوه با شکوه کوه طور و کوه لبنان بر صحن سینم دل سپرد آید
ما ز مهر خاندن خراب کرده و چون مار سیاه بر لوله
ملو کرده افتاده بعد در از و قامت زینا و در وضو ناپید نشد
بود اغیار الذنوب این نشن فراقت دلمای کباب کرده سیلاب
استیافت جانها خراب کرده و چون

رشد از فرسید و شاید بار یک زینا باز و رنج صنف جمال است که نور
روحی سان اوست و بار و ازده کرده که اسمی مذکور است و فطنان
اشتهای اسباط اما بدین بساطه است هم از ان بنی اسرائیل
دوازده بسط بود و یکی از ان دوازده ابیه المومنین هم است
حکیم در حدیث است الحسب من اشتعاع اسباط بنی
اسرائیل و در بن دوازده که اجمال است از انبار از بسیار چون
میان جمال و طلال صورتی مقابل برود و یکی بدون دیگر ممکن و مقصود
از ان فرمود و مما فی ذلک لعلکم

و آن عالم اطلاق و اجمال و تنقید و تفصیل و بازات حرف و ضم و ملوک
و با وجود کت و ام کتاب و این تجل طلال است و روح و نفس هم تواند بود
فک بریده

ضعیف صنف کلامی است

و شک بره هو خود

و بلا در غالب تر و ناموزن تر معروف است اندر دست بر حکم الکفوف
الایمان توانان و الجلال و الجلال مثلا زمان لایوجد احد مما بدون انافر
و ما کفر گفته اند نفس عارف هم عارف است بقو ذابله میما که او در مدینه
عرفان خود جولا یی کند و جولا یی که سر نماید که اقیح و اشنع از ان هیچ
نباشد چنانکه فرمود سلطان و فکوره
و این صبیح صوفی فرشته بدست دیو در مانده
است

کراں قلب است کمر جامع الكل است

یعنی بخدای در محبت مانند و از عبادت
نزد و دوق هم بخیند و باید دانست که نیکی جلال را که را که عبارت از نفس
اماره است ده چند آورد و دو چند از نیکی حال کمتر کرد که تا مسبق
و حق غضب مقرر کرد و بسط بر مژم غالب از قبضه است اکنون
سخن آیم

بمعنی سلطان مایه طیفور و بنیاد فرزند را گویند

یا
اگر مغبانی است
همی فکر عیانی بیانی نشود و هر که عیان را بیان
کند بی شبهه برده بر دوش انداخته باشد پس سائر حق و حقیق باشد و را
لا فرمانند پس کسنگار کنند تا آفتاب دیگران باشد که عیانی
را بیان نکنند و هر یکی را به محله صرف کنند و نیز بیان از عالم مکرر است
و ناموت و حقیق از عالم ملکوت است و لا هیوت و بینهما نون
کما بین الاراضی و السماء و سرانیا که انسان کامل اند و سران و
سرداران اند ایسا را فرمان میشود کلمه انکس بحا قدر عا عفو لهم این
بو الفضول در میان که باشد که سخن بر قدر عا قول مردمان گویند زیرا که
خسته نشود و سنگار کرد و نیز ابرو اما بهم اند فرمان است و در
امر او کند سستی بسیار و عقوبت کرد و سنگار طاقه در دوش
برسد که ناگفتی گفت زیرا که شریعت طور عوام است و ذلک مبلغی است
است و ایسان همگی می مورا نه و طور عوام همی است و شریعت بجهت
طریق صون قطره از دریا محیط است و دریا در قطره چگونه بگفت و این
میخواهد که دریا را در قطره در آید همین باز آید همچنی طریق بنسب حقیق
و بان عقال عیان صایم از بر ذکی نقل کنند صون در میان آمد و میان
نمود باز عیان شد بگفتی چگونگی و صیغه که بیان کردم این مقصود بود

سان نیامه و برزک دیگر که صامت بود بر سیه نه بر اسخی نمیکو گفت اگر از
 مگون گویم مگون در سخن نمیکند و اگر از مگون گویم مگون سخن نمیکند
 ارزد سس سکوت بهتر سکوت خیر نه از آن که رفته سکت سلم و نه
 علم بجا ه لا و نور محمد با حضور

S. 70

نه نشانی از کما ترون التملیلم الیه رد دارد
 پی باکی و بی النفاط طرازان آینه اسخی نه الحق رد اگر کما
 اوست قانی در قتم جهان و غلط است ادم و آریا است
 یا غنچه و دلار و کرمی و غارت کرمی فرار کنه در دل خون میکند
 عیاره سوجی کرم غارت کرم بر دم کس خونخواره
 نه خون تو انم دیدن سس افریخته دیگران که چشم خود در غیبه تم را کمان رضاه
 چاکم فرمود و باریک و هون کمان
 حلو زده باز و رقاب و تیس او اذن هون مار و مور
 بر کسیده و هون بر ماوک و چون بر خدنگ صاف
 رقیب دوز و فضا انوار صمد به هون
 سینه بی کینه بر سرسلان صاف و شفاف چون صحن شفافینه
 و مار یک و صیبه هر یک بخت

از مهر و مجت و لب در دهان آمده بآب
 و بآب کشته و خاک را و نزار تن او کینه هون کلزار کشته
 و دو نقطه خال سیاه بران از دو نقطه بر بوسه و الوهینه غایت فروده

در بیان یکی دو فقره الهوده
عکس صوره عشق که جامع طریقی است معشوقه و عاشق را شامل است
اول صوره استغنا معشوق بود و این کسوة اقطاع عاشق است
و ان اتصاف بصفات جمیده است
فرد که معتبر به ما یوم نزکات است
و ان بیکر بعمل نمود است
یعنی در صفات متشوعه

در افعال متعدده
از علو و سفلی ذات و صفات جاهلی و بطالی
که ان از امور بی سر ما انرا عالم صفات
و افعال نامیم
ار فصوص منقطع بین و قیام و روزه از درات
عالم علو و سفلی بدوست اگر خط نرسد بر این متلاکس شود فاما اطلاق
بر ان در کسی کم دیده شده است همانکه فرمود

تأفق که از او شود و هم حقوق ماند نه خطوط
فاما عذار مستقیم ببارد و بوعده که دارند عدس
ولا تبقی یخوانند و نحن معانرا الانبیاء ان و هدا و اسینا و ان فقدنا و عدا
را هم در کار بندند
بطریق تکلیف
و ده که دهند و از نقطه
اعتدال با فراط و تزیط کنه
الکل الفقیر الی و نوم القیوم نوب و اذ انم النور

لیکون

بکون غیره عیسی را امانت میکند

و در صفات جمال و جلال

و عظم و کبریا و امان و اقتدار مجرب داد از آنکه در صفت جلال جمال
جلال است مثالش بشنو نور را نه حجاب است و در
کنده تاریک او حجاب هوش شود تا ما ای از امور است بعظم و
سلطنت حق یکی میکرد و عمل و حل قبض و قبض شود

و در صفات جمال و جلال

و عظم و کبریا و امان و اقتدار مجرب داد از آنکه در صفت جلال جمال

جلال است مثالش بشنو نور را نه حجاب است و در

کنده تاریک او حجاب هوش شود تا ما ای از امور است بعظم و

سلطنت حق یکی میکرد و عمل و حل قبض و قبض شود

و در صفات جمال و جلال

و عظم و کبریا و امان و اقتدار مجرب داد از آنکه در صفت جلال جمال

جلال است مثالش بشنو نور را نه حجاب است و در

کنده تاریک او حجاب هوش شود تا ما ای از امور است بعظم و

سلطنت حق یکی میکرد و عمل و حل قبض و قبض شود

و در صفات جمال و جلال

و عظم و کبریا و امان و اقتدار مجرب داد از آنکه در صفت جلال جمال

جلال است مثالش بشنو نور را نه حجاب است و در

کنده تاریک او حجاب هوش شود تا ما ای از امور است بعظم و

سلطنت حق یکی میکرد و عمل و حل قبض و قبض شود

جمله منقول است بغیر نسبت و اضافه ممکن نیست از آنکه در اصل خلق
مربک از صفت جمال و بطلان است که معین عالم نسبت و اضافات است و لا
فلو نه بعد ترکیبات است پس خلق تبدیل نکرد و از لایه لایه خلق امر

در

مگر آنکه خلق و مشک بهمان شود و پوشیده نمائند الخلق بیلو و لا یصل الخلق
تا کینه شب و تنه و شکله که لایق آن صفت نمود

پایان کینه مده الظل اشاره بدست و اهدنا الوراط المستقیم
راست و درست هموست که آن حجاب غفلت کبریا
که آن یاق و حده است

یکم نه از درون از نوره و نه از مر و ادیده نه از جوهر و لیکن جهنم منبج
از در است که آن یک رخساره مرد عاقلان است و آن فرودست و
بارگاه و فراگاه و تحت مرصع و مکرر از هنر عاقلان است
نصوره اسیدا و غلبه و سلطنت که فکر را که اشاره بدست
در

امضا کار و بار کار فرمود در روایه امور مملکت و اجراء شیون سلطنت
بگاریست یک را می بخشد و دیگر را می بخشد یکی را می نوازد و دیگر را
که دارد همچنین در قتل و فصل و در رفع و خطا بمقتضی تنوع صفات و
تکثر اسما و تعدا افعال مظاهر و قوایل بردشت و مرایا و محاور و مشاهد
ساخت

صحیح
و اگر نه کسی نام تابیند و خود را خود می بیند و خود با خود می بارد و بغیر
خود نه بردارد
همان سخن است که رفت
پای نه و جری بر قدم دست و ملک بزر
نکین خود بگریشو
مستول کشته
هنگام فرمود
می نماید
فرمان
نکاه
نور محمد است

سر عهد علم الاول و لاخر در شاه او است
ان ولایت و قرب است
کار او از یکی مدومین و سومین افتاد و سومین نبوده است

ورد
و در ممکن نه از آنکه هر یک از صفات
مقتضی و زانی و اضافی و فعلی سلطنت خود می خواهد و ظهور خود می طلبد
چنانکه فرمود
و در لیریش

نموده از آنکه در این امر و عاقلیت بر خود است

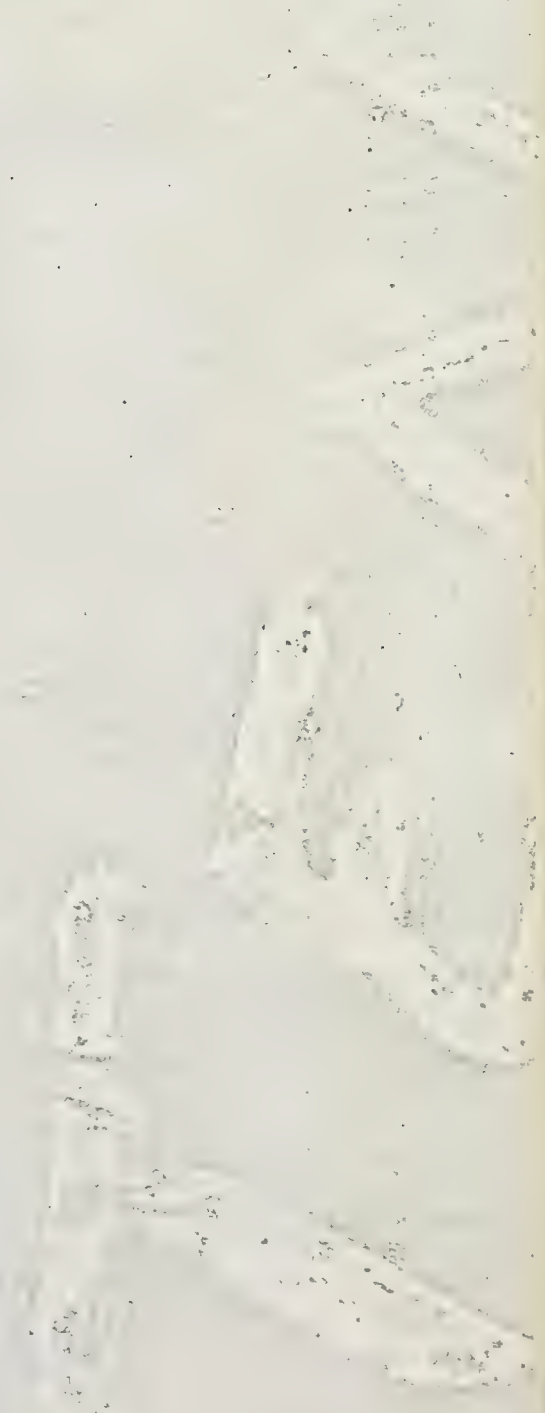
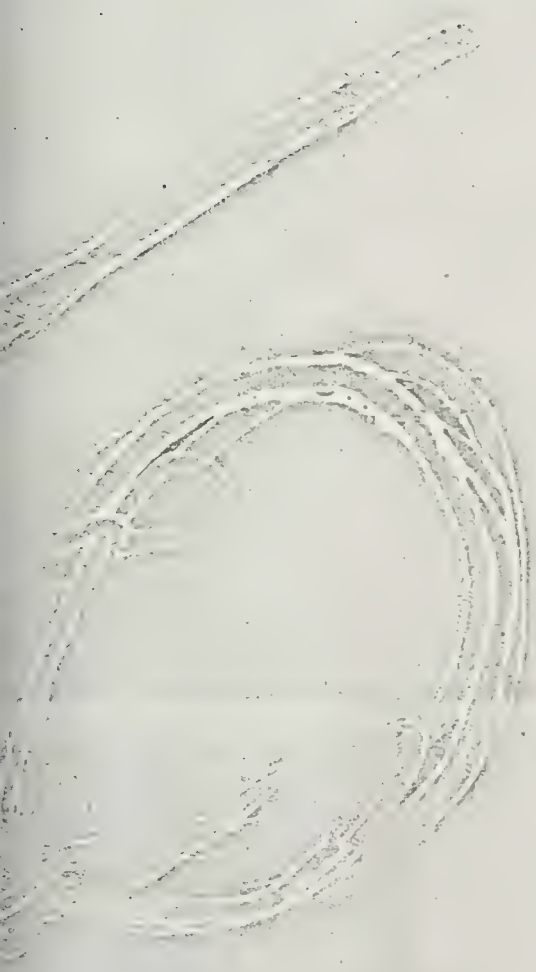
بینه و شست هر زد در شود و بهر است که در از ان
 مشا حاصل نشود این سخن کشف است بقیه کشف فهم شود هاست
 فرمود و ما گمانید او تعالی
 از سخن

کشف از انکه از طرف تمایز نه اند ما لبس ظاهر البس و اما هو
 خالق التور والقد هم از ان
 تعالی میکند 49
 نیز قبض قدرت او با ذات مقدس تحقیقا

معانی قوم شکل ارواح است اگر به اصطلاح
 مکار غیر دیگر است ضایع شخص واحد در زمان واحد یا کلمه مخلوق
 شود و هم بینه و طعام خود رسا شود و این مقتضای حال است از او
 صادر شود مثلا هم در وقت ظهر در ده محل دیده شود که امده طعام خورد
 کارا دیگر کرد در زمان واحد و او هم در محل خود است از اینها بنبه است
 اما از این و نحو دار است از قبیل و ما قتلوه و ما صلبوه و لکن شسته
 لهم بانه محض نزد حکما یک شخص باشد و کس نه اند که ان تغییر کسیت و نام
 فانه شک شخص بر نایه

بصورت خود متصفی کرد مدید ذانا و انا را وصف را امانت فرمود
 و ملحق کرد در یک منیر و نیز یک و شعوره کرد و بوقالون
 و تحقیق و هر یک خطبه انا و انا

غیر بر خود خواند ما ضافه کنه
 اس و مثلا مانند این از خواهم منظور

درین روز پنجشنبه کرم مؤسس جویتو یکا در میان بانس و همسایه
نخواهید و تعالی همان کند که تو فراموش در عقیده هست جزا و نه بگوست

و مستقیم است و فلق الانسان صیفا هم ثابت است و عقل و فطرت
هم در کار از آن این سوراخ سوراخ وی پس او تعالی ترا هم بتو میگوید
تا در ورطه ظنون و اولام غرق گردی صلیب سرویت امید المودیر بود
صدیق رفیع معنی را مردی کفوف حضرت رساله داد و دادن گرفت و بد
میگفت حضرت رساله محمده ندها میرا دلوار نمود شروع در جواب کرد
رساله نافوس شد درون رفت امید غصه داشت چه باشد امید کفوف
شمار اندک گوید و شما محمده نه چون نه در جواب او شروع کردم بر حکم
المکافات و ابریه البطیعه شما نافوس شده درون رفیق حضرت رساله
فرمود چون او ترا یک داوید دارد فرشتگان از جهت توده نغمه
برو میگردید نه میخندیدم چون تو شروع در کار خود کردی
فرمان شهاب مایند که او در کار خود شروع کرد

و این را بیکم افغانیه عبارت از و است و این را و چه منزه است
نامند که با فردا می است و دوم هم در منزه است قائم بذات و است
و این را نیز و فانی است این را بایضا هر اطا مستقیم را معنی است
ایضا بهر منزه میروم و میگوید قلاب را
هر آنگاه که در این است الا غیر بایضا و الا غیر بایضا

ببیند و شربت است و هر دو در نشود و دیگر است که در کز از ان
 شفا حاصل نشود این سخن کشف است بجهت کشف فهم نشود و صانع
 فرمود و اما گمانید او تعالی و این سخن

کشف از انکه از ان طرف ننمایند نه اندک مالمس فی طاقه البصر و اما هو
 خالق الصور و القدر هم از ان میفرماید و احاطه علم کشف بدو
 تعالی میکند ۶۹ نیز فیض قدرت او با ذات مقدس حقیقا

5.69

بسیار قوم شکل ارواح است اگر چه باصطلاح
 مگر خیر دیگر است چنانکه شخص واحد در زمان واحد یا مکمل مختلف
 شود و هم بیند و طعام خود رسا شود و این مقتضای حال است از او
 صادر شود مثلا هم در وقت ظهر در ده محل دیده شود که آمد طعام خورد
 کار دیگر کرد در زمان واحد و او هم در محل خود است از انجا بخشنده است
 اما از ان بی و نحو دار است از قبیل و اما قلم و ما صلبه و دکن شسته
 لهم باشد چنانچه نزد عالمی یک شخص نماید و کس نه اندک ان تعیین نیست و تمام
 خانه یک شخص بر نماید

بصورت خود متصفی کرد و عدید ذاتا و امارا و صفرا را ایات فرمود
 و ملج کرد در یک امین و نیز یک و شهود کرد و بوقلمون
 و غیر بر خود خواند و مضافه کرد که
 اس و منزه مانند این از خواص منزه

باجاه جهانهاست هفت

هم از وید و کثور

و خبر کل نموند و آن بدون دستگار رود کار چنانکه دست

دست نه چنانکه فرمود

و آن رود کار صفات و اسما و افعال است

ار

باجریان

و آن دو سه سال از انار صفات و اسما و افعال است بلامر بلا و عنا

بر عنا بابت نمود ما از بری و قط مثل او دین است

تا چو عنا سوده نکردی بر سنگ هرگز بکنی بار بار ز سر هر چند که عنا

اگر و بار یک میکنند باز میزنند و آنست اراده و قدرت میکند

ازین هم از یک تر بسیار نایکذات شود چنانکه فرمود

الله الله یفر در دمار ال

بر ال و در شود و سنجی آتش با آتش بریده شود اکنون میدان ترا میاید

کرد و باره کار تو هست و بود خود را در

میان بیاید آورد و هم نباید فضا است و بود کن دین لا یقاسم

بایر اما تو بیا سوید در میان با هفتون

نواهم و منازعه با قری است میویر ز تو تا تو با قری است

علمه السركون عنده
 بالاصال لا الذات وهو كما
 القوة والوظم والكبرياء ندر ذاته حجاب
 ببادون الذات
 والثاني هو الثاني من جنس وشرعية ماتحت وما فوق است وشرعاً
 كمر اكتمال محض بود از انكه عند ان نسبت ما صنع امر فوجیه
 بكم زخیر و نه زلبس عند امر صبا و ساء ما اما اگر تفر از ان كنند
 بدین بامند كه خیر است بر كم سبقت رجحان و بر علم جنسیت
 میان ایشان است در صفا و لطافة
 بالجمال والجلال والجلل والشرف قادر
 الوحد است والكرامة
 نه از یکی بیک آورده اند پس از این با سبب بودن و از سر در انداختن
 كرا هو باشد چنانكه مر و است هو آدم را از این عظمی با سبب
 مر او در نزد سیمه است عالم كمر دادند در بر عالم حرم
 سكان ان عالم بود و می گریستند كه مسكن را از یکی بیک
 و از قرب ببعده و از سر در و از صدر بنیال و از حق بخلق می اندازند
 فسیبی ن فرجه بین اقرب الاقرس و ابعد الابعده بر تدریج می اند
 نمیدانند كه این مرد است این را سر خود خوانند و الا انسان
 و اناسره و از عالم السبب و اضافت در كمر ایند و بورا و ان را
 از انكه اینان هم مظهر صفات اند و آدم مظهر ذات ما را دانند

نظیر صفات خلق العالم و اما اراد ان بظهور ذات خلق آدم بان از طور
عقل اند و آدم از قدر سر ما خلقت پید همدی اشاره است پس در
آدم قرب است و در قرب بعد بعد بعد قرب قرب بعد بعد است
این و راه طور عقل است و اندیشه و را انهم محیط همین است حکم فرمود

همانک در یکی لازم ملزوم است بدون دیگر

متصور و ممکن نیست

صفت بلال عاقلی صفت جمال است

مرد و تو اما نه از خود جدا شدند نه آنکه محکم ره بند کرده است
کسی را جمال در گذشته نیست و باز افسوس است کم کسی
و ان عبارت از

مذبح ذاتی و جادیه الهی است حکم گفته اند صبر عبارت از طاعت است
حاکم در چشم مردم در آید و چشم را فرو گیرد تا آنکه فرقی نمی بیند
و اگر نه از عبقری عالم نسب و اضافات گذشته ممکن نیست که شود مستور
معموم عالم است هر که سیل از ان طرف بیاید که هر را باد کرده ببرد و هم
انرا از بلیدر نماید و بزرگ آن تا چند این را پاک کند در طاق مردم نیست
مایلین طاق البئر و انما هو ان خالق القوس و القدر و انما دیگر بسنو
که نه که در است و ان صفت ظهور است که در راه
و در قوس و ضعیف است از آنکه مرکب نسب و اضافات

در عشق مجازی

و بنیر
که مجازیت نه صفیق که صفتی دور
و بنائر و بنائات ایبات میکند و مجاز قنائر و زوال
ان نفس نری

ای مقول قول بند که مخدوم است

تا که بدست او دردم و از و زنده
زادم و اما بروقتی که او را میهنم مجالی و حس نزد و ناز و کرشمه
و در وصال ندی و رونق دیگر اکنون جز این نمانده است جان نازنین
خودند و سارم و گفت تو فدا هست مردان غریب با تو بسکینه الحال رفیق
و غده خون بیرون آمد بعد از هفت قطب گفت بعد از قریب شنیدم
بی دل جان غریب خود محبوب سردانامه و انا الیهم را جود

568

طوب
مازار

و ناز کر

کرم دید و شهادت وجود را روح و رونق یافت رنگ آمیز و بوقلمون
و صورتی شکری و کار بلع سدا کرد و حق را آید او باطل را هید
و چشم بند سر و قلب اعین و طبع گری و کندم نهائی و جو فروشی عجیب
و گاه چینی و گاه همان

فلان

فلان و بهمان بر حکم تنوع صفات و کثر اسماء و تعدد افعال که ذات او
را متکثر نکرده تا اکثر از علو و سفلی و جالی و جلالی و ذاتی و صفاتی و
اساس و افعالی هم دره فرو کنده است مگر و هم را فرو داده است و
خود بخود در خود با خود ظاهر می نمودن و با خود و تفصل بعضی ^{عجیب}
فی الاکل بر خوانند و بیجان اند و احد و حد و حدیث و کلام و انوار
و از راق متنوع فرمود ^{در حد و قیاس و...}
از برین از سر در خالی بنمود

از مجموع افعال بمنفعول یا بشکوه و در بعضی مودود و
غیر ذلک من التیات و الاضافات و الاعتبارات الصادرة ^{معنی}
صفی الجال و الجلال و باعتبار تنوع الصفات و کثر الاسماء و تعدد
الافعال و تملک المفعولات یعنی مرئی و در نظم
او تعالی در کار و بار است یکسانیت حکایت و هم کار او را
از کار دیگر باین غایت و لا یش ظلم شان غرضشان
سعد معلوم از من شان که او خود با خود باز و دیگر نیز دارد
که دیگر نیز است نه بنیت او تعالی هم هیچ اند هیچ او است که او است که
او و لم یکنی مومنی و هو الا ان کان ^{ار عالم الاله}
المقیم مقام اللاهوت ^{من الانبیاء و الاولیاء و الکمل}
المذکور ^{ولا توصل به ذلک المقام ولا تعظمه الاطلاع}

که اعظم است

از هوای عسرة و قور بر سر

صفت جمال و

عقب

جلال و علو و شرف و اهل ذات و افعال است

تمیز نامه جمال جلال و جلال جمال شود فرود بالا و همین است و آن است
که در درمان است و جمال و جلال در و یکسان است العشق هو الذات
است و ذات بر همه چیز غالب است و این غالب علی مراد اینست چنانکه فرود

و قرار است آری عاقل است و آنرا حجاب باشد آنچه فهم توان

ما و درینست مثل ازین

بر درج گفت

همه گرفتار است و همین ناله و اضطراب است یا اینست رب متعالی

یعنی صورتی است

محمد همین جان بسیار است

شخص

بر ملا

انرا بدو

بچه شخص بر تنی همه فرمود اریار عزیز مثال تجلیات و

و تشکلات و کلمات هوه

از ظهور تجلیات افعال و اسما و صفات و ذات و کلمات

و عملات و تشکلات او از آنکه لا یتناهی است

بر کمالی که مطلوب لا یتناهی است و این مضایق بدو است لا یتناهی باشد

و غیر

و چنانکه نماید و بدین تصور توان کرد از و چه فهم شود و چه گویند چنان
در در در دنیا شد که قطب و قسم بس روز
از در دو ملا و رم و غنا و

محو و فناء بر حکم التام حکم المستوعب و انانیب لالمنوب
محو
چشم دارم راز صوره دوست
مادیده مرافق است چون دوست در دوست و از دیده دوست
زفا کردن نه گویست با دوست بجا رسیده مادیده دوست گشت
مومن الذب بسع به و بفره اندر مهر بهیست
معتمد

از اهل عشق است و العشق اولی نار و وسط نار و اخره نار
حاصل عشق از سر سخن پیش نیست سوختم سوختم سوختم
اول گرفتار و خوشبختی در افعال است دوم در صفات سوم در افعال
یا نفس و دل و روح یا نیرو و طریقه و حقیقت و السلام
بغیر قلب مصیغه را نفس منزه گویار است

که قوه شهوانیه است بر حکم الجنس اصل این عشق مجاز است
که بر هر چه خور است اصلا کم نمیشود

و کدر محل رسیدن نروان هم بند ترا از اندک کلام
ملاک کرده بود

S. 67

فاما در لوح نازج و عنده ام الكتاب است قابل تبدل و تغییر است بجهان نازج
 بنانه و نافی صفاته بحدوث الکلون طغرا کبریا است و او را اسما است
 وجود بکنت و تصور سادج و دریا و اول و علم نفس و تمیز اول و غیر
 ذلک از انکه و راء و راء عالم نسب و اضافات است و اندیشه و راء انهم محیط
 است و محو و اثبات از امور است و صفه لوح اول است نه نایب
 مرد و صفه جمال و جلال و نفی عاصی و معصوم
 و عبودیت و الوهیت و ذات و صفه است که از امور است و آموز
 قائم بذات صرف است که و راء و راء است این اشاره بجهت است
 صلیبیک در چشم مردم در میاید و هم را خبر یکی نماید چاه چاه چاه
 فقه لطف لطف نده قریه بده بده قریه و صل فصل فصل و صل ایام روشن
 کرد این از قضا عقل بیرون است
 این صفه

بیانی نیست عیان است اگر اید از پنج شایب
 فکان ما کان عالت از کرد فطر ضیاء و لا تساءل غیر الخیر
 اما مرد مارا رجال قوامون عیال النساء صغره مرزده و سبقت رخصه
 غرضه که نمی یازد صحن دو مغرب است نه یکی خیریه با هم کرمه الفی
 و از دیگر مطالب و قد جاء بن فی فیصل البیل مستحقا غایر العباد
 النظر
 حجاب غظم است که بیان او اگر از این برضه عظیم الله و غیر الوجود است
 نتوان کرد هم انبیا و اولیا و کل غیر این نکته اند و نمایه بر و سکول انبیا

حجاب عظیم اوست و این عظمت از دل ایشان در کزرقینست و نور
بلال که در بهشت هم نرود و همه بزم معش است چنانکه فرمود

بنا و بیا و توان خواند
و فرمود که نور قدس است

دل است و پیش بیاست و نور
عظیم القدر آب دارم آب است از انکم
قلوبهم لایطی است نفس نرکی است که صورت

مرکز حق پیش است یون متصف بصفه موتوا قبل آن که تو هست و مخلوق
بنی سره آن نیط لایست بخت عطا و هم الارض فلیسط لایا ابن الرخا و جلا و
قفاست و باقی بجز هار بالعلم حیالک میت ابدی بقا است
از اهل ذمایم منزله و هاید مضافه هر هم

و سلم و هذ من سلطان دل اند که قلب الکو من عرش
اولیک خرب است اما ان حوب الهم الکفول از بران و بران
که نامش صدق است

کلمه فدا بر العلم کامل عرف بل نظر اشاره به دست و صدق و عدل
راست و در کسر صف اوست بنایه در جات غلور رسیده الیوم اکملت لکم دینکم
و انعمت علیکم نعم تمام است

و انعمت علیکم نعم تمام است

کلید قفل بیکسا است ماه دیدن

و از بالا علویات که هفت طبقه دل بیان آن است
و محف چنانکه منتقل است

از قباب عالم بر هر وقت صبح بر دل انسان کامل می رود و از نور
اقتباس و فیض در ویزه میکند بعد بر آیه عالم دینار روشن و منور
میکند از ظاهر و خیر عالم باطن است الطاهر عنوان الباطن
که عقل است لعل

هنوز در و باقی است درو
و نامش رات انسان و نامش

همین است و محف دل که جامع الکلا است

الرحمن علی العرش استوی را نمون نموده

از هر طرف و از هر پر کلام و از هر ده
قلعه این انا الله بعد از بی غنزد کوش پنج می شود

و این الله بر خود خوانده

بر حکم ان متاع البیت لبم رب البیت این نور

السموات و الارض مثل نوره کشکوه فیها مصباح در میان کرده و این

بیجا افعال است و این تجلی صفات است از آن

دل مشاره بظهور ذات است هم

گمان اکثر جلوس رسول الله صلی الله علیه وسلم التبرع که منظر ذلت است
 و درین شکل ای استوی تمام
 عبارت از چهار عالم است لا هویت جبروت
 ملکوت ناموت بر مان حال
 و تقدیر بیان و قوام الیسان بدان هویت است
 و ان فیض قدس است که دوام درنا بلست ظهور
 قوام دست بمناظره طم از ان عروس صقیع است
 عشق طایت رنگ امیز که حقنم کند رنگ مجاز نام او آورد
 دل محمود بطراز دیشانه زلف ایاز چنانکه فرمود
 زارند و د و مقبور موسی زربفت سرور که اشاره بحجاب غفلت
 و اکبراء و دانی و الفیلم از ارسان اوست هم را محیط است محافظ
 کینیت از انبیاء و اولیاء
 اشاره بمقام صدیقه است که جامع الکملات
 این هفت چیز لازم جاره و منزه ملک و ایوم و تقو و واحد و قهار است
 هفت مقامات سلوک و درجات عالم ظهور و برامات بسوء هفت اسماء
 و زین وای تعلق بهفت اعداد دارد مثل هفت ظهور دلی و هفت
 صفه نفس را شامل است از انکاه عا در مادر و ام کتاب است که لوح
 مان عبارت از دست و لوح اول که انبیا از دست انرا لوح محفوظ خوانند
 درین لوح محفوظ ابیات را در حل است که بحج او بار او نیست از انکاه

الحس حقانی است که در دما ابدیت و روح ما سرمد است از آنکه مقصود
و مطلوب خلق است و آنکه پیران ما فرموده اند حق تعالی تر آنکه
در دبی روزی کنایه بالقیس و الاله مجاد همین است. کنو کا فر او دین
دیندار را زره دردت دل عطار را

بغیر عالم ظهور در کام نمود کردم صفت نیایم بیک در مقام
و سانه و هدف بلا و تیران غما مردم یارب عباره از انسان است
که او را خاست ما را خواست از ان نشان است او خود بی وفا و
بی دیر است نه او را سر نه عار یک ساعت کنایه و ضاف بخانه فر
فود همین کنایه ساخته ریشه است و آن از ضعف ظهور است که دائم است
ان مندل نمیشود و التیام میبرد و این این و اینینه رفته در دیک
دارم روانه داد همین است حکم فرمود

بی ازان شکل و شکل این طالب بی دل صون سرخ نیم بل
را در دیر بر آورد که در دمان مردمان

که او بمطایبه قلب است از شخص نایب و دیگران از سران و سروران بمطایبه
اعضا و دیگر انداز شخص نایب صاکم نبره است میان صفات راز
و اینها دیگر

و ان وعد حرف است که ممکن میان نیست کل لسانه عیان است

میان مایه و زبایم و قور بنسب

از آنکه از نامات است و هر که در کار بصدق قدم شروع کند
مصدق او است که دیگر سهم پس رو بر او کند چنانکه فرمود

یکی که معبر باشد
که علم است برده را میبرد

که آتش و پیکانه را از خلق کرم یکی بپوشد و ایسان میجو آینه از
در پیش آینه و افعال بصدر کمال رسند

سر حکم انمو اوقو من الدین و ان روح
انسانی است که اول مخلق از روحی اشاره بدوست و او را با
از ان گویند که قدم او مبارک است و در عالمیان است و ما را سنانک
الارقمه للعالمین بردوست مبارکیم و بردن من هم بر قدم
مبارک او که از بطون بظهور آمده و هم را اگر کتم عدم بصحرا و وجود آورد
لوکل ما خلقنا الافلاک بر فواند بر شمع نور الدین ما را بر این نور آینه
که اول مخلق از نور همان باشد

ان لكل حق صفة وكل مقام علاقة
و مجردان از علایق دنیا
یعنی مردمان عین و ابدال و او تاد از آن طریق مشغول
ایسان و ذکر و مراقبه ایسان علامه است

کنیم و خود مسئول گردانیم اکنون

هم از رو

بر این چند سال در آید ال بود مقام محبوب
کم از اسادت اعطیت و اذا سکت ابتدیت اشاره به دست بوی
نیافه بود در ساعتی طلب من آمد اگر بود که طاقه بی و اسطر
نداشت بدین مقام بحال ذوالجلال رسانید الدین ساعتی ما جعلها طاعن
همان قول سرور اولیاء بجا نرف آمد اگر مرا خیر کنه میان یک ساعت دیبا و
وافقه نه یک ساعت دینا و اختیار کنیم که در آن ساعت حق و ارضه حاصل کنیم
سختن

اسفند ما را سفید و صاف کرد ما را سبک کرد که در هر مرتبه مدیات الرحمن
تو از بی عمل التیقل است حکایت شیخ الاسلام شیخ زین الدین قدس سره العزیز
فرمود بحال دو بحال است صقیف و مجاز است که عاتق بحال مجاز است
شود هنر آن صفا دل و روشن بینی قلب حاصل کرد که اگر صد سال صایم
الدع و قایم البیل باشد حاصل نشود
بوی و گاز

راه محاکم او را که از آیه
و بر نامند است
و از جمله الی

و فلان و بهمان دو دست اراده بر کن که الکنه و الایمان مجابان بنهارب
والعبد فوق العرش چون از عالم نسب و اضافات دستا افشانه
اکنون مقام حق را مکان است از ما سر فلک کرد
که شرح صدر عبادت از دست
کنار و بوی

کران تخیله است و این تخیله و مجاهده و مسابده و فنا و بقا
زمانه هواها قبل از اعتراف الهی و تصادف قبل از خالقیت

حاکم را در بیکم خورشید و در دیگر در چرخ
هر کس نیم نایب و فانی و نیم جاوید و بنام
لا افساد هنر النعم و
المحضره ای نعم عظیم و دولت کبر مراد است بقرینه
اوست قایم بود و مستفيض از دست

همان نمودی و در بودی و در بختی

قله نظاره حاکم فرمود
عبد الله انصار مرید بود در طلب لب زندگانی رفت بر الجبل
فرقانی زندان نوشیدند او ماندند و قاین حوزه باشد این ایست و این باز
اگر دگر گشت جای رفت و قیوت صنادقهای که دره حرا است و رویت
مغفای ایشان رفته است و حجاب عظیم و کبریا بیان اوست بنمایان
ماند که آن از هیچکس نرفته از اینها و او لباء الایتمه لا ترفع و الایتمه
لا سعد همین است حاکم فرمود
قول فواهم

فرمودند و بیست و یکم بدان قلم میگرد که لکاح شمار ز ما می خواندن و لکاح می
 بر آستان قلم برسد لکاح گفت که خواهم راندم و راندم جفا بر عاقلان گفت که لکاح
 کردم کرد و از عشق افراط محبت مراد است و در مقام محبت کناه
 را اعتبار نیست زینب سرور ادران یوسف میخامبر حل کناه بکره کرده
 اما چون در مقام محبت بود مفرمانه و نام ایشان از جریده بنوّه دور نگ
 رنده محل لکاح ایکم دلیل بر این است از احب الله عبده الا یفره ذنب ههست
 زینب سرور ادران کناه کرد او را زبان نکرد بلکه بسبب ترقی و مزین شد قبایل
 اصیل ادم را مانع اجتماع اجتناب به قناب علیه ههست از ان
 فرمود ان مسکین بی دل
 مار نه و صرغ بریر قدم دست نه ملک بر
 یعنی جندان رفتم و بپر طبع کردم از کمال سلوک با شکست بر روح
 و دل بر کسب اجماریدم که در اوان مقامیست و ان الی ربک المتهتر
 شد بر الی الله بکبر در صفت است نماید او بذات شد و سراف ابراجانه
 سر است نه یانه مسافه ز با از سفر رفت سوار آمد اول بیار میرفت
 اکنون بدل و جان باید رفت ضایع فرمود
 مانند پیشتره نیست و باز گشت را امکان نه سواج یکی رود که بگویم
 اس باز گردد و بگرام خود بر دازم یاران باز گشته و بر یکی چون
 ابر کرمان و چون سخاوت نهوه زبان بر مک حفتی در ابی که در آستانه
 میان خود چون برق در نشان اسب زبان باز گشته ابر کرمان

نغمه زبان دایم برق در فسان قوی بشر طبع اسبب زبان و خبر و
 آبر منده ^{از طبع} که عقل نور است که اول ما خلق الله العقل و
 ماده روحانیان است از ملک و جن و شیطانی حکیم فرمود که
 و مدد از مردان فدای و مرصع ^{کار گمان}
 و سر هکمان است که عقل در دوزخ است
 نفس است و او از زمره و نه النفس غیبه است سر قفل شکن
 باشد و ^{مقصود} از ادراک از دار رقیه نفس است
 اولی که ضرب اند و آن ضرب الله هم المنقول و نیست
 دل یاد شاه و فلنصف است و باب صاب او است

بنظر از ادراک مایع شد از طریقه حقیقه رفتند از مقام ابد ال مقام
 طالب رسید اگر چه نزد ایشان بر حکم کل ضرب مالدیم فروختن تنزل کرد از
 الابرار سیات المتوفین است بر حکم الجنسی مع الجنس
 امیل و از جهان لاریب در آمد
 نفس منکر و مافیه سلطنت اراده است
 پیش از این اهل صفات بود این زمان اهل ذات است
 راز در بیداریم و از شمع بوتر رانیم و از رقیه ماسوا

که ره دل است بروی انسان
که ریت دین فی اصل
صورت اشاره به وکت
که مراد و قرانیان است
و رضاء

ذات بدین دو صفت است هائیکه فرمود
و شراب سرنوشت و صاف و طرف از آن دو مراد و مایه
میر و نقل از صفا و مروت لطافت جام با هم امیج رنگ جام
همه جا است نیست گوئی میر مامدام است نیست گوئی رف
از جام و رقت الخمر قشایا و تامل اما رنگا نما غر و اندک
و لکانا قدح و الا غر همین شراب و کباب و عرف و صفا را به شوهر میدهد
فروغش بر زند هائیکه فرمود

بجمل اول حال را گویند اول ما فلق الله العشق هجره
بر زنده و نیز اول حال بر مردم که از ایام طفولیت گویند قلم جاریست
همین هجمن بر عاشقان قلم جاریست ان الله لا یوفد با بعد عن العارف
هم ازین باز صفات رساله را که نظر بر زن زید بود مدل مجسمه کردند و خود زود

میکنند الاسما منتزعه من السما همین انزال میفرمایند

که جامع کل است

مقام بنوة و ولایت و حکمت در گرفت
که چهار مقام عوالم را هم اینها در بر گرفته اند و یوزان بیان وزن
کنه صاکم در هر شریع و فاهمه است اول جیه و کزیده را بلیس میکند
و بقوة او در در و در و در میفرمایند این چهار مرفوان و در
بعضی پنج بندگی محذوم است ما فائق الكل و یارب الكل ما را الكل با کل
با کل الكل مع مقامات را از انبات میکند و در بعضی پنج یا یکم کلی و کلک
ششم مقام سلوک و وصول است که فاهمه میان بره محمد اکبر است و یا این
مع عوالم است غیوت لاهوت جبروت ملکوت ماسوت و ای مرتب
ماعداد خمس است و در یکم کل و کلک دو مقام هم انبات میشوند و این
و این دو هفت میگرد و اشارت با انبات سبب باشد مع همانست که در ترتیب
سلوک و ادیان است و ششم مقام حق الحق است که فاهمه میان برزخ است
و هفتم مقام حق بحق است سبب غیول فارغ است که و را و فارغ است
که مقتبس از ربهم ملکات حقوت قبطیه است و از نا نریزه خوانده شود
است و فو نه از غریزه حقوت عیالی است و هیچ گناه دیده نشد
که از انزال یک وجود است که دو بین را وجود نیست
لکان ابر و لم یکن موشی و هو الان لکان همدی است مانع الوجود الا انه
همبر است و اینها را از انزال میفرمایند این معروف و مجهول

که عبارة از ازل و ابد است از عالم سبب و اضافات است هم بر خیزد زیرا که
 توحید اسقاط اضافات است و این منزه و را هم محبط الیهات است
 اینجا اسم باشد بی رسم و صفت بی عین و بی شریک و بی اشاره تر جهان
 بلکه می بود نبود از روایی اثر توحید می باشد که ای نبود عیان این
 قطره ز قلم توحید پیش نیست ناید باین صفت توحید در بیان و رباع
 صفت قطره از برین مقام است اما که ششم نه است و بی حایفم
 زیرا که هم می است ز افزونست و نه کم بی حال بانه وقت و بود و مقام
 بی مانده نه نه او هم گشت عدم و هین معنی است
 منقش عقل نور است که منطاط کالیف است و بکفر فون
 شدن عبارة از عدم ظاهر است و از کمال غریبی است

فواهم عقل نور محمد است که ظاهر و منظر است
 ای است و نه عرف این لایبول این و نه قال عرف
 اسم از این است 44 و حایفم حایف مصفاة و
 دایم مزگانه که تبدیل صفات دارند از روحانیات بالیهات و از ظلی
 ساد روحانیات دل که بر مس بدن است و را

الاعضاء است القلبیت این و عین اسم است
 و ان صفت غضب و شهوة است که دو سبب طایر عرفانی
 و نقصان و خلق و این که در این است معلوم است
 این است که در این است که در این است که در این است

دوا تو در دست و ان اشتغال

حق است که وجه منزه الی ربّه و تو نمیدانی و بلاء تو از دست و ان
اشتغال بامسوس است و ان وجه منزه الی نفس است و تو انرا اشتغال
میکشی و رسم انک جزء صغیر و فیک انطور العالم اکبر و این سبب قول
صوفیان محقق است که انسان عالم کبیر است از ان سرور او بسیار
و فیک انان عالم اکبر است

بعضی بخوانند و بکند از

مفوق ذات را اوصفات را اسمای تبار حقیقه و طریقه و شریقه و
روح و قلب و نفس و درایه سبب را البان کرد ذات و صفات
و اسم را افعال داخل در اسم است پس همان دو باشد و انرا
در مقام نبوه و ولایه و حکمه ربط ده و در انک دان ترا عوالم
او ادعوا الرحمن ایامه عوالم الکاء الحسنه را انخوان سو او اسم
و ذات و صفه و رسم در انک است بجهت و علاقه است بر هر هکلی که
مراتب ظهور در رجات است اول و اگر در لکات است دوم از انکه مقیده
نظم و که و ره کست و مطلق را در مقیده و خود نیست و دلیل و
اول قول

اسما تولوا فتم و هم انه همس تو چه میکند

ایامه عوالم الکاء الحسنه اینست منام او را که او
نامیند ارد بهر نامی خوانند سر بر ارد و علم آدم الکاء و کلمه همس تعلیم

آن بالا بسیار عارفه است و مع وقت نماز و مع صواکس همی است و با
این مع نفس و قلب و روح و روحیه و ذات و صفات و اسما و افعال و
مفاعیل اند و چون این مع چیزهای جمیع شود احوال منقول است و
نقل مشهور است و متواتر است که جمله انبیاء مکرم و بهر هزار چیز
و با چیزهای عالم و از جمله ایشان شمس و صید و در نر مراتب
است و از جمله ایشان شمس نورا و لو الغرم هستند ادم و نوح و ابراهیم
و موسی و عیسی و محمد مصطفی علیهم السلام دین و اتمام عالم یقین باشد
و مرد خود گام نموده و مکن کند بر و جاد اعراض بنماید و لایزال عالم
بفعل و هم با آن همی میزند مره آن نیز نظایر است بمشیت عالم
الارض فلیتظلم این ابی فی فهمی را دان و افعال با شیت همی را
فوان چنانکه فرمود *یعنی ایشان مبعوث اند*
جمع هر چیز و جامع چیز را و اگر نه همی انبیاء و اولیا کمال را و هر کجاست
و نیز

تجلی حکیم روشنی و ظهور است و کلی بجا میماند
ارائه شدن دل است بصفات حمیده و کلی بجا و معی منطبق بالا قابل
کردن نفس است از صفات ذالیم اول محذوب سالک است و دوم
سالک محذوب *بجا و مملکت است که متوسل است*
تجلی و کلی است و یا آنکه

و میباید

و ملواری است و رابط و مصداقی برای تمیز بنیها از بضد
مسی انشایان ار از امور نسبی و یکی بدون دیگر متصور نیست بلکه
بدون دیگر متصور نیست بلکه یکی است یکی در یک جهان مگر جلاد جلاد طلام
قر به بعد بعده قرب اما حکمت مستعده نام در مافیه

و از آنست

ایشان میگویند ولایت قرب حق است و بنوع استعمال بخلق سر و تاء افضل
بلند از بنوع و نیز خدا ایرا و افی گویند بنوع و این را حضرت قطب
جواب داده که اگر بنوع مجزای شغل بخلق بود در این محلی لازم
امیر فایضی سخن بنوع عبارت از جمع الجمع است در عین لیه سر کثره و
در استعمال بخلق او از حق جدا نیست این کثره او را مفرقه و اس مطلق
فلقت است که در عین کثره و صده بنوع و اگر نه پیش از طلو خود هم در
بودیم از این جهت مستحق فارغ را افضل از فارغ مستحق
و جمع الجمع را بر جمع فضل مند و الصوفی کابری و اس خوانند یعنی بدیده
با خلق و جدا از ایشان ظاهر با خلق باطن با فدای و یا صوفی بنودنه با حق
صیق و جدا از صو ظاهر صلیک حکم جمع الجمع است اکنون بدانکه

و بر و شرف آفتاب مانده

ایشان میگویند یکی در یک عالم است و یکی در یک عالم است و یکی در یک عالم است
و یکی در یک عالم است و یکی در یک عالم است و یکی در یک عالم است

اما سحر قدرت قبطی که مختص است

اشاره گانی هستند اما

از مراتب ظهور در حجاب است نه در کلمات نبی اله تعالی را و اما بهر
اینها در کلمات است صاکم گفت و موجب انرا بیان کنه

عناوین که در این مکتب است و در این مکتب است و در این مکتب است

همان فرامی که بنی فرمود و سبب آن بیان کنه و یا نکنه اگر مجذوب و سبب
نمان عادت نیست و اگر سبب مجذوب است بیان کنه که قرب بیکم است
بیکم و همست این راه اقتضای کرده است صاکم فرمود

در حق این و بی است

در حق بیکم و نیز

و نیز که در این مکتب است و ولایت عباد از حق علم و عمل

و موهبت است و نیز که در این مکتب است و نیز

و نیز که در این مکتب است و نیز

و نیز که در این مکتب است و نیز

و نیز که در این مکتب است و نیز

و نیز که در این مکتب است و نیز

و نیز که در این مکتب است و نیز

و نیز که در این مکتب است و نیز

و نیز

وزیر

ونیز

بلکه هیچ خبر از علویات و سفلیات حضرت
الذرات از حکم خالی نباشد مگر راجعش نور نامست و جانی عقل و جانی
به وجه حکم ظاهر و باطن اشیاست پس حکم از حکم الله مشتق باشد
هر چه شی از حکم الله خالی نیست یعنی نیست و ولی غیر ذلک
پس حکم و ربوبیت و الوهیت و عبودیت و چهار
قسم الیها فاعلم بلکه نیست تراد و دارند که هیچ خبر از این چهار خالی نیست
مگر عنایه اربعه از ایشان ناپسند است و نیز

وفا صندا چلے جیتا میدان

در شهر میدان

طبیق روح و معاش و معاد است و یا چون روح و دل و نفس
و یا چون روح و دل و نفس و یا چون کبر و زبده و روغن و یا چون
و صفات و افعال است که هر یک به دن دیگر منصرفند

و اما الزم می شن اند ادم و ابراهیم
و موسی و عیسی و محمد رسول الله صلوات الله علیه و سلامه علیهم اجمعین و این
هم کارخانه خدائی اند و مع مقامات سلوک و وصول باغچه ضرر کل زبان

سر فرمود بی واسطه است موهبت و عطای صرف است و علمنا من لدنا علما
 همین است که فضل الهی بوجهی بسیار و از فضل العظیم هم بسیار
 چنانکه فرمود *و ما یزیدنا فی فضلنا الا انما یریدنا ان نعلم انما یریدنا ان نعلم*
 دینی ری فاضل و دینی مزارت است چنانکه شیخ ماسیح الاسلام
 محمود بنو الدین صراع و جلال فرمود التصوف علم و عمل و موهبت و عطا
 و بخشش محض است که مذکور است
 سخن معانی الانبیاء امریان تکلم الناس
 عاقله عقولهم همین است
 و در سلم
 از مردم از دل خود بشنود که جنب و جنبی است و آنکه بواسطه بانه
 فرشته در هوا سخنی گوید و یا در خواب بگوید و بگوید که جنبی بکن و جنبی
 بکن و ازین لفظ این مراد است
 ای شافعه شافعه سخن رو برو گفتن است بلا در سلم
 ترجمانی و ماکان بجز این بکلمه
 در شافعه مروف و اصوات حجاب است اگر چه حجاب دیگر نیست او نه
 و در حجاب همین حجاب حروف و اصوات است و اگر نه بدون این سکوت
 بنامه اگر مردم از دل خود بشنود و صدای و سلم باز و گوید که

من از بن ایته و از پر سخنی نیست همان آند که هفت فبط گفت از کرامت
نام کرده ایم آن در صد هزار جیب و در سار است
یعنی این مسافه نبیه و می و ارسال رسول مسافه باشد

باب از عهدہ حدیث شریف الناس مر کحل و مدہ برون آید و

و روعده حدیث المؤمن را بحدیث لایق بحدیث لایق در آید و اگر نه حدیث لایق
است پس نیز بنا بر اسناد ضعیف است و انکه لایق است و اسناد مستقیم
اسناد مجاز است همچنین نه بضلل است فلا در این حدیث و مضل می باشد
و همین معنی حدیث است بعثت اللهم ابنة و لیس بیده شیعی و بعث
ابلیس للضلالة و لیس بیده شیعی

و ان ما تم فلها مرتبط همسر رسد و و هو ال عبقصو و غیر
اراده مرشد و تعلیم و تلقین او ممکن نیست همانک در دو مذکور
گرفت

از انکه فاعل صقیف هموست و ادب فاعل کم و ما تعاون تو و عمل تو مستوجب
بدوست تعالی کنون بدانکه

چشمک فرود
بعی مرانا جلال و بر از سر حالت زنده و احوال

بعضی مطایفه

و مصلح خلق همین انسان است نوکس لا خلق الا فلک همین بیان است

و خلق جیب العالم کلم و خلق کلم ب همین نشان است و ان الله خلق آدم بجا

صورتی بجم از این همان است و ان الله خلق آدم فقیح فیه هم بدیر نفعان است

بر ایند بر ایند که عین بجا یعنی نور مرد مک چشم ابید و قوه عین آید

چشمی دارم هم بر از صوره دوست باریده مرا خوش است

مومن دوست در دوست از دیده و دوست فرق کردن بر نکوست

یا دوست بجا بریده مادیده محبت فاذا احبته کنت بحبه الله

بنوعیه هم عین است و با آنک معضی باشد که اعمال با بر که عبارت از

تعیین اولی و تصور سابع و وجود بخت و دریا اول و روح انسان است

همین شخص شاست که حرکات و سکات نما از امار صفات و افعال است

همان اول فکر است که افعال است و افعال اول فکر است این همان

ظاهر است که باطن بود و همان باطن است که ظاهر است اول و افعال

در هم حال ظاهر و باطن است در هم باب و از در هم حال دوام میخواهد

۶۴

که زمان جدا میگویند و دوام حال خبر او تعالی را محال

بعضی ذات است

و صفات و افعال است مقام است باعتبار صوکل و این را حقیقی

و طریق در بر نامند و مجرب و معترف و محامد گویند و ان

استقلال

بذات است

S. 65

ذات است نه بنفوت و صفات این را صوفیه کار میگویند و استعمال و
افعال و صفات ذات است نه بنفوت و صفات و این راه صوفیه کار
میگویند ایست و استعمال با افعال و صفات را کار نمیگویند بلکه
ما را است بر کار هون ترا از تو ما که بمانند دولت آن دولت است کار راه
و حکایت شیخ شیخ و شیخ به الدین و شیخ جلال تبریز و شیخ فردالدین عطارد
بار گفته ام سنبه بالیس عارفان دویش صاحب در در
یادش خوانند که نانش نیست یعنی اول انوار صمدیه است اینجا افتد
ولا وجه ولا فصل ولا وصل ولا اقرب ولا بعد ولا خلق ولا خلق کل ال
هو الواصل الهمار است بعد ان الیهات است که مقام انبیاء و اولیاء
خاص است از حالات و ارادات و مشاهدات و معانیات و غیره دیگر
من الیهات و سیوم و فکر و تامل است که طور عقل است اول اصص
و دوم خاص و سیوم عام ضاکم و با اول مجسمه که مقام
صفت رسالت است حکم و چگونه همین دلالت است و دوم معرفت مقام انبیاء
انبیاء و خاص آن است و سیوم معام است که مقام زناد و عباد است و
حقیقه و طریقه و شریعت است و باروح و قلب و نفس و یانانه و وسط
و بذاته است اکنون بیان است در یکی بشنو
ظاهر و کسب کامل شده باشد فرغ الله لا یخفی علی شیخ این باشد
عارف و معروف بمعنی است در خدا را بشناسد فقه است پس عالم و عمل

از آنکه از انسان عالم کبر است و حکم تخم و شجر است که شجر با هر که صفت خود را
تخم صغیر است و دایره در نقطه صغیر است این بیان نبی است و است تعالی
بیان حکما انبیه است پس اول از ویدین است و این ازین بد و همین
معنیست محذوب ساکن و ساکن محذوب را قول تعالی حکم و چگونه و فایده
و قول بر هر دو را فاست ما را فواست مویه قول صوفیه است
این تخم نام الهی توئیس و این انبیه جمال است توئیس بر و نون
مردم در عالم هست در خود بطلب مراح خواست توئیس تخمین
قطره پسین شمارا توئیس فوئیس را بیازید مدار نخا الا فروع الی ثلث
اینست در آیات مذکوره مقصود این نیست است که بگوید

یعنی این عالم از نور من متولد است و منطاهیه و چون فرزند که از مادر و پدر
میداد و ظاهر شده است از آنکه ظهور ذات بصفات است و قوام صفات
بذات او و این ظهور با ما را نبود و بودی وی همان تمثیل هو و مراب
که هو اظهار برابر سراب قائم بهو است بلکه مراب صوره هو و هو و
مغرب هو الا قول هو الا فروع هو الطاهر هو الباطن بخوان و کان اندولم
یکن موسی و هو الا ان کالان بدان پس هو یکی که مادر و بوجهر سرور
مقتضی همان یک وجود است که باعتبارات جهات مستوع میس و مقتضی
مقام که عالم سب و اضافات است و یا اگر روح حیوانه از انسانی است
که قوام وید و است و روح حیوانه منظر روح انسان است و مرکب و الا

اوست اگر این نباشد ظهور او نباشد اگر بگوید با آن ظهور مغرب باشد مگر کینه
و کینه بود این از امور نیست یکدیگر دیگر مقصود حکم فرمود
و وضع اشتباهی مواضعها بکن تا عرفان کمال باشد و هر چه مستقیم
حکام بعضی موهان کشیده اند و بگویند اعتبار نگرفته اند و در کمال و در
افتاده اند چنانکه فرمود
و نه آنست که بگویند غیر مغرب
نمایه مرتبه و غایه درجه اوست مغرب بگویند نقصان بدست
مغرب باشد یا بگویند بگویند چنانکه در خود داشته باشد
بگویند دارد و در حقیقت مغرب مغرب و فاسد است و فاسد
مغرب مغرب است همین معنی است که گفته اند ظهور ذات صفات
و ظهور صفات با اسماء و ظهور اسماء با افعال و ظهور افعال با مفعولات است
کمال درجه ظهور ذات و نمایه و نمایه مقامات تا مفعولات است و بنابر
میان خود لا عین و لا غیر است بنسبت ما و بنسبت او تعالی که عین عین است
و همین معنی است که این را چهار مقام دانسته اند لا موت جبروت ملکوت
ما سوت و همین معنی است که هر شی را چهار وجه گفته اند وجود در ذرات
و وجود در عبارة و وجود در کنایه و وجود در خارج مثلاً از نه صون دل
تصور کنی و بود ذرات باشد و چون تلفظ کنی و بنویسی و در خارج سخن
سخت و دقیق است و ابطا طور بیان معنی است اگر فهم کنی زمره که تو یک

طفا کبرائی اوست بفعل امر ما بنا، و حکم بایرید توقع بی نیاز اوست اقل
مانند هر فلقه قاص اوست اینها از سنج است که مرد خود کا نموده است
و عجز را با هیچ چیز جمع کرده است بروجام اعتراض نموده است از آنکه
و ارمیت از ریت و کفن در ریت منظور است اما این در وقت و مکان
است نه دایم چنانکه لفظ در هر روز میسر و دلیل است در مرد و معالج
و در برین عمل کند در اینجای محقق باشد چنانکه بالا رفت این آثار تمام
الهیات است از آنوار صمدیه که انجا وضع بسیار و مواضعها است
و حقیقه و طریقه و سیریه در هر جمع اند و اگر نه حل بر نقصان افتد و کمال نقص
ملعون باشد چنانکه فرمود

از آنکه اما مدینه العلم عیارها مقرر است مانند نیر الاور نظیر
است و عیال تطیر نیست است و نیز نزد محققان هیچ میان عبودیه و الوهیه
شرط است چنانکه گفته اند ما را فرمان است اب از غریب بیاریم و کف
مای تر شدن نه هم و سخن
فایده و پیوده

یعنی در چشم مرد که چشم منبر که آن چشم دل است و
بصیرت نام است جز عکس الیهیات و بر صمدیات نیست از آنکه عکس
و شخص کی است بحقیقه همان نور است که عیال مختلف و اعتبار را
ستوده با سایر منقوعه موسوم گشته بمقتضی عالم رب و

واضافات که عالم صفات است و مقصود محققان اعتبار ذات است
ز نفوت و صفات چنانکه فرمود

ما از هور بسبب ذات مراد است و از امات
صفات پس ذات در ترکیبات و کشفیات و تمکلات و شکلات
که اشاره بصفات است که میبکند و یک دیگر نبره دارد و هر یک بحسب
انواع و اغیر میکند و لیس کلمه شی میخواند هر روز دیگر مطلق نیست
ان امر لایتنجی به صورته الاتین و لاسیله تنجی به صورته مرتین هم است
س مامات و رتبه نور حق محمد است که در رتبه ظاهر دیده است
ان در خلق الخلق به ظلمه نام رتبه علیهم نه نوده هم بر است
یعنی ذات قدیم را تازه و تر در خشک
و تر بر چشم که بر و بر و بر از بر کرده و ازل به صورته ابد نوده و سب
واضافات را در جمیع کایات و موجودات نظیر خود اظهار فرمود و
خود چنانکه بود همچنان لایتنجی نماند و نافی صفات بحد و اناکوان ابیات فرموده
لکان امر و لم یکن موشی و هو اناک لکان

یعنی عالم کبر بر منم که از نور محمد و نور محمد از نور احد است
که عالم کبر است و عالم صغیر ای ما لور است و عالم صغیر عالم کبر
نزد مکلا و انسان عالم صغیر است و نزد صوفیان محققان انسان عالم است
کبر است که انرا فرمود و الخلق من انرا بصریح است و عالم کبر عالم صغیر است

بنو آدم بشری و الهی بر حکم اتصاف بصفات او تعالی

گفت ^{بغیر از قبیل}

تمکلات و تکلمات است در صقیقه و این اسامی مستنوعه و تعینات

مقتضی مظاهر و قوایل است و مستنوع از صفات متکثره چنانکه فرمود

فرمود ^{مستنوع}

دست اسرار و در هر یک از این اسرار

برد و عبارة از جمال و جلال است که جلال عاقلی جمال است و جمال معنوی

اوست و در صقیقه برد و یکی است جمال جلاله جمال وضع کائنات ارباب

و انار این دو چیز است پس صقیقه محقیقه خویش باری است و دوم و یکی

و کانون و خیال بکار رفت ادم و ابلیس نمودن است حکم هر قطر

فرمود دختر خود مادر را در خود را بدر او را از خود این

بر در هر یک از این اسرار همانکس کی غلاف دیگر است و هر یک مثبت

دیگر است وجود او ظهور اوست چنانکه فرمود

بیر عریضه ^{بغیر مصطلحی مرتفع}

بغیر عریضه ^{بغیر مصطلحی مرتفع}

بغیر عریضه ^{بغیر مصطلحی مرتفع}

همینست ماست و عالم حق و صقیقه و راء الورا است و اینست و اینست

محیط از این قیاست و عمل بر هر خط است که صقیقه محقق آن که عالم حق و صقیقه

و عامل اثر و زنده بقول غلاف اینست چنانکه فرمود

بغیر عریضه ^{بغیر مصطلحی مرتفع}

بغیر عریضه ^{بغیر مصطلحی مرتفع}

یعنی سان سخنش اهل مقامات رازبان گار است
 و گفتار عطار نیست از آن مادر که من زادم در گرابه ^{صفقتش} ^{مفتش}
 از آنم کبر میخوانند که مادر زنا کردم سخن بدستی است و اگر نه
 عالم صقیق در طبعی که بکند در باد در قطره چون در آینه پس نیز میان عالم
 صقیق و عالم طبعی هلاک میان روح و تن است نه داخل نه خارج نه متصل
 و نه منفصل نه بیرون نه درون فاما همچون فنون نور است و آن امر
 لایواضحا بایضد رغن العاویذ غلبه الاستیقا و مثبت و مکتوب است
 به صورت رساله دور ولایت است که سر و سستی غالب است و دور
 بنوع صحو و صحو بسیار غالب بفرود درجه انبیاء بالا تر از برتر اولیا
 باشد ابتدا النبوة انتهاء الولاية این باشد عجب این مرد و موصد
 را نمی پسندد از آنکه سخن فاضل فرمودند و اسرار خدا را بر آورده
 میان ندیدند و بای از حد بیرون نهادند و ابیهوا لما ابهم الله راز عباد میگردند
 و انشاء السکر را اعتبارند داشتند و کما للناس علی قدر عقولهم را
 احوال کردند چنانکه فرمود ^{بعین شیخ فرید}
 عطار

از آنکه از مقتضای مقام
 انصاف بصفات است صریحاً ذاتاً و صفاتاً همین است و نه صحت فطر
 فطر شده باشد بر فطر و اما آن پشاه است پشاه ذاتی و آن پشاه
 و افعال او تعالی مغلل بعلت نه هر چه فوئش آید بکنند لا یسأل عما یفعل

کرم و صاف چون نمیده که باره در دهن آمدن همان و کذا کس همان کس
 عالم کون و قفا در اصفه جلال و بطلال را دیو فرسود و گمان قاب قوسین او آید
 را نموده و از کون غیب و بطون
 تاریب بنظهور و تزیین و شهودی در معهود و انار و کسب و ذرا
 الو و شفا لوابی مثل و چه عیب چون سبزه که کوه
 و این دو که همان است که قاب قوسین او ادنی را انشا است
 و ذات و شرف و فعل و لا هویت و ملکوت و ماسوت را بهمان است
 که از عالم عین و عیان است چنانکه فرسود
 از غیبه تزیین و دکل و بارکی و شیرین ساقی و خفته و صبح است خبر
 مجلس سارای و میر در قیام ریز و هم زیر و زبر و زیر و زبر بر تدا
 غیر الارض و السموات را بردار
 بجهنم و بچگونه را جلوه داد بر ضلوه و صده
 و بکر ابکار دست در ازیر و بافر ازیر
 و دل کدار در روح و روح نوار نموده
 که انرا البلاء العلیا خیر من البلاء السفیة گفته
 و دست کرم و لطف و محبت و عشق نامیده اند
 و فرج و انزال بکد و روح و انزال بر حکم سبقت رحمت غنچه
 و منکک شمس و علم یعنی همی در دل است

وین دهر کی اغازی و در دنیا دیده کردن گرفت و نادیده وار
 و بکر الایکهار صومار در سوراخ و چون رشته نازنج و رسیان بافتی
 و سکر ضدی در سوراخ و در رخت در رواج کرد و کوه کران سنجی در
 و اندرون
 از آنک دایره از نقطه جز لا تجز است هم در جست و جو و رقی و خط
 و تکا بود که درون شکوفه خوش بو کی بود ظهور خواست اه عشق
 و شک پوشیده نماند و بهمانکر در نام خانه را معطر کرد و آن باد آب زندگار
 ملنا اریح مبلرات اشاره بدست منار دافع محج میر الصلح و
 التراب عباره از دست و صلب و تراب بایب اتس و فاک است این
 چهار عناصر عالم پاک است که کجی لاهوت و جبروت و ملکوت و ناهوت
 گویند و ذات و صفات و اسماء و افعال هم خوانند مردم در افرینش علو
 و سفلی است اندر این چهار است و انسان جامع مر چهار است و از ظهور
 حاکم کوان و اظهار است انانیت و الملو من اسرار و دنا است خاتم
 فرمود که و کبر الایکهار صومار در سوراخ و کوه کران سنجی در
 الخلق من است
 یعنی فیض میگوید هر چه موجود است
 و اطلاق وجود بر او میکنند از اثر وجود من است مگر ظهور من است قائم
 بذات من و صفو جمال و جلال من
 و بصورت و ادراک است حق من متصف شدم
 اینها را برده فنا کردم البته البته که است غرض از این

که ظاهر هم نمود و بعد به که باطن و ظاهر را معور کند

مظهر که آن عالم دل است و بر سر است که خلق الدلوه

قبل الاضداد بالالف عام اشاره بدوست

که گفتیم و از قوه بغل آمد و از بطون بظهور میست

بر حکم اناعنه الکثر

قلوبهم الاضداد کبج در ویرانه و فرام باشد المجامیرة بدز المسایده

و عاده به رهایی و قلاب

بمخضعین نجیف را در تراشکسته افتاده ضوار و اواره پتوار برسد

که در حجاب غره و غطیم و کبراء و استغنا میست

اما بود که در حضور و ظهور او بر حکم الحق لسه طوره خفی ظاهر و بد

و بر هر یکی از عالم فخر دات و مرکبات و مؤات است و بر کل حسب استعداد

فود و فواد محو خود از و تعالی بقا و دوام یافت و اما

ولو بسط انه الرزق لعباده

بنیره و فراس فار فار و جام ضواب به تاب خود

و انوار عهود همه بجهت و فاصیت و او را فاست ما را فاست نند و فت

که در عالمی نظر بر ذات می نیست از بر صفات و نفوت که هم از و بد و یکم

لنحه ذلت ضوار و بعد و در المیر که خاک کی که ابعد الابعاد و اسفل

ان اسفلین است بر گرفت و بکرم محض و لطف صرف و فیه خالطنه

و سفلیات یا لائرو بلند تر یافت و بتزئیف مزئیف و لقد کرنا بنی آدم و

علماء هم في البر والبحر شرف کردند و دیدم ان الله اصطفى آدم در ملکوت افکند
 و غلغله ثمر اجنباه ربه در کوشش کوشش نهی ملک انداخت و روی
 صفة لا ملکان بر روی واقف مقام او ادبی در
 غلوة علی اشارت بیست فرمود این
 مقام حال صفة کاه عاشق و معشوق است و صفت نیاز و صفت
 محمد است و خبر این دو که یک سو بر دارد و ثالث لهما و امیر المؤمنین
 علی در بیان این غلوة کاهت بر روی چشم بسته بکار جادوب درون
 میدهد و صفة اشاره روی است و طاق بسته بسته و سطح بر
 سطح و بستان ربوبیت و الهی الوهیت و در کبریا است اشاره با غنا و
 سخت و کنار با هنجار است چنانکه فرمود
 یعنی یک دل و یک هم و یک خطاه و یک ذات همچون دو مغز بسته
 اند یکی خزان با هم گرفتاری و از دیگر سلالی همین اشاره فرمود
 و قد جاء فی قیص البکل مسترا حفظا عن الاغیار والنظر
 لکان لکان مالت از که فظن خیر او لاسال غم الخیر بطریق و
 صفت طهر بر فرمود که بیای یار غار بکر خط از بکر
 و کنار و با کسی مکر انشاء الکر کنفر اند
 چون هو سر بانی و صدق در عیانی و لباب و باب
 و عباب آب حیوانی که بهر که رسید داد حیوة با و ادانی از چشم بسته حیوة
 شادمانی است لیرین صود جلاب نبات دواره و شکراره و نرم و گرم و

بنوة و دلائے مفوض بدو کند و خلقت مجرب و نایب و دواج مملکت و طراز و
توقع سلطنت ثابت و راه آن مکرر مجرب و مدد معاش و مقام محمود آرازان
شد و بدید حکم و حکوم در ملای اعلا اقتاد و صوموشان خطایر قدس و
عالمان دگران منابر انش که در باغ انش و ربا جز قدس عشرت و نریز
تندیس و کل تنه به قصه خراسان بریده و کبیده بودند و در باغ دانا و
غری در سر دکنه و خطبه تجرید بر خود خوانده کمالا کوس کی کاوس دولت
مستی ملک بی ملک در مسامع ایشان اقتاد انکشت صوموشان در دین
گرفته و نفوس باری که با خود رکت گرفته بودند که نواخت او تعالی بطاعت است
وردا و بعضی صانع قضا با عقل و عالم ایشان است ذلک مبلغهم العلم است
مردن نواخت آدم و سفل دما و روح گناه و عا ساعه فضاغ طایفه علم
دولتش بر آید و بر تخت مملکت و بر طلافه بنشاند هم هیبا کل علوب
که نحوه طاعات و خوار عبادات صفات و خالص در سر دکنه اند بر کمال
ایم لا یعلل و لا یبال عما یفعلون دانستند که نواخت بطاعت نیست و لا
بعضی نه من قبل قبل بلای علم و سبب و من در در بلا طایفه و ادب
هم پیش تخت یک او بسجی دانستند و یفعل ایم ما یشاء و یکم ما یرید و دانستند
و ناقص رانده کامل دیدند اربی
و نیز او نه بگوشت و نه از گوشت و نه از گوشت و نه از گوشت
و نه از گوشت و نه از گوشت و نه از گوشت و نه از گوشت

واین

ما سماع بنی خود قولا و فعلا و حالا میسر کنون کن از نظر باز ای

یعنی سخن مارتی عظیم دارد از عالم کسوفات و نکلمات است از نظر
و کسبیات بقدر کشف تمام و نیل تمام معلوم شود مریضه ذاق عرف
احاطه این علم خاص کند اگر چه بدین مفسر است که گفته اند ما که این معنی بلند است
این قدر فهم کردیم نظر باز بر هر چه است و کدک دو یکی و عندا عریضه ندارد
بدان وجه که رفت مگر یکایک نظر بر ضوی افتد و از آن مردم در عالم و
و مقام یک وجود و در دریا به محیط اعرف گردد و باز او را روای آن نمایند
که به بینم النظرة الاولى کتابت و باقی هم صاکم حضرت قطب مسعود است
و هم و را از او را دانست که و را از این مظهر که رفت حضرت طهور است
است که میخونه و میگویند و حرس و کلام و جبهه و دهانه لازم حال این مقام
و مثال این همانست که در اول کتاب طهور و تبیان است مرد کوزه از
برق ساخت و در مریضه است آفتاب بر و یافت کوزه را عین آبر
یافت ابر را که از او این بیند فیه ضرب تمام قطره بدیاد

5. 44

سوی در یاد است الحال از اقرن بالقدم لم یثقی لراثر
در حذب رحمن است جبینی سکون است بعینه در باسلوک
که خاصه ما که ملوک است که باطن معور است

شرعی تو مانده خود را بیل یک از هر بدتر و خوارتر دانند او کس که انعام بهم
افضل زد خوانند سخن حق و قطب را با فرمودم برین محمول است و

چنانکه این فرمود

و

سبب آن همان است که با رفت و نبره یون

و

الجنس مع الجنس امیل

و

بدان وجهی که مان رفت کرم الظاهر عنوان الباطل هست و این ظاهر همان

باطل است و باطن و باطن همان ظاهر در صفت و اول هو الاخر هو الظاهر

هو الباطل نیست اما مرید است غافل سخن را بیدار دارد که مهار را

کاشانه نمیکند که مصحح درین باب است

بعضی که محبوب هو آید و محمول غایب او آید و

هم از بر نور شایسته است و بر شایسته در عالم هست و فطن است

و صفات است پس مقصود بالذات نیست و بالذات اهل صفت

ابد و بر شایسته اصحاب و هم و جمال اند و هم بود و در حقیقت بحقیقت

باز آید بر شایسته اهل داند و اهل صفات و افعال و این هم نبیره ذات

خود هم و جمال نیست لکن لا خلق الا فلک همین است و اگر عالمین

یلفظ تفسیر خوانند و او باشد که جمیع عوالم باعتبار هر یک همین دو اند و علوب

و فیل و انسان و راء ایسانست از یک مظهر ذات است و هم مظاهر
 صفات لما اراد الله ان يظهر ذاته خلق آدم و لما اراد ان يظهر صفاته خلق
 العالم و ان الله خلق آدم قبی فی هین راء و سن میکند این شعر هم
 اما قیاس که امر اصل الخالقین اشاره بر است
 سرکار از دو صفة افزیده است حکیم لما خلت به نقت و باقی مخلوقات
 مظهر یک صفة مسافه حایل و با جلایل پس فضل این صوره و معنی است
 شد حکیم گفته اند حق تعالی را صوره نیست اگر بالفرض بودی همی صوره
 انسان بودی بگوید
 که صوره را هم اعتبار آمده بعده این معنی گفت

نه انکه همی صوره ظاهر که بادی همی صوره ظاهر
 فاما معنی صوره را اعتبار است اگر مرد و جمع شوند ان کار است که چون
 صوره معنی ظهور و صوره را بغیر معنی وجود نه هم از ان الحسن
 گفت ابر المصوبین

ای از ذات فاما اگر هم عالم تمثیل است ان را خصوصیت و نسبت وابط
 دیگر است برابر الوجودات و الخلقات هم از ان درجه خلافت و برتر

هر نفسی است که خلق به اشاره همان است که کلام بر سبیل است
 است مثال است هر چه مردم طعام لذیذ و نعم عزیز و الوان و انواع
 اطعم و ملوک نفیس و طبیب و نجیب خود نفس کنده تر و بلید و ضعیف
 و مجنن تر باشد که مردم را طاقم آن نباشد از این صفت شراب نیز و تلخ و صاف
 و مرط و خشک و اول غم باشد از این صفت و مست کوثر و حار و سرد
 سرد و خشک و عذراحت تر و داء الحما و الحما بر رفع از الحما بالجلد
 بیا هم از این جهت انسان فضل بر ملک یافت و معرفت از معرفت هم
 و بهتر شد و مخصوص به معرفت است که هم درجه از درجات جمال و هم
 از درجات جلال و هم دقت از دقایق لطف و خیر و نوال و هم لطیف از
 لطایق قدرت و کمال و مکرر است هم از آن صورت جامع مظان جمیع
 و اما و افعال آن و صورت کم فاضل صورتی غره درین و آن است خلق آدم
 عیا صوره همین که نم ریازد و لا اراد است آن بخلی خلقا جامعاً للمظاهر کلها
 و التوابع با جمیع نفس را فاعل دیکه و اصعار از منتهای ملک کذا الوفاست
 فلم یخلص الصورة ولم یترک بنسبه الصورة الانسان و بنسبه و ان اخلق
 آدم عیا صورته و در عالم ظاهر بعض را قائم و بعض را قاعده و بعض را مابین
 و بعض را راکع و بعض را ساجد و بعض را غلطان و بعض را جنس و بعض
 اما صوره انسان را جامع آن و قادر بر آن گردانید و او را انجائی رسانید
 که هم را غنیمت آید و از عالم است و اضافات بر تر کرد جمال جلال و جلال
 او گردانید فرس بر العلویات و السفلیات و او را با این هم کرد و راست

و ظلمات بوراء الورد بر دو هم را بر علم او کرد و در کم و بیش دو نخت بر او ای
 یوم القیم و لا فخر در حق او و را را این فرمود که هر کس بد فرشته از کاین
 گزند کند دیوزن با کاین مثال این انسان با این ظلم و کدوره و صفا و
 لطافه مثال طاووس باشد که از هم آواز خوب تر و زیاده و آواز بر سر و علم در
 بر ما ان بهم بایش را بپناه کرد اینده است که چون نظر بر خوبی خود کند و بی نظر
 بر مایس افتد مکره و خود را فخر و شکسته و از هم کمتر و بدتر بنماید اما
 خدای بر تو ادا کردم خدا ترا فهمید و با بالنبی الامام و نیزه بیکل علو و سفا
 را سخر او کرد اینده و سخر لکم مانه الرکات و ما فی الارض حیثا منه در
 او فرو خواند و همگی را یارای آن نداد که با او برابری با کاین طاووس
 ملائکه و ملک انبیاء میگوید که لودنوت انما لا خیر فی انما انما
 و اضا فایم از ان یک انکست بر سر من نتوانم هم از منی است که چون مردم
 در بیان اسرار ابلکار عالم ذات که و را عالم سبب و اضافات است شروع
 میکنند و سلک عالم قلم را بدندان صر و با کاست بجز و حیزه میکنند و خیر
 میکنند این در طاقه مایست این از عالم و را و در است این را جزو احوال
 محیطیت و از من و را بهم محیط نیست ای نسخی نام البرکات
 و ابر این جمالش تو یک بیرون ز تو نیست مردم در عالم هست
 در خود بطلب برای خواست تو غیر مقصود بالذات همین است
 است باقی هم بتبع او از منی است نسخی گفتن اجازه نیست اینها اما انما
 بعد رفتم خواهم نسخی باید گفت تا دیر نشوند و بی ادبی نکنند و تجاوز حد و

که سلطان با سواد و فصاحت و ملاقاتی شد که در هر حال یقین که الی سید
همی روحی ترا با مانده است گفت اری یک ده مانده است یعنی بی فکر و نظر
المراد آنکه او آن یک ده مانده است در تو نظر بر امر دان است اگر چه تو
سواد طریقی از هم عیقات راه گذشتی فاما این عبقور سخته سوار است از تو
که گشتی بر صواب و اصول شکل تراست مصوم و محوم خلق این ابتلا بعد رسول
است زاده پس ازین از انار و اجناد با یقین است از این پناه و اولیاء
همی این نظر را را اعتبار یک پناه است

عشر مبله

این نه عباد از نه امیات صفات است نزدیک بعضی امیات صفات نه است
و در آن هم تن و نفس و عقل و قلب و روح و کرم و فروع اعظم و فیض
اقدس است از انار و اجناد با یقین است از این پناه و اولیاء
از و هو که سلطان از و تجرید خود میگویم
ای سنائی چه کن تا با سلطان
همی از کمرسان تا با سلطان و ازین دان سر بر تا از انار و کمرسان
مهر و مانع بر زانی نوع و نقش نه بر همین زیراک
تجلیات و کلمات آفره محروم گشتی پس
برای آنکه در آن نظر نه و در این که کمرسان تا با سلطان

عظیم و خسران جمیع
یعنی فهم کن هر کفره میشود در منع نظر باز و غنیمت دل
و در عمل ارزا و اگر ترا فراموش کنی باشد که انبیا مرکب مع انزاله اگر
یا و در علم عدم می کنی انزما سنخی با نبوت است که مبارکه و مجاز باضار و انوار
است اکنون بیانی ذکر اوضح و اظهار ما قبل برای نظر ارباب بنو مال در تعالی

از امار ذات و صفات این حاضر نموده
انسان و بصورت ظاهر او نیست این متعلق به غایت است که لا فلف
بیدی اشاره بدوست این بصفه الجمال والجلال والعلو والسفل
باطن

و ظاهر ساعه فائز
دائیم حال شود

این
هفت چیز از صفات الوان نفس است چنانکه دل را هفت ملود است
بگوئیم اری باشد اما از کمال
جلال است که از کمال بخیج جمال است و کمال این دو صفت در ذات انسان است

مصلوبی که مستقیم بانوار صمدیه است حدیث بیات ظاهر کردند و ظاهر
کرداریند بکلی همین اتلا نظر بر زن و دوم مافح محمد منی الدیالافت
بهیج نشاء العالم و عدم دیدن مردمان سایه او و بول و غایب او علیه السلام
و غیره بکلی تا خصوصیه او بانوار صمدیه منی سائر الانبیاء و الرسل اثبات
کرد و درین از بار و درجات او علیه السلام باشد نقصان و آدم
و نه دوزخ تحت لوائی یوم القیمه و لا فخر همی ناز باری است و کلا التاکی
بجناحون لا شفاعت حتی ابراهیم همین کار ساز است و قول افضل صحابا
یار غار رسول ابریه بالنسبه گفت ذلک السهو همین اطلاع فایده است

فاما این مرد را هنوز با محبوب و معشوق و صاحب زاده بود هم در راه
او مرد قد و قبح ابریه یحی ابریه شد و من قتل فاما دیکرات بی او را بخود
رسانم و جزاء او رویه من باشد و اکثرد و رسید و از وید و شد
او را با عفت و حیا منبت و اسم لا یستحق غیر الحق از شاه او باشد و او
در زمره انبیاء و اولیاء باشد در درجات الکیات که بالاتر مقام است
اسی و صلصلاست و فضل و صل فرق جمع است و جمع فرق نمایه
درجات انبیاء و اولیاء کمالا الکیات است بلکه لافعه و لا وید
فضل و نا وصل و لا قرب و لا بعد و لاحق کلا بل هو الله الواحد القهار
این از صمدیات است که خاصه صفت رسالت است لی مع ابریه وقت لا یخیر
فیه مکتوب و بانیه من همین است رب صفت فقط مناسب این مقام است

که ایجا که منم نه است و جا و نعت زیر که همگی است نه افروست نه کم
به حال بماند و قفسه ذوق مقام بی مانند خسته او هم گشت عدم ربانیک
از آن خفوت قبطی همی ازین مقام است هستم و یکسیت و نابود
نابود و یکس بود و ابور نام بودم بود بود بود بود نام بودم بود عنی مقصود
که ایجا که منم نه است و جا و نعت زیر که همگی است نه افروست نه کم
کرده است از این جهت که قلب المؤمنین است امیر و شمس المله
بدوست است که در این بود در نفس نری که
که عقل صفاست و از این جهت که از این جهت که از این جهت که
و ان شهوة است و از این جهت که از این جهت که از این جهت که
و ان شهوة است و از این جهت که از این جهت که از این جهت که
ای صاحب جمال کمال شیخ نور محمد شیخ جمیع احوال
و هو استی نق نور مطلق و لغزشی
و بشتی نفس لخطه کردی که اهل
الوان اهل این فاقه گفته اند ما با هم عورتا یک شیطان است که او را در هم
میرا به و با هم مردی شیطان است که او را در هم مردمان میرا به و با هم
که شیطان بر کس از ره خیر در آید که نهم آن سخت دشوار است همانکه منقول

و در سیم جزو یعنی مقیدیت افتاده است جز را معنی نمی آید و معنی ثابت
 نمیشود و المطلق بحر علی اطلاق و یا المطلق المعروض الذات دون الصفات
 گفته اند بهر دو تفسیر مطلق در ضمن مقید موجود نیست بلکه مقید در مطلق باشد
 نه مطلق در مقید هم ازین جهت نسخی نسخ محی الدیرین اعرابی و متابعان او را که
 مطلق و الم مقید نامند محققان رد کرده اند و میگویند که اطلاق و مقید از
 عالم نسب و اختلافات است و خدا تعالی برتر از آنست و از هر مشرور و انهم
 محیط او را بیان است همین صفا حاطه و معیت اثبات کنند که اینها همان یک
 اثبات است از تعالی مع کل شیء لا بمقارنه و غیر کل شیء لا بمقارنه که مقارنه
 و مزایا میان دو چشم باشد تعالی از هر عن ذلک علو اکبر او نیز چون و کسب
 دو وجه باشد حادث و قدیم ایان میان خود جمع نشوند الحال از اقرن با
 القدیم لم یزلوا را از هر دو ثمانه همین باقی باقیه تعالی او ببقایا باشد
 او را جمع و انبانی جمع الجمع است و نیز مطلق معروض نفس ذات است و مقید
 عدم بقده صفات است نه ذات
 یعنی عرض و شرف و شرف و شرف میگویند

و این را اشاره بکلی افعال و صفات و ظهور ذات است از آن هذرا پت
 گفت و بسیار است که در این کتاب است که بشیعه میگویند
 بود قولی از و میراث برده از این کتاب است و دیدن
 شیخ را میگویند که موهوم متناهی اعتبار است که نفس را در آن نشود

بسیار است اکنون بدو دینغامبر را چه گوئی که نظر بر زن او ریا کرد و
گفت ای زن من در این دنیا چه کردی و در آخرت چه کنی
اما این فامه هفت رالت است که کام روح و قلب و نفس او یک نور است
اما آن محمد ابا امد من را که کم نفی ابوه حضور در حضور است هم از آن اورد
سایه نبود که نور را سایه باشد و اصل سخنی است از من پس من مرد کام
شود و چه جبر را مانع حصر کند هکتم بالا کند است هم از آن بکام خود
هر که کند با او جای اعتراض باشد از آن او هستی و او هستی و
هست شیطان را یکی دیده و نور در نور شده و ذات و صفات و افعال
یکه شناخته و یکی در یکی همان یکی است هم از آن نزوح دادند بر حکم الجنة علمه
و این و مثل و مانند این از آن را نور و صمدیه است هم از آن میان زو
مطهرات هم سبقت کرد و بدو علیه السلام موسی فی الیها جبر الکل الی
الجزء هنوز شش ماه کامل نشده بود که حضرت رسالت موسی الموت جبر
الجیب لا الجیب همین است اما اهل از آن را دو دعوه را اینجاست
که زبان کار مردمان است هم از آن میگویند سخن معانی الابیضاء امرنا ان
نکمل الناس علی قدر عقولهم و اگر نه سخن ضایع شود اگر ای از آن مقام
باشد که اهل عزیمت اند نه رخصت
و این سخن از آن است که در این دنیا و آخرت هر که در مقام
و این سخن از آن است که در این دنیا و آخرت هر که در مقام

اری
یعنی رهی رگست و شاه که نیست رهی مخوف است هم از آن گفته اند محققان
راه دین و پیشوایان عالم باین که درین راه کوهها و آتشی و ضد قمار و غار
و کوهها بلند و موحش و ناآرامی از آثار نفس و طبیعت اند بسیار است اگر
قطع کردید و سلامت که نشسته سخنان و اگر نه درجه گارید درجه مصلحت
ایده ای فرومانه گان بی مقدار چنانکه فرمود

فضل و افضل کسبی

و این قسم
هم بنظر بسته کرده و بر حدیث النظرة الاولى که در بغیر اعتبار ارباب نظر
افتد و از اراده دل میرسد و بان صورتی ساعتی یک و بود مشهور و باز
نظر فیسده بر آن نمیدارند بلکه که عند الله سبب مزید اربابان باطله فاما
از وسط فانی نماند و اگر در حقیر برنگ مجاز می بینند و لیکن از اهل نوع نظر
کرده اند و از حقیر نموده بسته کرده اند هم از آن اهل تحقیق و علماء
شریعت با کجاست منع کرده اند که اهل مشی است که کسی سلامه رود و این
کمال احتیاط است در دین

که قسم بیوم است

و درین قسم بیوم اشاره است که در شرمان اند سنخ در ایمان اربابان
که الحیا انرا ایمان گفته اند مگر قول ابو علی سینا در جواب شیخ ابو سعید
الجزیری و ان لا تلقفت الا بالکان و راد الشیخ صریحاً علیه السلام قسم که

مراد از شسته باشد و در نه وراثتم محیط این باشد و یا این قسم نفسانی و صواب
و شیطان که در انسان مجهول است مراد بکند در تعابیر است اول کسی این
کارکننده شیطان بود و خلق را نمود مردم را هیچ پافخس و اعلاط از
جهل نیست از آنکه مردم از بر هماره میباید از جهل است نه از علم و ایسانرا
بل انتم قوم محملون حق تعالی خوانده
و تقار

نه آن فواهی که از آن خطی و لذت گیر و اعتناق و التماس
و التوافق و کند و بوسه و کان را منضمه و بر فهم کردی بعد از تبارک که کلام
از آن اول قدم مقدمه جامع را که نظارت مطلقا منع کردند بر هر مردم را
آن طاقه که است که بر آن بسته کند که اکثر حکمت انچه محقق است و در آن
در وصف بیاید که هر یک از ده استان صیف است که دور از لب
نه است آن را که مدبر او صاف ایستاد
دور و کرشمه غوغ و دلال البیان است

در محبت و
عشق تو
بیهوده ای بلکه ما سنیک دره هم نرسیده پس ترا باید که انوار ما لا ینطاقه
سنن المرسلین را بنه خود را زینت کنیم

بکری بکری بکرہ بر لایل منقور و احادیث

مسلومه اثبات میکنم
یعنی سر هید از اردان کم در ایان ریک امیر است

در نظر راییان کند آن شتر
 او را رسد حاصل است کم درایان
 ضعیف خدای و آن سرخ تور
 اراده قویست مردم فوایدی که شود
 انما امره اذا اراد شیاً ان
 یقول لکن فیکون اشاره بدوست
 محسوس است از دیدن همان در دست
 افتادن همان اکنون تا آنکه تواند
 از ایشان بر هر یک باشد چنانکه فرمود
 پس ایشان نماز سوره مانند ظاهر و
 شکل و نرم اندام و صورت و شکل
 بانقش و نگار حکم مردم خواهد کرد
 دست درازی کند انداختن همان
 و زهر انداختن در آن و جان دادن
 مکن بچشم اراده نگاه در دنیا
 که بشت ما رتبه شست ز اقبال

بهرینه ای مردمان از ابناء و ملوک زیر یک در اقبال است و استحقاق
زنان ابناء و ملوک هم همان حالات و واردات که از معین جلال و جلال اند ایشانرا
هم بیکار اعتدال و استواء باید سنجید که برابر آید قبول و اگر نه در کم از او
و تزیین است که منسوب بنفس و طبیعت است چنانکه فرمود

ویراسته
 همه آن سبب دخول دوزخ است بر حکم
 النار بالسوءات هم از آنست که اکثر اهل دوزخ عورات باشد
 پس ایشان در حکم عورات اند
 بر حکم الصبیحة توثر و مغیث

و اینها را ظرف شهوة دانسته و یا معانی ملکوتی آن باشند که بیهوده از
 تجلیات جمال حق که بنده ندارد که آن کرم از کلمات جلال و وصال است
 فاما نفس است و نفس را در آن ندیده تمام است هم از آن محققان
 وراق را بر وصال ترشح داده اند که در آن نفس متور است هیچ غیبت ندارد
 اریه و حال ویرید مجرب فائز که مالارید لایرید اول عباد است

و در بین عبودیت و کمینها گفته اند سوره این و به سیاق حدیث است فان
 فینم شهوة الی اخره گفته است و درین قدم تمام است هم از آن عالم
 این دو حدیث بحضرت مصطفیٰ کرده فرمود این

و بعضی از طوائف که مردان زمانه شده اند گفتند
 با کفر و متلا اند و این را از مغر مغر معرق دانسته و پناه نیاخته مقامات
 شناخته و فلق را بدین دعوة میکنند و هر که خارج از این دایره است او را
 بحکم غیب سنجید که او را اولیک کالانعام بل هم اضل من السمنه و از حد خشک
 فراموشه اغدا اند و یا کم غنه هذه الحسان چنانکه فرمود
 بدین

که بخود خویش منسوب از آنکه جامع الكل است و اگر نه از آنکه غلبه الشیطان
 افرس نور است و نیز دل صاحب اعتدال است سخن عدل باشد گفت باید که این
 عدل را است باید و اگر از امارت تجلیات و کثوفات که از امارا افراط و تفریط است
 که بعد از هر بار بران نماند است مراد دارم در است باشد که در دو مذموم
 است و مغلوب نفس و طبیعت است لال الشیطان اذ اجاوز حده آورده
 حده مشیت و نور است و نیز بقدر حد و دانه نقد ظلم نفس و نور است
 چنانکه فرمود
 که محل مشیت و نور است
 و نیز نفس و کون است چنانکه فرمود

در سنن او در نزد من

من شهوده خفیه را که خفیه خبر میدهد که الحکم الحقیقه
 ایضاً فی قلب عبد المومن نه دنیب التلمذ السواد اعلى الفیحة الصفا و فی
 البید الظلم هم غریب میزند و مایه من الکرم بانه و هم در کون همی که کرم مبارک
 یا بهیبا الدرس امنوا امنوا بانه هم نازار میسوا بایس معلوم اصحاب حقیقت ناد
 در حکم رسند و بهر مایه ظاهر ظاهر کرده از تجلیات افعال و صفات و ظهور ذات
 ظالی از لایقه نفس نباشد این هم مکر در کمال است لولا مکر اکثر مایهات علیس
 النور و همین است اه از کمال دو بین ندارد از وجه بر توان خود و وجه
 توان داد و اما محض با ما در مایه از ان است که این از هم چیز فریبده تر است
 اعتقاد با نشان باشد و صریح ایام و المراد ان فان فهم لولا کمون انهم بعین
 در البیان و مرست است که نسبت به حق دارد در سر غایت خود در بنده کمال و

همه را که

و همین سر است و همین مصحح است که احکام را بر وفق بنیاد نهاد و امر و نهی
 پیدا آورد دانست که بغیر از این راه نیست از آنکه خلق است مبتدل
 نشود باین محل مامور افتد و غذا و دیگر از صفات دنیوی و فانی
 تا آن ظلمت و کدورت را حکم صفا و لطافت باشد و تبدیل صفات دنیوی
 همین معنی است بوزن افراط و تریض باعث آن باز اگر او لنگ بدل است باین
 صفت همین باشد پس اعتدال معرفت و یکی در محل او شروع است

نمود و اگر چه باشد شرح
 می شود و اگر چه باشد شرح
 می شود و اگر چه باشد شرح
 می شود و اگر چه باشد شرح

می شود و اگر چه باشد شرح
 می شود و اگر چه باشد شرح
 می شود و اگر چه باشد شرح
 می شود و اگر چه باشد شرح

می شود و اگر چه باشد شرح
 می شود و اگر چه باشد شرح
 می شود و اگر چه باشد شرح
 می شود و اگر چه باشد شرح

وصال شود فراق و صاحب صفار لطافت شود ظلم و کدوره و از خلق
نفس خود را مراد میدارد بر طریق انکار و عجز و اصطلاح و اقتضای

5.63

43

منه خلق از ضلالتی که بقبضه انا عند المنکرة ملوهم الاصل صادق آیه

این آیه در بیان بر حکم النظرة الاولی که واکرنه و الثانیة

علیک مژ است ~~بمعنی~~ یعنی نفس او محمد مصطفی تمام

و کمال کم مستداریت را مورد تجاذب نموده در تاریکی و تاریکی راه پناهم طول و

بخش در از کرده که همگی کس کرده بود و حال را در حال آورده و ظاهر خود

فرموده که هر کسی که در سراسر راه سلوکی کرده بخیر محصور است نه بیان

حال مخصوص و بیان حال از حال است و عارف عاده است از کمال حال

در حال نمیکنی حکم در باره در قطره نمیکنی بفرورده سخی در باره باید

حال بقال آیه فون معنی بود در است اکنون بدان

یعنی نام و هم ~~بمعنی~~ یعنی

سو کند آن غلام و لدا و مقامات تلنه شریعت و طریقه و حقیقت و ذات

و صفات و افعال و برود و قلب و نفس و بینه و متوسل و متباین

معنی شایع از سبب نیست نه اول از او و اوسط طریقه و از بقایه

مقسم علیه است یعنی بر شایسته نفس و طبع

حصول امر و ملج که منزله اقدام رحال ابطال است که رایت رایت فی صور امر

شایع قطط اشاره بدان است و منظر صرف ذات است که مجرد از این

و اضافات است و هر چه و فاک که اشاره به تجلیات صفات و افعال است

دو جسم زخ برابر میند و با این دو مقام اصدیه و و اصدیه کم دو دایره جامع
الکل باشد و در بیان که نقطه سیاه از نقطه و حده خود سانس میکند و هم را در
که و حده و در رنس و طمس و هیبت می اندازد دست و مد هکس هکس
میگرداند الحق یعلو ولا یصلو را علو میبدهد اگر

این محلی نفس مرکب است معروفه فقه و فریه نیست
در میده مساقی نوعی در سیر و سلوک نماید و ذایم و در شهر قوی بلبری و غار
خانه دل ناعانی را با بی که می رای فقه را بی الحق و ان الدین نیاید و کما انما یقولون
امید یی اند فوق ای بیلم اشاره به دست می در کس باقی شود ازین میسر صاف
صرف محبت مراد است نه شراب طاهر که و سقیم در بی شرابا طهورا عبارة
از دست یک لحظه صفا میکند کن بن عکس حال دوی یارب

مرد و نیست

صفت قطب بن در جام صان نار مجن شراب صاف صرف جذب یکس با از خود
شوی عود تو بانی هو باشد لایقی و لا تدرا بن باشد و چون جننی شود بر لود
و بود در نقش صوره معسوم که نور صفت محمد است بنامد و انا خیر ام
والحق فی هین است

و نیز این است

بفر محسوس و محسوس کند و بطلیبید تصفیر دل و ترکیه نفس را اراده مرشد
و نامید شود از رفقه خام فدا است و ما را لکن انار قم للعالمین اشاره بدست

چنانکه فرمود
 بی باید درست کرد و اصول محصور خیرین
 دو چیز دست ندهد مرشد باید و تصفیه و تزکیه باید تا بنور رسد و اگر فعل
 ما فعل از لک سلطان باشد نه از لک شرف
 یا معصوم باشد یا معصوم القلب و الروح معصوم
 از دل و روح و ایثار در آمد و ما موصوف در اینان گشتن نه عیب و ناسیه
 مسوید از وجدان حق بدست گیرانید از صوفی سائر حق و صقیق را نسبت
 هم از کس نعمت اند از رحمت خدا گناه کبیره است بلکه در غلظت و ندرت که مخصوص
 و کفر و ایمان و گناه کبیره و صغیره نیزه مافوق و ماتحت است بر حکم حساب
 الا بر ارباب المؤمنین اهل صفات بنسبت اهل ذات کافران و اهل افعال
 بنسبت صفات که در و مجتهد اهل سر بنسبت اهل طریقه و اهل طریقه بنسبت اهل
 صقیق عوام بنسبت خواص و خواص بنسبت اصص و اهل معارف بنسبت اهل معرفت
 و اهل معرفت بنسبت اهل محبت و کدک دواعی شهود صامت بنسبت کلام بنسبت
 و کلام بنسبت قبل و کنار و خلوة صحیح و جماع صوره و کبیره میشود و ما فهم
 یعنی سوخته او بنسبت و کمال با ندرت خام سوخته
 باشد و در نظر در شش طین

و قیاس انداخته
 برای کمال معرفت و اتمام نعمت
 از بی صاحب نظر است کار به جزان را چه غم دور کار خلقت جمیع
 العالم کیم و خلق کیم به بی کم غم میرزند
 این جمله ترا خود کرائی و سخن کیم مانع السمت و مافی الارض نظاره مگو خضر

این هم نه خبر میشود اما صفات و دو جمال و جلال از هو از جنس و جنس
 اگر صفت مرد است بمقابل این در آن که عالم صغیر است و بود عالم کبیر
 نفس عقل قلب روح و غیر روح اعظم بقض قدس و یا هفت آسمان و دو فلک و یا
 آفتاب و ماه صاب و ستاره و دو فلک که شباه دو جاک کردن است و چهار یک
 عرش و کر و بهشت و روزی اما یک نفس نری که در حکم قلب مصنف و روح مجلی
 است بشنو و این که در حکم طلب و طلب و طلب و طلب
 و این صفت شهوت و غضب است که در حکم
 یافته اند و نری که نری از انار جمال و جلال صغیر جمال و رضا جمال
 غضب که از انار جمال و جلال است و حکما و رویم اند جلال جمال و جلال جمال
 لطف و لطف و لطف که جوهرش بیاض است
 روشن تر در دانی بستره و بستره و بستره
 صد و اربعه زبان در کسیدنه بوقت که حاجت شود در فانی پس این
 ده دانه قلب است که درج است از انار جمال است
 بلکه از عین نبی که عین العیان است در غلاف دو تواید بر و کعب
 نظایر و مقصود مقام دو خط اصدیه و واحدیه و کاب و کاب و صغیر جمال و جلال
 ضایع فرمود یعنی بزبان حال که جامع صفات کمال است
 که صفت و کوشش که کشته و یکی در یک صحن یک شده و صفت و کوشش
 هم کوشش که فرمائی تا به متعلق جمیع صفات است از علو و سطو

و ذاتی و صفاتی و جمالی و جلالی بر حکم لا خلق بیست

یعنی افعال و صفات و ذات را ^{مفعولات است} که عباده از عالم

و این پنج کلمه کارخانه خدائی است که عباده

از پنج مقامات است و خمس اوقات و پنج جنس بنام مایان است و پنج

انسان است قاب قلب روح و نور و روح یکی اند در حقیقت و بنسبت میان

صورت و نور و ظاهر و باطن است چنانکه فرمود

و صورت حسن و صباحت و طاعت بنمایه

و باز از اینها و اینها که نقطه دایره فتلواند

یعنی از قضا و عقل که عالم مرکبات است بزمایه قدس

که عالم مجرد است برساند و انجا یکی در یکی و در هر کس و محو در محو است

از هنجار و هنجار از عالم نسب و اضافات و نفی و اثبات است و اثر

بود و التوحید استعلا الا اضافات ظاهر شود و اثرش در عالم محیط تعالی از

روی کار برانند از سلطان غنی ضمیمه اگر اند مکمل وجود را زیر

و زیر کنه همین غره می زند و آن المکر از اول و آخره افروخته و هاست

میازد و قلماء الحق و دفع الباطل همین ظهور میخواهد

از بستان ازل و ابدانند هو نورانی از این

را بیان میکند که کمره فکر کردن است و این

دو بستان عبارت از صفت ربوبیه الیهیه که داده است الهی است و هوید امیکند

و صفت عبودیه را که نشانده مرئوسان است و نمون فکرها همان است بتر زبیر

و اگر از اهل صفات و افعال است او را اشاره بپورا الورا کند و این
 و این محیط بر خوانده پس معلوم شد بیک مرد همان عمل است که او را صورت
 کرده بنمایند پس بقوه او خود را خود دهند و همان نفس او را صورت بیک شکل
 و تمایل بنمایند چیزی خارج از این علم از آن لونه و مینندند بیک رایت
 رینی فی الصورة اشاره بدان و این همان عمل صالح است که فاضل
 عین القضاة میگوید هفتاد و هفت رایت را فواید دیدم و چون بیک نگاه
 کردم همین نفس من بود که مصور بصورة او علیه السلام میشد این دو طرف
 طریق اول بیا روح است مصور بصورة اینجنس مرده است و طریق
 دوم بیکر (مرد) روح است که در این جنس مرده است و این دو طرف
 هفت و هشت و نهم و دهم و یازدهم و بیستم و سی و یکم و سی و دوم
 که در این و بیست و شش و هفت و هشت و نهم و دهم و یازدهم و بیستم و سی و یکم و سی و دوم
 مرد بیخ را در فواید این جنس مرده است این یک نفس نریک است
 هم از آن دو و او بر آورد که دو قدم بیشتر است بقدم نفس و قدم روح
 میرود و این خود و ابداست
 این سر که انسان سر و در هفت و هشت و نهم و دهم و یازدهم و بیستم و سی و یکم و سی و دوم
 هم مضبوط بر فواید بود و لذا اختراع علم علی العالمین این است
 ادخال الروح فی قلبه بعد از موت خیر الدین

وہاں تین تہیں ہے

و این سخن است
یعنی تو که سری مستوری لازم تو است و ضمیر قلم متقلب
نفس و روح و تعبیه علوی و سفلی در ذرات متد و متقلب
ملکات برتر که با وجود صفت نفی روحانی را غلبه دادم و تو
مستطاب بدتر که با وجود روحانیت را غلبه دهم که بر سر
باین که سنگ کند دیو زنی باک و اما پنج خوابات
و خوابات معنوی مراد است نه صور و ان خور دن
لرب محبت است از فرموده و خرافانه اهدیه با حریان و اهدیه لرب
و لرب انجاران و حریان و مجلس و ساقی و نقل و نند و با و غیب
در غیب است که از عالم لرب است که عباره از و الورد است و عالم
چون و چگونه است و لا مکان و لا زمان است بلکه نه این و نه آن است

متجلی در آید و بهر وجهی که لایزال و یکتا و کشف باشد مثلا مسکند

و در این وقت که در این کتاب

بکلی ذاتی و صفاتی و افعالی امدیم در بیان صوم

در بیان صوم و در بیان صوم و در بیان صوم

صوم و طاعتی را جزائی مخصوص است و جزاء صوم روزه خداوند تعالی است

این جزاء را آورده در فقه و در بیان صوم

خداوند تعالی را در بیان صوم و در بیان صوم

دینا وقت افطار روم در افرة وقت لغا و اگر از این روز وقت

نفسانی و روحانی مراد باشد که روزه بحکم ظاهر موعود است هر دو حاصل

شده باشد که در آن وقت تمام تن روح میشود و روح تن هم نور میگردد

بجسات مختلفه نماید که مراد از این امر غیر از همین است و در این

و مرسی و روزه هم درین است

سونه همان یکی میباشد

یعنی فدای تعالی بجای میکند در کلام خود در حرفی و کلامی است در عالم

مجردات و مرکبات که او را حروف و اصوات

و تریس و لعقت نیست از آنکه از مکمل آن میشود که او از صفات نقیض

و کمات و ادرار منزه است کلام او و اصدات با عبارات مختلفه نماید

دیگر میباشد و تنوع و تکرار نماید صلیک منقول است از امام جعفر رضی الله عنه در

اشاء تلاوة سهوش شد چون سهوش آمد پیریدنه گفت باز گفت اردو لایه

حق سمعت نه المکلم بها جنانکه

بهر همت

التجلیات

باقی ابواب برآید ان ونباب ان تجلیات را بخوان

و کمر افرا نه مختصر است و طریقی دیگر بشنو

بمقابل ان نفس و قلب

روح و مردار ان است طالب

و در ماضی مقامات مذکور گیر کند و در باب اول که

ما را بت بیانا در این انیم است فوکل شش را به تدلی

انه واحد همین است و در باب دوم که

همین است و نیز و در باب سوم که

صور و شکل جلد و لطیفه مشاهد کند

و در باب چهارم که

جان دانه و اگاه باشد

و در باب پنجم که

کوبش و انکه در مقامی است

و در باب ششم که

صحن باید بود و صحن باید کرد اگر مردی بجای از اهل ذات است

از انوار صعدیات اشاره کند

نمود و خود نمائی نکنند که درهما گانه نفس است کن دنیا و لائکن را ساهم است
و حق هم گزارد باره مرشد تا هم حقوق مانده
مطلوب و در هر کس برای و مصلحت مقصود خود که آن طلب ذات است
نفوت و صفات و در هر کس برای و مصلحت مقصود خود که آن طلب ذات است
برضای هم تا در هر قل و کز و جل و هو در آمده و انج خاصه او است پس آورده
بانی که النظرة الا اولی کل و الثانیه علیک چنانکه فرمود خانه
خانه که بر شهود است و مگر غضب بجز ترک اشیان با هستی و ترا فی
حاشیه کند و یک بار که بار کران و مجامده سخت بر تو من نفس نمند که با این
بیشتر بسیار گاراست هر ان را بیض که تو من را کند رام کند اهنه که باز گرام
و در هر کس برای و مصلحت مقصود خود که آن طلب ذات است یعنی در صفت از
صفات ذمیر را در محل او صرف کند و غده الی ان بدلیان ده که آن نور است
و صفات که دره و جفا و با کر که نفس و برهنه غفل و نشسته دل باشد و بهانه انج
در تو مرکب است از علوی و سفلی و روجی و سستی و حیوانی و نفسی و جسمی
و نباتی هم را در گار او بر ماید است و عده هم می باشد داد و بار او وقت جذب
مضایع و دفع مضار یارب دهنه و در و کند استن هم مطلوب نیست چنانکه
و در هر کس برای و مصلحت مقصود خود که آن طلب ذات است و اگر کدام صفت
و در هر کس برای و مصلحت مقصود دهنه و کلام عمل قبول افتد
بکبریا سخن گفتن آنه و نفسی رانده اند ان موقوف
برین زیار نماید تا آن حاصل شود غرض حصول تا تمامه

و جبره نور در نور که کمتر خف و عالم بطون را در بهر دست دیده بود و بدان
فوقی و زیری می نمود در هوا و نمونه آن بدر بعضی ذرات و سکونت و قرار
گرفته هوای ذرات خلق که منتهی نفس واحد و جعل متماز و جمالی که اینها
است اما سبب ظهور هوا از بدو سبب آدم از آن است که جب تصخف
حب است صوره و جت که ذات تخم عشق و محبت است پس معلوم
که هر عالم از معین عبودیت و معدن الوهیت و مخزن ربوبیت است جز آدم و
آدمی که از جبهه محبت انجمنه اند هم از آن محبت را از جایگاه الهی گرفته اند پس
همه بنده گان آمده اند و آدم و ادیم و کسان و هم را از و هم کاس و هم
بیار و نزار حق صفتی اند از را از آباد کسان گویند نه باندگان بنده گان را
تعالی است و دوستان صدر جلال با کمال و نسبت بحب از آن است
فضایا عالم محبت بر عکس قضایا معقول بود القصول است اما هم جات
یک است قوه لطف لطف قه است هم از آن قریب کمال لطف کردند تا تحمل فیها
و بسط الهی و سخن بسج مجید و تندس که درید و جواب نشود نه این
اعلم الا تعلی از آن طور قدس بیانی نیست بیانی است هم از آن گفته اند
فرایسکان را از عالم محبت خبر نیست و ایشان الود و دلشاسند
نقل است که چون این خطاب با عتاب بر زبان کلدانی بی از سر اوقات
عزة بر قامت هفتاد هزار از سران طوائف از آنرا انداخت هم کو خرم گشته
عقل بر دست فدایا کما آموز عشق در دلیست یا را حرم سوز

اول گفته

مثلا

قصه

که ما طفت به ای صفت کمال و الجلال

اشاره بدوست و باقی ابواب و صفات مجده که نسبت بکمال برد در
 یک بجای جمال است فیما وصفه و زانی بغیر روح و تعقل بمقتضی
 مقام ذاتی و صفاتی و فیما مرفوض خود که فرقه بزم
 ای سک و تفاو اشاره بدوست و از قوی بشری
 و خود اس عا و حق و یکی بجا آورد بمعاذ اعتدال
 تا از افراط و تریب که مرد و مذموم است بجا باید بر حکم ان علیک
 صفا و از ایشان و از قوی بشری
 شود پس در اعمال دل و روح
 در تزکیه و سکر نفس و بهانه نماید بر مقتضای حق
 و رسول رو ندارد و عید لا تقدّموا این بی ای و رسول در بناید و قل رب
 ز دینی علمی را دست موزه خود سازد و اگر نه که دوره آن در دل رایت کند با هسته
 لا رکنه العجل من الشیطان و التانی من الرحمن را کار فرماید

رابط مانده دانه الا هو اخذ با صفتها بدست اوست و ان را بی عاقل و ستم
 هموست براند داشت و مردم در عالم صور و شکل و لب و اضافات ظاهر
 از وجودات حق اندرات هم عکس عالم مثال است که ظلمات نامند
 و ان از عکس فیض مبرور و قدس است که از و راه و راه عالم لا اله است
 تابشی انداخته است تو خیزند از این ارباب نور میروم و میکنند
 قلاب را از بی صاحب نظران است کار بنجر از ارم غم دور کار همین
 شویدا و غم را میزد بیدانی ترا این حواس فاسد در ورطه غلاب انداخته
 تو از حقیقت نبوده و از اصل نوع در مانده ترا ممکن چند دولت
 تو از بی دولت غافل چنانکه فرمود

تو را

محیط درای معرفت

بکلف صفت و ظهور صمدیه است

بار ای سخنی ما را ایقار و اذعان نماید این دولت عظمی و نفی کبر
 به نصیب کردی علیکم بیدار الحجاب غم است و علیکم بالسمع والطاعة
 همین کرشم است 5.62

قیاس و نظایر و امثال اینها در این عالم است و در این عالم
 بنایند ای فرزندان از یک دراز دراز نیکی و در این دراز دراز هم دراز
 بر حکم سبقت رهنر عضوین
 برادران که اول اعداد مرکب است بر مقتضای مقام عالم

نست

نبت و قیامت از اینست که در این عالم هر کس که در مقام
مقامات که شمار است در علم توحید و مافوق آن مقام معلوم همین اثبات
میکند و اتوا البیت فی ابوابها همین سان است چنانکه گفته اند در آیه را
در اسمانی قدم صدق است ان لم قدم صدق عند ربهم همین است
صورة ظاهر موافق معنی باطن کرد الطاهر عنوان الباطن را و نماید و ظاهر
مرد مطابق قدم گاه او گردد لیکن الا الفاظ عیاضیه المعانی همین بوده
میکشاید در این مورد و معنی احتمالی بطور
بوده اند که در این مقامات که در این عالم
در این مقامات که در این عالم

مهم

بیر

المهم

هم از آن

و صورتی تمام و تشکیک تمام با صفت جمال با کمال جان و ار
و همانا صفت حق بود هم از آن جام همانا را که هم از این جهت آدم
صفت را سار راه طول داشت در رضوان و جنان گردانیدند و تماشای
عالم کبیر نمودند جائز فرار گرفت و جان و بخت و باغها و بوستان و انوار
روان و نور و تصور و غلمان و ولدان آرام گرفت و چون بسیر هوا از
سوی جیب آدم بنمایید که در این در غلوة خانه نشود و کردار حضور

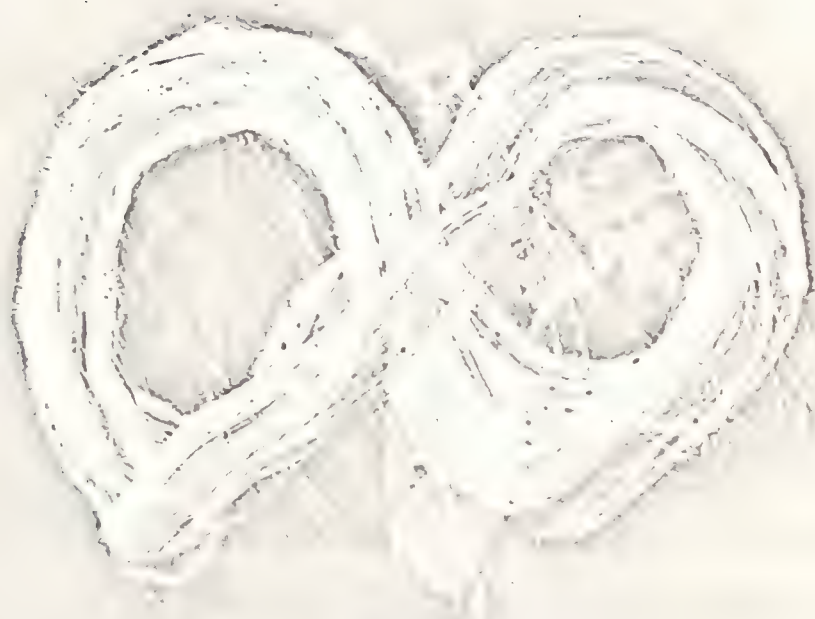
و در بر دای و سزاگون مدح مفضض منزه و مملو مملو
 استاد امر صیه و مملو مملو مملو مملو مملو مملو
 و کار سازیا مبنایه کم مردمان تماشا را سر میگرد و نه و را عینهم مملو
 زهر در یکم اندر و بی غرق اند صیر اند و ما و زنده از دریا و دریا
 را بخت نمیداند از پس در کرم و مان و خسروان و صیمان و حیران خوانند
 و کلام برده اغلظ و الفحش از پس بماند چنانکه فرمود برده
 تا از غیر و حیر و در شک
 و آغاز و حرب دمانی را بخت کز قلم و پا چرخ را چند دانسته و
 تخت و مآذ و دانه حق قدره بکس نشسته و حکایت قبل و عیان را بخت دانسته
 وایت و مکر و ادکمر اند و اند خیر الماکرین را فراموش کرده و معترف و کفر صفت
 حق را که اولیا و ابنا و عاقر اند بر خود بسته
 و زیراکم در بد و کار و آغاز و در کار تعلیم کلام است
 و علم ادم الا کلام هر چند که مردم میخواهند که و صده را بیا کشته بخوانند بکم
 بکمرده و در میکنند هزار در هزار دیگر مریضه و از رصون او تعال خبر
 خود است بماند کس را جمال آن باشد که خلاف آن کند این از کسوفات و کلمات
 که فرو ربات نامنه از کسبیات و نظایات نیست چنانکه فرمود
 و کرم بخند شناسه و کرم بخند زناشت
 و کرم بخند زناشت و کرم بخند زناشت
 و کرم بخند زناشت و کرم بخند زناشت

وقت است و بذات صرف جسته و قریب است و الیسی با فقه حکم را نزدیک
کرده است و قول محققان که پیش را صورتی و معنی است و این صورت آنست
که در فقه نه و نه است که ازان صفات حوادث و کمات نقایص ثابت شود این
صورتی است که معنی حق و این معنی است بصورت مطلق صورت این کار و
صورت مسلم را تصور نکالند و صورتی بردارند

هم ازین است ازانکه
و عاقل نفس مردان است اگر چه در تنگیز نکند و در مقام
نرسد و اگر نه همچو آب روان است که فاعل محذوب باشد است که ما را بت
اما نه بدان ناطق است و لفظ
و غیر و مجذوب عین عیان است اکنون بدان پس بدان پس نرسد که اس
قطره و مقصود خلق انسان است ازان فاعل محمد آمد
جالی حلالی از الیهات

و صدمات و و احدیات و احدیات و صفاتیات و ذاتیات همان
و یا ازین لفظ مقام لاهوت و جبروت و ملکوت میجوهر و
یا بچند ذات و صفات و افعال که حقیقت و طایفه و شریعت عبارت از آن است
و یا این مکرر برای تاکیه است و تفسیر فایده که اول حال مستطین غفلت است
در مکنون و علی مکتوم و لغوی زیر محصور میان میکند بر مقتضای حال که کند
اما لایکلام است ذکر کرد پس این صورتهای بارنگ که در برده نمود و در صورت
در حرکت و تنگی که ازان صورت و اشکال مینماید حقیقت ازان لغزیده باشد

دورتر و در بر دما و تر با لون مد نهب مفضض منبر فایم کلل مرصع فرم
استاد ما هر چه دست طلسمها ساخته و مهر ما بردخته اند و نبرد ما عجبت از ما
و کار سازها بنمایند که مردمان تماشای او میگردند و در اعینهم میگرد
زهی در یکم اند و بی هم غرق اند حیرانند و ما و زننه از دریا و دریا
را بخیر نمیدانند از پس در که در میان و خسران و حیران خوانده بود
و کدام برده اغلظ و افحش از پس بنامد همانکه فرمود برده
از غیر و حمیه و کوشک

و آغاز در برب دمانی را اینست که فرقه و پا چند را چند استند
تخته و مافه را و اندر مقداره بکس شسته و هکایت قبل و عیان را اینست
و این دیگر و او مکر است و این حیرانها که برین را فراموش کرده و معرق و کفر صفت
حق را که اولیا و انبیا و عاشر اند بر خود بسته

زیرا که در بد و کار و آغاز و در کار تعلیم گفته است
و علم آدم الا کما و کلام هر چه که مردم میخواهند که و صده را بیان کند بخیر تواند بگویم
یکم کرده و در میکنند و زار در زار دیگر میخیزد از صحن او تعال فبیر
فداست باینده کسی را مجال آن باشد که فدا آن کند این از کسوفات و کلمات
که فرو بایست نامند از کسبیات و نظایات نیست همانکه فرمود
هر که بخشد شناسد و هر که بخشد زناست

و اینست که او را با عالم حق و حقوبت

وقت است و بذات عرض نیست و قریب است و البسی فبذکر را از دیگر
 کرده است و قول محققان که نفس را صورتی و معنی است و این صورت آنست
 که در فهم نه و تو هست که از آن صفات حوادث و کمات نقایص ثابت شود این
 صورتی است که معنیش وقی و این معنی است بصورت مطلق صورت این کار و
 صورت مسلم را تصور رنگاش و صورتی برداشته

هم ازین است از آنکه
 و جابر لغزش مردان است اگر بیدار نشکیز نکند و بدست مقام
 نرسد و اگر نه همچو آب روان است که فاعل محذوب باشد است که ماریت بشا
 اما اسم به آن ناطق است و لفظ
 و غیر و محذوب و عین عیان است اکنون بدان پس بدان پس تریدان که اس ^{مطلوب}
 فطره و مقصود خلق انسان است از آن فاعل محمد آمد
 جمالی طالب از الیهات

و صدقات و واحدات و ایهات و صفیات و ذاتیات همال
 و یا ازین لفظ مقام لاهوت و جبروت و ملکوت میجو اهر و
 یا یکی ذات و صفات و انحال که صفت و طریقه و شریعت عبارة از آن است
 و یا این مکرر برای تاکیه است و بنیه فحالی که اول حال مستطین غفلت است
 در مکنون و علی مکتوم و لغوی زیر محصور میان میکند بر مقتضای حال که گمانه
 اما بیکلام است ذکر کرد پس این صورتها بار یک که در برده نمود و ازین
 و در حرکت و شکل که از آن صورت و اشکال مینماید حقیقت از آن لغوه بماند

تاب این سخن ندارد

که هر کسی تاب این سخن ندارد

مراقبه

در سخن بگید بگره است و محافزه حاضر شدن بگید بگره مسامره بگید بگره افشا
گفتن و این هم سرگرمی باشد از آنکه تصوف صبا از قلب است از غیر و نایب
و الحقیقه و مراقبه و محافزه و مسامره از باب مفاعله است و چیز
تفاضل کند سرگرمی باشد

یعنی ماندنش و جود غیر حق را پس

از می

یک کوب این

که در در

الحقیقه علی الحقیقه و نه اندیشه اندیشه در زبان او است

کسی

یعنی صفات جلال و جمال که کارخانه خدای رب العالمین

روان است که از امور سیر اندازان شریف اند

یعنی طالب حق را که طایر فضا و راء و رکت او اسمی بود بال خود

نملد و کرم حاجین اسمی ننگند و او نه در آنهم محیط طغیاء کبریا است
یعنی اصول دیده ناقص دارد از آن

عزاداد میر

چند را در می بیند و این از نقصان است و کل ناقص ملعون گفته اند
 اگر دیده راست من و ضوئین دارم بر من
 الحق لایة ظهوره فی ما را بشت بسیار باشد و این دین ممکن نیست مگر آنکه
 او تعالی در دیده تو در آید و او را هم و سر را بیاورد غیر از این باید که
 این کشف است و عطا نیست
 اطفال
 فروماندن چراغ است طلوع بر آمدن صبح وقت صبح است اطفال الصبح
 کتاب از دو معراج اول است فقد طلع الصبح کتاب از دو معراج آخر است
 صون رو شد چراغ حاجت مانده یعنی حقیقت کشف بعد از آنکه بعضی ممکن
 نیست از اجاب الحق بحق الباطل از بظهور حق زهوق الباطل است پس چراغ
 را به وجود است و پس آفتاب سارا را به نمود سوف تر از آنچه
 لغیر از آنکه فرسام چار بوقت صبح شود همچو روز معلوم است که با کمال
 عشق در شب رجوع این کشف حقیقت بسیار از زبان کرده است بسیار
 زبان زده اند که کار عظیم است کم کسی با ندک به کشف حقیقه
 بر قدم اول مستقیم مانده افر ما یخرج من روض الصدق بصر صاحب الحاکم
 عبد الوهب این با ندک هم از بر گفته اند صوفی دو نوع است محقق آنکه عالم حقیقت
 و شریعت با ندک و ملکی آنکه عالم شریعت و عامل حقیقت با ندک
 و کس

5-61

صقیق
 انسان است و عروس فیض قدم که هم را در رنگ آمیز و نود و نه کرد و نود و نه

مرغ لا ملک است و طایر قضا عین غیاث است که مغیر شوق ضیانت

زیرا که عقل از عالم بسبب و اضافات است مبلغ علم او و مستنیر فهم او از
عالم بسبب و اضافات نیست غیبی بود و نوری است انوار که لا خیرقت این باشد
و اهل عشق و محبت و راه این طیرانی دارد و در هر مندر و را هم محیط انبساط حکم
فرمود اول طور ملک است و دوم

طور انسانی و علمها انسان اند که ان ظلم با جهول را مفسر دانسته اکنون بیان
خاطر نقیانی بشنو

و وعدہ حق در حق او نقد است

بشنیده نه گمان برده هر دل دنیا نوتی منها و مال دنیا انافه نه نصب

نه ایند دینویر

یعنی از دایره

عالم بسبب و اضافات نیست

که آن مؤمن مستقر کسب نیست اگر چه از خدا در کمال و بیغایر رفته

و ظلم و سر محکم است که تواند در درود

باز حکم ظلم و فطاه آن کو محط است هاکم مرویت بهستان بهد که در نعم ضیانت

و صورت و تصور رضوان مستغرق و ملته باشند در وی صیوة دیاکنند که انجا
 کایه حرمان و کام و صدان و کام و ط و کام قبض و کام یافت و کام یافت
 بود از آن اوروی بر ندر حکم کل شش بر صرح الی اصل از آنکه ما فلقیت
 طراکوت ایشان است پس از نفس بیکای خاص ممکن نیست

بعد
 جدا کردن میان خطرات اربعه جدا کردن سخت و آسان
 و عالم

از آنکه عرو در صفات و معارف
 است فرصت سر رسیدن ندارد هستی تو هستی شیطان و هستی نفس خبیث
 ندیده و کل در یکی همان یکی نموده و المومنون لا یصیر بعد و ما بل یفعل من صورته
 لا صورته و نه هیکله لا هیکله و نه ماده لا ماده خوانده و تسبیح بار و احد
 و عسل بعضها علی بعض فی الاکل املاء و موده
 و جمع فلق

از آنکه این و مثل و مانند این از امور بسیار است
 و اندر منور انهم محیط و الحق و راء الورا و صاکم فرمود
 بلکه مثبت الحمت و بایر و عکس او است بکتاب او است همگی

الدفور في الكفر الحقيق والخروج عن الاسلام والنجار وان لا ينفك الا بالمال
وراد السحر والتمائم من بن بسترشان میده یا ایها الذین آمنوا امنوا
بانه ازین ایمانی میکند وان الذین آمنوا هم کفر و انهم آمنوا هم امنوا
ثم ازدادوا کفر ازین بران اشارت می نماید ای

و اما در این باب که در این کتاب مذکور است و در این باب که در این کتاب مذکور است
یعنی در آمدن آمدن آمدن و بعد و وصل و فراق و دور و قبول و موت
حیاه ای بو الفضول ما رید کبریا کما یستحق الشکرانه بده منم در ظهور و نیل کاه
می بخشم کاه می بخشم و در حقیقه بخشد بخشد بخشد بخشد بخشد
بماز جلال قهر لطف لطف قدره باید که مراد از فردان دیوانه باشد و از انکه
و نوب و طوارق و بوارق و در کار ترس و از صدمات قرب و صولات
و لطامات بعد نکر بر آمد مراد از کثرت را امکان نه و بشیر ده حیران
و صیوان و فزان و حرمان را نقدان وصال و نوال و عطاء و اقبال فزان و
تجلیان جلال و امقدمه تجلیات جمال شناس هر صفت یکی است دیگر یکی نیست
چون فزایم صفا و صل نواحی نه تجربه کرده ام که همچون صولت
پس از دیر بر مال بار دیدم دو چشم بخت را بیدار دیدم چه بنده دلت
ان دشنام وان داو که گاه اعطاء از وی شنودم

و در ربانی کم دبر و دلد و دهان

و روح افزای محرم است بکمال او است ناز او است که او است

ساعیان و کذابان دروغ گویان و طمع گران و

کنند نمایان و جو فروشان و سخن جبینان

کم درین ده دنیا طبلان و جن بسیارند لکل مشران

و للعلم افات علم کم وسیله بمقصود است این افات دارد خصوص مقصود

بنات راه توان گفت با کلمات صف الجنة صدق رسول الله علیه و آله
و سلم بقدر الکد تنقسم المعالي و من طلب العلم العالم الی الی ناهیه و من یسیر

مردا ویرد جان برادر که کار کرد شکست قلب میکنند که گزشت

مراقبت است اندیشه شکن

عبر طالب هم اهل طور عقل در آمدند علماء و عرفاء و صبیحی بلغا فیه اهل

محبیه که اصی بطور قدس اند که ورد من الحقیقه علی الحقیقه در سال بیان

تعالی

مردم معقول

و بار تو بر بین

و ستم و مقدار و مسافر تبار

از انکس و شبها صبح

و افروختن بستر

تو کیا وادے تعالیٰ کیا کیا افتادہ

کفر کفر ام

ویارده اند

علوه و بازید اند گویند

صالح ملائکے

بنیامبر را گفته خون بهوش شد و فرمودی صغارا در افتاد با این انصار الحفیض

اشتمنى رؤية الرب تعالى بالفراب ورس الارباب بعده حق تعالى اعدار

اوچ کلام وچ زبان فرمود وناقولو اعدہ و قولو اما رب انا رب و التراب

سنی

ملک الکاه مستقیم اینه اگر ادرین سینه و فایک باشد و نه با نخی فیه ادرین
مربک از عناصر اربع است و دو وجه دارد وجه منه لا نفوذ هوا الزایل الحاد

مركب از عناصر اربع است و دو وجه دارد و وجه منتهی لا نفوسه و هو الرزاق الحاد

الفایه و وجه من لایله و هو الباقی الدایم مجرد از سنجاینت که سخن ایشان
 راست است و بد آنکه فطره چهار است فطره رحمانه و فطره روحانی و فطره نفسانی
 و فطره شیطانی فطره رحمانی از بالا، دل خیزد و فطره روحانی از جانب
 رکبت است و فطره نفسانی از صهی دل است و فطره شیطانی از جانب
 جفا است هر کز قوه از تعین بازند او فرو نتواند کرد و عجب از علما ظاهر
 آید که خود را از آن محروم اند و بران بسته نمیکنند دیگران و اعم مانع میشوند
 و محروم میکردانند ماضی و اهل کردند میگویند

بنابر ابلیس

که از زهر و تبلیس در آید اگر مردم بشناسند بطریق و دعوت و نصیحت
 کوبید

و در جانب تعین

بیت

یا انفر و الا الی ربّ منیت در بر او است

باز دعدغه و نور شیر در دل میدارند

باقصه و اهل

بیت

کارشود یا مطلوب نیست آید یا نیست از کم تر یا در میانند از کم تر
یا بکام دشمنان کردیم یا سلطان شویم در هر دو جهان مریم
شود کونکو و از دو زبان مریم شود کونکو و کونکو بجای
بالم مبتداز دو کون و از سود زبان مریم شود کونکو و آن را از مرد
کجاست که یان این راه فور دست سود را چه گویم

پنجاه و پنج و غیره از امور بسیار
و التوجه اسقاط ان صفات و امره و رانم محیط

بعضی از این
را غظه است در سلطان را غظه است بمقتضی حال و بطلان کلی و بعد الا و نه
و بعد التائید بلا ترا فی الملازمة اکلیم بنهما دفع غظه دهش او است و نه
علم شد که از سلطان است او رفت اما

نظر بر حقیقت

کرد آری هرگاه کمال است در ذات پاک او است علیه السلام و نه تحت مجاز
و کلمت را بی الایسواء کالم المعانی همین غره می زند و حیدر الکلام ما قل و دل
همین که نمی یازد اما تخصیص بیک که

کلمه شیطان بقوة نفس و بار او

نارکی اند و ما رغبی از اجزاء او رغبه انسان است

بر تمام دو هفته جامع با جلال و بلال هم ازین است
سمه در مردم این دو هفته ملازم است بسط و قبضه را در و عم و کف من
النسیات فا ما غالب جلال است بر حکم سبقت رهنه غفیر اکنون فوق میان
له و فطره بنویسید چنانکه فرمود

بر هر یک که رد در دل آن فطره است ماسر باشد یا نه سر و حکم کم است
آن جاء فطره است این ماده اجتماعی است و یکبار فطره است ملازم نیست
له باشد این ماده از فرائض است بر عموم و خصوص مطلقا باشد میان ایشان
نه من و چه که اجماع داده بایه چنانکه گفته بایه

و از مایش حق باشد
آن فطره رهنه
خیر هم باشد و نه هم باشد
کم راه و دور از حق باشد
مانند و فرق میان فطره شیطان و نفس
انست که شیطان یکبار را نه از ذکر مرد کرد و اگر نه دیگر نماید و نفس یکبار و فراموش
صد کرت همان یک فطره باشد از دران حال گفته اند پیش یک کلمه اند از ما
مراحت کلی رود و بنوعی فطره کذا مشغول تواند شد

بر مردم
خیر و نه باشد چنانکه گفته اند الحجة قتل و قتل محبت اول فرست دادن و فرست

دست

منازل دیگر نشنو

و باز گشت باطل کردند
بر حکم کابدها اول فلق نیفه

زیر آن سگاری او داروانه همیشه در کار است العطش حرام الحشر عمار در
عالم به کند و باز ما جیره کردند از آن فلق صفت او است و منف او را
است پس همیشه در کار است اگر او فواید صورتی دیگر پیدا کرد بر حکم بات
بخلی هدید

همین است پس

اکنون به اکثر تخم

همچنین دهد باشد جنرال باشد

همان هزاره کم می رسد خوانند در و پندل

منازل نشو

کدنبت این گفتن میاید زیر کرم لایق

حال موبدان باشد مردم عین فدا بینه مارایت شیا الله اینی تولا فتم و جابر
 هیچ جز رانقی و انکار نکند که مقصود نئی و از کار حقست زیرا چه مردم هست از
 علوی و فیما او تعالی با اوست بالذات و قوام او به دست هم از آن فرمود
 معارج متر است و

عارف است که وضع اینها فی محالها کند

هم و مشغول شود در رد و انکار

و فهم است که مافذ هر یک به اند و مشرب هر یک شناسد قد علم کلاناس مشرب
 احمس سخنها از غلبات بکر و صمدیات و جد برون بر آینه قیج را
 بردست داری مکه دار ایر مسلمان در آن معرض عمارت
 بود پس از امار مقام ولایت باشد که ذهب مع الله اصبین و الله اشاره
 به دست و اکرم صفت قبل فرمود از فواص بنوه است که اینها اصحاب صحیح
 و اولیاء اصحاب بکر و شبه است که مقام بنوه الیغ و افضل از مقام ولایت است
 کار بخت بدوار است و المخلصون علی صراط عظیم همین است
 همانند فرمود که دوید کور گرفت نه در کم دوید گرفت

یعنی در ولی بقام بنیر نتواند رسیده و در جز
 کل نتواند بخلاف العکس مرد باید که سر در بین کار کند بماند نگذارد دایر برین

باشد و این امر رقت نیست و مطلوب محو کل هم نیست و اگر نه تا بعد از علم
 نماند اذ لا تبدل الخلق و این امر صنف ظهور است و صفات است و از آنکه
 دایم از لایه ابریه پس امر رقت نیست محال است که برود اکنون از دایم
 که در الناس است برای عهد باشد بقدر اول و عوام را بر خواص عمل کنند با وجود
 عضویه از ایشان اینست عین و عوام را بر طریق بهتر که نزد و اگر برابر
 عصر را باشد در عوام و خواص داخل است و دوم آنکه امر تکلیف بر خواص
 و عوام روان است تا آنکه ذمه باقی است تا لایق جازبی است و سوم آنکه
 اگر به کمال درجات ایمان و تقوی رسید و بر همه بنوه و مرتبه و لایه برود باز
 سبحان و عقلت بکلی نرود و هو هو کند در از آن لفظ ناس او در و آنکه سخنان
 بزرگ و کراف در ایشان کوس نیست هم بر دوئی و دو لایه اشاره است
 و آن وقت عبادت حالات و صادرات و واردات در روان و وقت صبر
 ذاتا و نثار و صفای شود از آن روان در شسته اند و او نیست ایتم تعالی است
 نه بنیست ما بر حکم ما صاحب من خسته غمی است و ما صاحب من خسته فخره و ما صاحب
 من خسته فخری نفک این قوا قل کل من غنا به این سه جزا نثار به نسبت و
 طریقه و صفت است و نفس و قلب و دوح را ایشان فرموده ترانه که حق نفس
 با او شریف و حق دل با او طریقه و حق روح با او صفت بکار تا اصبی صفت
 باشند اهل صطوط بدان صطوط شود بغیر این کار بر عین و در اینها
 را قیام نام گویند

همین فرمایند

اینکه الوجود بین العدمین کما الطهر من الدنس کفرانه بقول حکما الموصوفه لا
 یصیر بعدوما والمعدوم لا یصعب موجودا کالباریه و منکم ههنا است ارب
 وجودی که بنود و باشد اوراد حقیقه اعتبار باشد
 شئی داد و ویم است ویم منزه و منزه کفرانه و منزه است
 صفت منزه و منزه منزه است و منزه است و منزه است
 لا ربه است و این معنی است که فرمود پس و منزه است و منزه است
 یعنی اول را که داند مثلش بشنوید و منزه است و منزه است

چند کویه و منتهی دیگر نمود یار همان است که عباد بدل کرد
 جام بدل کرد در بار کبرایه پس صوره را اعتبار نیست اعتبار مغنیست
 بود کنیم محل اعیان عباد و زمین و کوه و دریا و دریا و دریا
 خداوند تعالی برست ظاهر و باطن پس پسین صراحت هم است و انکه
 شئی محیط اینست که منسوب به اگر فرود دریا و راه این برهوت افتد
 فرود و بالا هویت و منزه است و منزه است و منزه است
 و منزه است و منزه است و منزه است و منزه است و منزه است

دارد استغنی عن الله ودرست آمده زیرا که امتناع را با ذات معسر نسبت
 که احصای الشیء نیست حکم گفته است ما را بر روی و رقیب را بر اسم
 یعنی مجال جلال عالم نسب و اصفیات خاصت تبدیل و تحول عین است فاما این
 حال است در حالتی صفتی با حال صفتی بود همان شود و در ذاتنا و صفات
 و قول خود ما آنکه کار بجای کشیده این بیان است هم ازین سبب فیم اهل ظاهر
 اشیاء در کمال در طاقه بستر نیست مالمیس فی طاقه البصر و انما هو شان خالق النور
 و الله در حکم فرمود

یعنی میگوید باینکه گفته

معنی این همان ظاهر است

که باطن بود همان باطن است که ظاهر نمود هو الطاهر هو الباطن فرمود
 یعنی صفتی از این صورتی دوگانه

است تمام عکس شخص است و چون ما بهیچ فرق است
 همان معنی است که در و هوایه
 فی السموات و فی الارض و فی کل شیء و هو است دیگر نه بگوشت بلکه در است تا با
 گفت

سب بر حکم گفته بوجه الی سحر هم از این است
 که بر رفق و صوفیای یافتند که نسبت به دایره صفتی که اصدیه و و اصدیه است
 دارد و نقطه سیاه در هر دو نقطه ولایه و نبوه است که قیام ظاهر و باطن است

و نقطه

و نقطه و صده هم باشند که این دو دایره هم از دست و دوشی در سایه نقطه است
و سیدی از سایه است و سایه بنسبت سیدی است اکنون بداند

که اکنون رفت اذاتم العز
و تواند که باشد نیست که فواید کثایت از قبضه قدس است
که از و را در آتاشی در لاهوت انه اضم و از ان بمربط و وسائط
حق الالهات رسیده و صفة قطبش روح اعظم و سالارین صغیر و غیر علو و سرب
صوبه روح انسان و محو بقا با قلب مصفوی الما کس نفس نرک و النیب
بنهم بالا کف عیال نه رادین در اتریه الحقیقه و یا ابن مع عالم غمسه باشد و عطیات
لا هوت جبروت ملکوت ناسوت و با جمیع مقامات ملوک و وصول و الی بعد
حق تعلق دارد و فواید و مخدوم نبوده و الیه باشد

در حق عواض دان در حق علوم

فوان

اکنون اشارت

این را می بیند اول آنکه مردم در کار رسد و بدم پذیرونی و کردار مقامات
کمال اینست و سر کشف از و رفتن نیست و اعتقاد و بندگی او و بطایفه از و
رفتن نیست انرا اصحاب ذاب و لغت لازمی همین غره برزند و الانبیه لارول
والاسر لا تنعدم همی که کم میازد مسائل بنفوس و عرفی را بنویسند
و بار که کن انرا پس باقی مانده که از سی حک کرده اند و دایره حکمته پس از ان بود که

بعضی صفت

جلال جلالها را و صفت جمالها را

و در داز

اجتماع صفتی که در اینها ضرورتی که جمع آن را می و قرار بنمود و در یک
و قلی و فرقی و فرقی و ارقی و ضیق پیدا شود پس در ظاهر انسان آنکه
منه بنی السابرا الموجدات از آنکه ما خلقت بیدر ظواهر جهاندار و توفیق جهاندار
و عظم و کبر بایشان است که او مظهر ذات اتم و مستحق تمام و ظواهر است
آن در دکت که شمع ما شمع اسلام و شمع فرید الدین و کس اند سره العزیز
خوش شادی فرمودی حق تعالی تراند که در دبد بد زده در دت دل عطارا
همین است ^{عدد مبارک} از افراد نوع اینانی نامرید باد
هم مردی یعنی مردی که به در دکت نامردی است زیرا که نشانی در
در دکت عارفان در و پس صاحب در در با با خوانند که نانش
نیت بیت دوم از رباعی در در مبارک و قسرت وقت مبارک
این بیت اشاره به تحصیل در دکت به و ن این در در حاصل شود اکنون
معنی قول صوفیه ^{از آنکه} بشنو

بارگاه اتم که در عدم علاقه بشی

فناوسه

میان ایوان مرد و معانیست

بس از اتم الفو فناوسه عبادۀ از قنای و بقای باشد و اشاره بد اتم میلا
معاینه و اطمینانست مرد و لازم ملزوم اند میان خود چنانکه مقتضی شرط و
جزاء است کلمات و بعد الزط و بعد المشرط و این نزد مقام خزان است و اما
نزدیک مستقدان بینها مقامات است چنانکه فرمود

ساده دانست فوایم در اوقات مصروف بصفات حق بود ^{فعل}
ذاته داده شده علم نور و بر نور کسره قایل و سماع فانی شده انا العاقل و انا السامع
فوانده و بریر اگر علم صواکن طاهر و باطن و قوی بشر عبادۀ از نور است
بجهات مختلفه و اعتبارات متشوع نامبر در یافتم پس اصباح کم صفت نفس بود با
نفس رفتم از آنکه اعتبار بود و عفا حقیق روی نموده کم نسبت به خود ^{حقیق}

یعنی از عالم سبب و اضافات که امور سبب است
 برتر نشود احوال ذات صرف که انرا انوار صمدیات گویند دست نهد و قلندر
 عبارت از تجردی و تفریدی از ماسوی است که دانه سر و در انهم محیط الاز
 بیان میکند قلندر را نواز شما فدائی را که از شما خدا اندر قلندر
 دان قلندر را خدا خود پایش فدائی را که از عالم سبب و اضافات است
 از انکه فدائی بنسبت بندگی است العبودیة والابوہیة مثلا زان این باشد
 که از شما است یعنی ایمان مجاز بر کبر
 که نشود و مستسر کرد و کفر حقیق که الدفون فی الکفر الحقیق الشارة بدو است
 ایمان مرد شود و ان ایمان بذات صرف است بلا طافه نفوت و صفات
 یا ربنا الذین امنوا امنوا باننا
 همین است اکنون را در انست

میث صفت قبل است
 که بار مرا کنار آید در وقت خزان بهار آید من را کنم که کنم بازم او بگریه
 کنار آید انالیل همین فرماید و انالحق و سحی و باقی سطلی با همین

نماید هو مصیط علی المال انا المال مصیط علیه بنی کریم بازرد

ازماع
یعنی نزد

رب

محض صفت جلال و جمال یکسان است
از انکه ایشان از عالم سب و اضافات کدشته اند روشنی و سیاه
از امور نسبی است با ایشان چه نسبت دارد و امر ضروری را هم محیط را
افاط نموده اند ایشان مظهر ذات اند و بکم عباد اند نه عباد رحمت
در صمیم و رازق و قناع و کریم

در عالم و مده و ذات از انکه صفات جمال و جلال چه امر
مانع و مانع اولست و باید دانست که مطلوب اینست
که طاعت نکنند و گناه کنند که او را هم نسبت یک است یعنی نظر را از این
مرد و ساقط باشد و این مقصود اصلا و مطلوب کلانند این و مثل
و مانند این از حجب نورانی است و امر ضروری را هم محیط دانند استحکام
الطاعة شجرة الوضوء من امر موزر باشد

نزد طاعت بنیان

و شامل بالذات است فواید

مقام

اضحاک

پس معجزه چندی باشد

ضاحک

حاکم بونامه شرف التواضع الکافی
هو الفقیهان تتبحر فی مشیئة این را ابناءت میکند بر اکثر رسول الله
علیه السلام در طواف رمل میکرد همین سر است میگویند نافه بود
صفت رانده را بایاران که در میجر میگردند که از آن و فرازان و عو
و فرغانه ارباب

بنامه و در فاقه بزرگ است که
را معجزه دیگر بنویس

و هر چه بر دستم بود از دست افتاده

فروخته است ای بنیست بنیست تمام دست کرده

عزیز

عالم بسبب و اضافات که عبارة از شمع است و عالم در راه و راه

از راه بود تراست چنانکه فرمود

شخص

لیانو

اماغب

بنی الارض زیر کرم

بودند تخم را در زمین و کافری را بود پس بداند

جهان

معینا در کرم

و نثره

از صفات رسالت دو اوند علم را اوند نشود بر آنکه کردم و بیان فرمود

آنکه در عقول مردمان در آید و اوند بر آنکه بیان کنم هر این بیرون از من

این حلقوم از آنکه در قضا یا عقیلا دافل بنیست

از طور قدس است نه از طور عقل هم از این جاست که فرمود سخن مغایر

را معنی بشنو

امریا ان حکم الناس بعد عقولهم اکنون

که صفات قطعی میگوید

اکبر

احادیث ضعیف مذکور است

ارک
و صحن بازارک

گفتیم انبیاء باسد

و یا ایک فقر متقلب قوی باشد
 و فقر مکانیا خالی بود و دل ضروت مصطفی خالی از ماسوا است بود فقر صفت
 در و چیزی بنود الامنه ایست بر قلب سلیم سلامت قلب همی است از آنکه
 او مظهر ذات بود دون نفوت و صفات حکم در جهم و یکجور گفته اند
 الماء راجع لیا الذات دون النفوت والصفات در حق اوست پس
 فقر فرا و باشد من سائر الاینها و الرسل و ان نه امر اعلی مستقیم فایق
 محض همی غره میزند

طاف

پس حاصل کلام این باشد از فقر که استعداد
 کرد فقر ضرور باشد و ادب و فقر را که فقر خود خواند از فقر اختیار
 و اراد باشد نفوت را که را فقر ادب بنود فقر را که میسر است
 ساعت و احد صحیح کرده برابری فقر بر فاست از آن فقر اختیار
 را بر فقر اصطرار فضل است و اگر نه چند بزرگ فقر اصطرار
 دارند اینها را از آن فضل است دیگر گویم از
 مثلا

یا شایسته ام ایتم بپست من زان توام تو زان من بپست
خوش باشد خلق اتفاق همه رین بودم مست مد هوکست بپست

و بپست بلا از اضا در است النور و المحنة و مینا
ملازمه کلاست هر یک لازم ملزوم است بر حکم الجمال و الجلال تو اما از آنکه
از امور پس است چنانکه محبت و محنت همین نسبت دارد

ذاتاً و صفة و فعلاً حجاب در حجاب نور در نور در نور ابر
تاریکی از روشنی پیدا است در روشن از تاریکی هویدا پس روشنی
تاریکی است و تاریکی روشنی است در یک بنسبت دیگر روشن مغرب است
ضانکه مولانا و اولاد جلال روی میفرماید

این نامه وزاری از سوز و ذوق و راحت هم باشد
و از بس فرقه و سوز و فرقه هم باشد بر حکم اندا و اوست و او اوجل
چهارم جلال قدره لطف لطف قدره قریب بعده قریب مطلوب خلق و
مقصود قطره همین است بعینک لایلیک و اتلیک

ایر هدایه فاقه بالخیطة المحمدیه

قولا و فعلا و حالا
گرام و موهبه و رحمة و توفیق یک معنی است اول مقام صدایات و دوم مقام

العیات و سیوم مقام معالجات و کداهای ارم و مجسم انجالیات و منقولات
و یازات و صفات و اسما و افعال و منقولات و یا عظمت و لا هیوت و
و ملکوت و ماسوت و یا علم الیقین و عین البقیس و حق البقیر و حق الحقیق
و صیغۃ الحق و یا فحسه اوقات فاعله صغیرت کماله و انج با عدا رخصه نسبت دارد و یا
نفس و روح و سر و فیض و روح اعظم و غیر ذلک فافهم ۴۹

از سر و صفات

صمد و ذمیم و جماعه قوی بر سر و صفا کس حسیه ظاهر و باطنه کما محتاج حیدر
قلب و نفس و یا انک ای قلوب و نشو کما محتاج مار و اجد و ارواح با سرار
و اسرار خفی و خفی بروج اعظم و روح اعظم نفیس تر و نفیس تر و صغیر
ظهور و صغیر بذات مقدس و الله هو الغنی الحمید و ذات مقدس بنار و
ابناز و غیر محتاج و ستوده بصفات کمال و بطلال است و قور

سان استغناء و استعلاء و بی یار و کبریا و ستودگی

و غزوه و عظم و ارتقاء است که در صغیر بزرگوار در هزار عوالم مختلفه ظاهر
و پیدا بود و هم را انبیا منشور ساختیم و یا خود بخود و این خلقت
و ازینش کما یجب ان قطره از دریا محیط و رشح از قبضه عین و آن
نسبت فیض همچنان و فیض مقابل صغیر همچنان و صغیر نسبت ذات همچنان همچنان
میرد و میرد و اگر بالفرض عمر را در و این ظهور انجالی صفاتی
و زیاده در لحظه و لحظه همچنان باز سرشته همان قل لولکان البحر مداد الکلمات
رب لنفد البحر قبل ان تنفذ کلمات رب و لوجینا بمثل مداد این هم که ذکر کردیم

و از صدر بنعال ایستد و از حق بخلق افتاد و از و هدیه بکثرت کرایند
بود
این اشاره

بمذوب مجرد و بمذوب ملکی است از آوازه مجذوبان است و صفات
قطب از مجذوبان ملکی است و با آنکه او را در وقت سیر و کبر سنای عالم
شد که آخر وقت است مراهم در غنغوان شباب حاصل تدبیر سبب و
نسبت محفوت را آن صلیب فرموده اند یک روزه کار سینه یکسان بر و
غیر سبب

نظام اندر و با بر صلیب الساع است و پس قدم روح و قلب نفس
نزدک است و بر عین القضا که بر که بهیج سر است و ارواح است
که عبارت از نزدیک و تصفیه است

منزله که در سیر ملوک سر نهاده و باز مشا و جمادات
بر سر کرده و دودیده ایشان و دودیده من چهار شدند
و بهم آمدند و ان عقل مصفیه است

که نور است که اول ما خلقوا العقل همین است
در شب که است بود و شوخ دید که که نزدیک بود
بدیده و دیده من در دیده است خیز باز از چشم فرو خوابانید

و در حال با کمال فرود و ابسط و الزام و تراش نمود
اجسام بوده و زیم
یعنی تجلی بصورت جمال با کمال

و زیم است که در آن

اکا. با شس

و شاه کدر اطمینانم ظهور جمال با کمال و باطن ظاهر و
ظاهر باطن اول افر و افر اول نمود و این امارات را صدیده است که خاصه صورت
رسانه است چنانکه نظر بر زن زیند از آن فاکر و رایت ربط فی اصل مسوده تا افر
بد و رایی است

مملو عقل که عقل مردان بودند هر چند با شکست
هکام بر بیت ترانس و بر بیت عقل سکون در عین جلال جمال و عین جلال
و جان را است
بنظور و اظهار ماص صفات جنبه الم

فاما اسرار با کار و کار می نمود
یعنی منت عالم استوده
در بیان این اکر بر سر برنجیر باد و سیر و بسلاسل و اغلال مجید و محبوب
هون مارا بیا به دراز سبزه دوش و خشنود عالم علوی و سفلی است صلب
لا من دنیا کم لذت الطیب از آن بونش هوش مبد به صفت الجز تا لکرات
همین غره میزنند و همی کریم میزد پس گفت من چنانکه از آن بیدم او از آن
منست یعنی اشارت بخشم اشارت با اعضا دیگر کننده میان من و او و او
نیشست او نور و روح من و من روح روح او و انانکم شتم ام اینهم و انهم

که از جبهه شگون کم نسبت بسبب دارد اشاره ببلون بلون است یعنی
ظهور و محض و ساعت ظهور شاه است و شاه و شاه بود را مثلاً

شیوه و شکل نمایان در کائنات و سکنت اینجو توان هم دارند
 بنویسند ارباب بسبب شکر علی الله ان یجمع العالم فی دانه والواحد فی
 هو الواحد والواحد بس الا

بر حکم سبقت حمزه غصیب و قتل مؤلف الضلع الاثر ایدم
بعد از قامت زیبا و در صوب تاریدش کن بود اغاوند نو
صورتی زیبارنگی کار و بار

عجب باریکی و تباریکی چه دو کوه جمال و جلال کرانه
برگزین مکر نقطه و حده حاصدیه و واحدیه را حاصل است همی است از
مکر مغلوب مکر است از آن در میان دو دریا آشناء بکند و هر دو
و سیل را از این کشته و علما انسان همین باشد س قلوب و جهول آراء
بتاریکی است مکر کلاه آفرینش علوم و فیل عین از آن است که قوام
دو عالم بیکر است فاذا سویت و کنک جعلنا کم آتیه وسطا و غیره
و اوساطها بقار را احسن الخالقین هم در هوا است و لغز مناسب
ادم و حلهایم فی البر و البحر طغرا کبرائی است پس هر چه هست مکتوم
چنانکه و تباریکی و تباریکی
بدی اشاره به دست باریک و کلاه تبار و تبار و نیاز
رزق تبار جمال و جلال است مکر کلاه تمام آفرینش با کمال است چنانکه

فہرست

فرمود و هم بواند تمام گشت دنیا ساعه همی است

و خود بخود در خود با خود شود از کمال شوق و لذت دوق

از پی شرب که الحیا تمنع الرزق هم گفته اند

و بنهایه کمال و قطره بدریاری رسد

و موج دریا بدریاری رود از هوش بهوش مدحش کرد

ما کهان و نایبوسان که عباره از انعطاف

بر حکم الحال و الجلال

توان و الکفو و الایمان متلازمان و الوحدۃ و اکثرۃ متعاقبان

تا سر بریده بماند نکند و اعلام از دوشی و دو گانگی نه بد و از بر بدر

بند و از حد رهنمون اند از د

که عباره از تکالیف است و اشاره به بندگی

افحشتم انما خلقناکم عبثا و انکم الینا تارجعون از سر بر ناز کرد

بوقت سپیده دم چنانکه فرمود

بر حکم صلابه جلاله قدره لطف

زراج

قاضی

مود بانگنما رسیده و کذب باطلون

از انک از سر بر آمده

گفت

کداری که سبب تبارک دارد و سبب تبارک بود و سبب تبارک
بود دوم بیان اول است

انکم ستر و نرکم بوم القیم کاترون العز لیل البدر لا ترضون فی دبره
و ایشان بر حکم موتوا قبل ان تموتوا موت حقیق دارند نه صور پس
ایم وعده بود نقد بزیل ایشان بر بستند و اخروایت با هم کشف کردند
پس اشاره بنحیلات انوار صمدیات باشد که خاصه حضرت است
افعی یوسف صبیح دانا اعلی من اشاره بنیت و این در بیان نیایه که نسبت
بظهور ذات است غرض و کلام اینها از واجبات است اگر این دنیا را
فرمود *المؤمن من علمه و محبت*

صوب است یعنی فایده ذات و الصفات بود ممان که گفته که بیان از ناموت
و مشخص در ناموت همانکه مرفوعه لایقول ام و نه قال ام ماعرف ام

یعنی بیان از این عالم
چنانکه گفت که زبان
و دلم بجزیر بودم

و یعنی بود مرفوعه بود و بود تا بود انفس

مقام صقیقه الحوائیست یعنی بصفت الحاطت ظهور مرفوعه بود و این کل
محیط *ار بود هشت و شش*

کاشیاست اگر سیر و راه عرش کرده باشد به اینها *هو سبب او نموت*

که بین شکلات و ثملیات و تعلیقات و تنوهمات و مترجات ظاهر

و پدائشتم تسبیح باد واحد و تفضل بعضها علی بعضه فی اناکل بر فزانه و

سوء عباد آتاشی و سنک واحد و کل لیکه اجمال سیر *هشده*

فالبیحر علی ما کان و قدیم ان الحوادث امواج و انوار

لا تجنک اشکات کما عن تشکال فیما هو وکستار بهمین
 ستر اکتف میکنند حجاب الذات بالصفات و حجاب الصفات
 بالاسماء و حجاب الاسماء بالافعال و حجاب الافعال بالمفاعیل همین است
 این تفسیر است اما تفسیر اول تعالی ظهور الذات بالصفات بلا فرد ما
 قلنا و این پنج ان پنج است که معربو الم خمس است عظمت لاهوت جبروت
 ملکوت ناموس ^{۴۸} سر بیغ در ظهور ذات نه نفوت و صفات
 چنانکه مقتضی لفظ لب است که کمال سازه لازم است و با سبب عبارت
 از حال فراق باشد حکایت رفت در بیان آیات ^{۴۹} اشاره
 بتجرب مال و تمثل عطا و نوال است چنانکه در حدیث اکبر سروده یکم رفت
 یعنی رجب الحجة الی کساده پناه روز ششم منور چنانکه
 در کعبان ویراقم ^{۵۰} عبارت از
 اجتماع جملا و جمال است تا یکی بوجود دیگری فواید نماید از بقدر اثبتن
 الابرار ^{۵۱} که آفتاب بر او صیغ میاید و اقباس فیض میکنند
 تا در جهان روشنی پیدا میشود و همه عالم انور میخشد و قوام هر شی
 به و میکرد و کسی را میخشد و کسی را میخشد ^{۵۲} اشاره
 بظهور ذات است نه مست بر علقم صیغ را نخواهند ضفر
 بر معشوقم به را نخواهند ^{۵۳} محو و در مس و طمس
 طمس و فانی فناء همی است این تمام و کمال است
 و مناقب و حرکات و سکات و جلای مبارک و بیرو صی تبارک عزت محمد است

که ناهوت است

او دانم که چه گفته
می شود یعنی هفتاد هزار حجاب و ظلمات نورانی و نفسانی و روحانی و ^{سلسله}
در حایه و صفای بر حکم مجاز ذاته هفتاد هفت صد و یا هفتاد هزار حجاب
صفات اتمات و یا اعمار امتس التبین و السبعین و هفت دگر بار
هفت عرصات چنانکه فرمود مطابق قول آخری است
و قلم و هد تم بدل طوفانیم و فراخ دل را نماند نیست
حکم فرائض حق را و سبب از رف و اسما و لکن یسعی قلب عند المؤمن
این باشد چنانکه از بیانات و

کسوفات و واردات و البیات و صمدیات

و مخمور
که عیانی است
نم بیان
که خبر است انجا ممکن نیست
الشارة بظهور ذات است
منه اهل الصفات

العین حق از اهل افعال اول المیات و المعاملات
و هوکان امر و لم یکن مکملی
از انکه از عالم عین عباد است
نه فهم و بیان
معنی انجا هم خبر است
فمن خبر جز این بیان کردن نتوان ترجمه خوب بنویسد شرح آنکه محبوب در میان
لب به بنهانی برای طلب ممد است از رقیبان و هم زنج دوستان است
مگر ترجمه بر گاندن مقام ترا هر دو دشمنان سودمند و دوستان عبور

وان صفات ذی بیرون حیده تست که هر دو عجب راه توانند عجب فلانی
و نورانی و الحق و راه الورا و این منور و اینهم محیط از دنیا و اضره بگذرد
عدد بخندارند اینجا برای تو حدیث دهنده اند اگر تو ازین دو عجب بگذری
ان ترا دهند اعددت لجمادیه الصالحین ما لا یس رات و لا اذن سمعت
ولا حظه فی قلب بر اشارت بدانت و شایسته هم بر حکم الهی اما الهی درین
ایهام کرد و گفت فلان فلان مالست از کز بس بود ای بود میان من و
محبوب و رفت ای رفت از نده ظاهر و باطن و نفس و روحی که گویند آن
میان عاشقی و معشوق مجاز است از گفت و شنود و دیده و بود و نابود
کنار و بر و و کار و اعتنا و التوا و التوا و التوا و التوا و التوا و التوا
و بعد و فراق و قرب و وصال و دخول و خروج و رفع و سقوط و افتادگی
و در سبک و ناز و باز و شوق و بیک و غمزه و کز و حرکات و سکنت و
غیر دنگ که رفتی عاشقی با خیره بکسیر اند که گفت و شنود خبر و احوال غم
الخیر لکان و خبر از عیان بکنی و قبول فرما و کار مکن و بیس و در چون و چرا
مینعت خون ای دانی و بختی بی شمس حدیث از غفرت قطره بنویس
که او بشار حیده دست این کار هست و صد طول عمر در دست دهنده است
حرف کرد است و دست موزن عاشقان و حجت بیدان و محبت عجب
در و سامان و مرجع نایودگان و جان بازان است که هر فرمود
که درین کمر و مادرین شو است
یعنی فراق و بعد و بینش و جان

قد جین که قلب است ان سرقیم و لا غیر سرقیمه فالحاصل عالم روح و نه حرف عالم نفس
بلکه خیر مجموع حقیقت در ابط با ذات جامع الجمال والجلال است دارد ^{صالح}

فرمود ^{از} طرف عالم بنا و مقام علی و اداریه و شهود و ظهور

و تمثیل و تشکیلی جامع فرمود

رایت ربی بصوره ^{مجمع} و التحقیق

این کلی فاضل حضرت محمد است بنابر قلب است در شخص انسانی را و دیگر
بنابر اعضا، دیگر نه از شخص انسانی و این تجلی از انوار صمدیات است
و ان دو از انوار الیهات این کلی فاضل میل به دو دارد و جامع در دو باشد

صالح فرمود و حسی و حال نمود

که نسبت ماول دارد و توضیح از ^{استاره} به و دیگر است

که ملحق گردید امیزی است و این اشاره به معنی است

و سهمی فالعالم طارث زاده این حدوث اشاره به تمثلات و ^{تکلیف}

و تعلقات در با و کویات و تمیزات است فالجبر علی مالکان فی قدیر

ان الحارث امواج و النار لا تحسک الحال تا کلها عمن

تشکل بهنا استار این استار همانست که کذا الوف حجاب غرور و ظلم

و مناج و ما و نار عباده از دست و این تجلی موافق شعیه سرقیم و طریقه است

صالح فرمود ^{این طور}

قدرد عقل است و این ماهوت است که جامع الکلیات
قلم نام که بنیسته به در روح و وقتی میل ما
ذوق برد نام متقلب متزلزل ز انجا و ز انجا
حق است و در ذات حق و اول امواج است و روم دریا
و فاضلت که مبداء خلقت است همین غره بی زنده و او را غوکست مارا
خواست همین که مرا ز داری چون عشق بلبل زده فقیر بر عکس عشق و عاشق
مستغرق کرده و مستغرق عاشق چنانکه فرمود

و از حرف احدیه و کلم واحدیه بر توتد و بنقط و وحدت یگانگی است

جذیه من هذات الحق توازی
عمل التقلید و مرا حکم بشبایه همچون دو مغز بسته اند یکی خزینه مایه
گرفته این و از دیگر طایفه اول درد ذاتی است و دوم درد
صفایه و سیوم درد افعالی و عکس این نعم باشد

از آنکه و از عالم لب و اضافات است

جواب گفت و آنکس حسرت کونیه از ایشان

است که با وجود این مرتبه نهایت نهایت در اندر برای تعلیم مردمان و تلبیس
ایشان راه احوط و اسلم واجبه اصل عندا میبردند و کراف کوی و سخنها
طامات و سطحیات بکدارند که سران و سروران و بشوایان با وجود
خند کلمات دین و درجات علم یقین خود را از هم بستر و فروتر و این
تر میدانند و میگویند ما را مسلمان دارد و در زمره صالحان دارد و توفیق
اقای نماز رقیب مکرران پس شما باید بر طریق بهتر پس روی ایشان و ابا
سنن ایشان کنند که در احوط نکم سابقه نویسی دارد ایشان ما وجود کند
مقام جمع الجمع دارند و شما مقام جمع دارید

هر اینه

این هم جواب سوال است یعنی

صون اینها افضل باشند جواب گفت

است یعنی صون دان بر تبار سوزان

در نامودک اسودکی دارند هم از آن درد را بر در مان گزیده اند و جلال
جلال دیده که کرم است هم از آتش اوید و هم در و بسته
یعنی آتش ابراهیم بر دوسر شده بود

و سخته را مسخند و ابراهیم را نافع آمد

که زنده می ماند و گرنه گفته اند سلطان السماء یغلب کل سلطان
و البزق یقلع نور است پس در بلا عطاء دیده و در فناء بقا یافت پس
ممکن باشد ز محال از آنک واقع است در مخلوقات خصوص در انرف

مخلوقات

مملوقات راه راست و درست بذات پاک نیست کفیفیم
یعنی اس راه ماکمراط مستقیم است همه را روری کردن و امر اعلم
نام دارد چنانکه فرمود ویداشاه که در اختیار و در دست
هم عبارت از انبیه و ثبوت است زیرا که الالبیه
لا تزول و الاثبته لا سعدم گفته اند و الشک الخفی اخفی قلب المؤمن
نزد دل انتم السوءاء علی الصبح الصائم فی اللیل الظالم
اشارت بدو است قلتم ما ازین قلف مجنه و صودک دس لایقاس
به ذنب و در دست و در دست و در دست و در دست
و کولات دارد و نسبت برف مهر و بان سوبه دل راست که نور اسود
نور ذات که بعد او هم رکن بند بر دافرا الاون است صاکم مقام ذات
نمایه مقامات است جان
عذار دل و جان که حضور و شهود و نوا است آن نیز در صورت و نماند
باشد که القلب مد امر و عیش امر اشارت بدو است
که آن عالم روح است اعلام حق مبیته است من را بنی نقد را امر
الحق اینست بصغر و ضیاع قوام نموده ناما که فام انار است
و کد را از در دست و در دست و در دست و در دست
صاکم فرمود هر حکم که اراده ان بظهور صفات خلق العالم و لما
اراد ان بظهور ذاته خلق آدم جامع طرفین و شارب

میگوید اما حال دوام کسی را ممکن نیست اندر رفت نمودر بود
یعنی شماره دینانه شماره دین فوائده ابو سجده ابو الحنفی
ایشان را کشف بود در هر روز رفت که ایستاد
گفتی حدس فرما برک دارد این اگر کشف است و عار و عاده اما از حق
بدون او رفتن است چنانکه فرمود

یعنی این وجه بنوة و ولایة و فاضله و مقصود

رضی الله عنهم و رضی الله عنهم

این باشد که این برادر او نرو داد و هر که برادر او باشد این معنی است رضی الله عنهم
و رضوا باشد با مستواء و اعتدال باشد و این دست نه نه تا کی برک مراد
نمود میگوید و مراد شود فدای مراد او کند تا صورت اتحاد پیدا آید
در شهر بگویند و باشی باشی کاشف بود کار و ولایت بدوین حکم سابق
شعر و ما سر مایه ارشاد هر که برادر بیدار است هر که برادر
بیل نمود بخود در خود سه و خود بخود باشد پس معلوم شد که

مفعول
مفعول

فارغ یکی درجه و دوم درجه الجمع یکی در فناء فناء و دیگر در بقا بقا
اکنون این دوازده سوره باشد و انا و اگاه کردیم

و بعد از این سوره ها که در این کتاب است
در این کتاب است که در این کتاب است
این دو بیت

هفت کرم بالا کفتم در بیاق مایه اکنون بد آنک
از آنک قدم ایما تا مترست نفس کل متورست

شایسته وجود نمانده است و رضا جوئی همین است
هکذا گفتیم

مجان لازم ملزومند مبارک فرقی باشد که بعد از وی وصال
صالحه وصال هست که بعد از ماه وصال هست و نیز اگر وصال و باطن

و قرب و وحده اعلی بودی ظهور نمی آید و بکنه و بعد بطن کردی و این را
درجات شامیدی و معرّفه نمود بخود موجب کمال نده و جمال و جلال و حشمت

و غلظت و عطا و نوال نیست از آن هر صفت را ظهور نمود و مایه
مستطام و قوایل برداشت تا در و این مایه جمال جهان ارای و کمال افزا

و عین بعین نامیدی و متغیر از هست و طیب از خبیث و رند از عی
بد آنشتی و صفت جمال و جلال و لطیف و قدرمدار مد او بود در هر
سدر قتی اکنون ترا

و قله غلظت و ذروه حشمت ایشان نیاور و عیوق و برتری هست

و دیده دل و عین حق و تابان و انصاف
نظر کنند از آنک اول درجه بنوه آخر درجه و لایق است

جواب سوال مستدیرست پس ایشان بان کمال مال و جلال و نوال
پیر میگویند

اینست و اولوا العلم معرفت محمد و امتار فاضل اویند هر حکم لکن بر او است
 علی الناس و يكون الرسول علیکم سبیل الایمان در ان کلام داده بودیم
 از ان در ابدهم دهند هم ایشانند که منج و لبث اویش
 اند از ان اهل محبت اند و اهل علم و معرفت گفت کمتر اخفیان فاحصیت
 ان اعرف فخلقت الخلق هم در حق ایشان است و معنی معرفت قطب شنو
 که مقصود بذات است عابد
 و محب و بسلک است
 در افتادی میان ما که نشسته است مرا میگفت

بد من میشوند
 ترا همین قدر باید دانست قد جبار فی فیض الملک مستر
 موطا عن انا غیار والنظر فلان کالان مالت اذکره فطس فیرا
 و ناسال عن الخیر

یعنی وصل فصل

که از امور بسیار است البتة ملک عالم تو یک ضمیمه ماندن نه هر که محال است
 از انک جلال و جلال متلازم یکدیگرند که بجهت همین این غلطش غیره است

که غیر نمیر

کرمین بغین میشود و بازی دادن تمهید است ازین بازی هیچ کس خستیده و خسته
نیافته که ماری نیست قل اهل سبوی الذین لا اخرة این است

یعنی اهل ذات و مجر را اهل صفات

و افعال و کز برابر شود یعنی نشوند که آسمان و کجای آسمان

معنی در عین حالت

فراق در وصال و در عین الوهیه بعیوه دیر و العلس بالعلس

اری اسماء قرن و بکاست جواب سوال معذرت که سایل
گفت باقرن و بکاست میکند و در عین کثرت و صده ملاحظه دارد و این اشتغال
بخلق اینها را مغفرت نمیکند جواب گفت و اینگونه

ازین معلوم میشود که در مقام جمع الجمع مشاهده دوام است و مشاهده
التر مشاهده که را استقاضی وجود مشاهده و مشاهده باقی است از آن فیض نامحور

مینمونه که آرام و قرار در دست که نیست و غم و کینه که بنهایت رسیدیم و در این
مقابی بناسند از آن درد و ملل و غرق و غرق و غرق کم نند و این اگر کمال
مراتب عاشق است اما بنسبت ذات علق که در وصف عاشق و معشوق
جمع است و مقتضای ضوابط و بطلان است که ذلالت است موجودیم از آن سبب
افتم نام یافت از نا تبدیل الخواصه متور است این صفه مستقر نیست مگر
کس را که مجذوب باشد است که منظر ذات علق است و الهام فی لایة رابعه
بذات زینت و صفات که عاشق و معشوق بنسبت نفوت و صفات است
پس سطح علم الرقمه و العرفان تراورد باید ساخت تا ششم از این
مقام در شام بان تورد عجب نیست که هر گز تورد طاعت است
عجب نیست که نه و اصل سر در این ابن نشان اهل محبت و ا
ذات است که عالم نسبت اضافات برتر گشته و اندر و اینهم محیط
ضبطه کبریا و اولاده جلاله جلاله جلاله لطفه لطفه لطفه قهره قهره قهره عده
زیر و فعله فعله و صل و باقی این امور بنسبت است اما مردم را وقت
دو و صل و وصل و حضور و نبود مظاهر است زیرا که زمان و لایة
زینة بفروده ان جنبر راجع میشود و نیز باینرا تمیز مقام میدان
و مریدان را از روی مقام برای تورد است چنانکه فرمود

و مریدان را از روی مقام برای تورد است چنانکه فرمود
و مریدان را از روی مقام برای تورد است چنانکه فرمود
و مریدان را از روی مقام برای تورد است چنانکه فرمود

معنی ایات گفته شده باشد و الله اعلم ثم از آنها اختلاف رود بعضی فراق را
فاضل گویند و وصال را مفصول و بعضی برعکس این و همچنین فراق را برتر
و بعضی برعکس و موت را بر صیوة مرگی را دلیل و بر تازیانی و یکی است که بیان
آن در سجد مجمل میرانند اما نهایت کار همان است که کل لسان بطویا و عجم
میکند ایجا که منم نه است بی طایفه زیرا که هم یکی است نه افزونست
نکم بی حال باشد وقت بی ذوق مقام بی مانم نه نه او هم گشت عدم
است نه نه اشاره بطلب ذات است که در ذات که در
کی است که سبب شیب است و نیز اشاره بخدوید سالک است
ای بخلاف فراق اندات الدائم اشاره بدوست
ای بطلب الرقة الخاصة المعبرة بانوار الصمدية پس
رقم قاهر و مغفوة غاص و مقام صمدیه قاهره غفرت را را بهمانه که نیا بهمانه
مقامات است و اول و آخر دایره است و النهایة الرجوع الی البدایة و نحن
الاخرون الاولون هو الآخر هو الظاهر هو الباطن اینست پس اهل
غلم که العلم نقطه کلام الجمل اشاره بدوست همی اهل ذات مع المراتب
بالا شرط باشد بعد از همی باشد پس

اهل الذات من اهل الصفات و الافعال از مرتبه

دی او نام هم اریان کند شده اند نه لا اله الا هو اول فدا بر و خدا نبه خود
کواهد داد بر حکم و نه بکنها فانه انم قلبه و الساکت عن الحق سلطان
اخر پس بعد عالم مجرد ذات و مرکبات کواهد دادند و الملایکه و اول العلم

در جمیع دریاها نهانند ایستادگان معجزه را می بینیم است ایان و ولایت و

نبوة الخمان مغرور را مردی است سیاه و پند و نبیره و عاقل هم

سیاه و سپید و روغن سی بنوه مغز باربد و قشر فانی و الیه راورد

قرنیز بجزء و قسم باشد پس ظاهر میشود است و باطن نیز پس و لایه پس

لهذا راجع نظر است و بطون ظاهر ماضی و مراد و یکی است هو الاول

هو الافر هو الطاهر هو الباطن الكون تو

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

مواضع کفر و غیر تم بر آنگنان رضا را

نیکو نگر

بر درخت به سگان

این صفتهاست اما در رضا بنو تمام نام را در است و نور علی مقبول است

میدان عائق با معسوف در یک سبزه و در یکی در و اما مجال آن نیست

دراز بکند و تراب نامه و بکنار و بر و اشتنا و و نام و و انصاف

کرايه زمين بلا و عنا و رحم و فنادر عين و ممال افراق و در عين بافت بافت

ولیکن بجایم این روح و بلا و ناراد و غما و مصیبت را سنان حال بر عاقل مبتلا

در لطف و به نظرم وفا و عطار به کل فاضل و کشف تمام سرا و خوارم

منصب و متزج و ملتز و ملتصق از آن مجامده و مستقت بر کتب

بدر المساهمة. وبدر التدقيق المعالي كرامة دليودا كراشي داني وبخشب شاملي

ما اوزين

ما اودیک بیتی قطعه ای او دیت بیتی رستم میازد و الحان غمزه میازد
 مینه های سبب است تفصیل از غمت رسالت بر ایبراینا و در سل و خضر
 او علیه السلام بحکمت فاضله و کسوفات نام که مع سعادت را بنود ارب
 عمره یالیت رب محمد لم یخلق همتی رستم میکند و ما اودیک بیتی قطعه ای او
 دیت همتی غمزه میازد که همت ایضا از بر نمود در تاسع او غبطه میوزد
 و میگویند اللهم اجعلین من امتی محمد بوکر از ان خواص محطوف اگر ما مله
 بنده در تاسع بهر دوگان دعوت را انش میزنند و فائده هدایت و
 ارشاد را در غایت میارند و فیصله محمود را بیاد بر میدهند کما افتاده
 این شبهه طالبان صادق است که با وجود چنین نمود اله و خواص مقام
 نبوة و خواص نظر بر مقامات مریدان و مبتدیان دارند و این مختار
 خلقت اصلا است که ما خلقت به شاه حقیقی است که هم مقام قرار و
 بنات نه اگر در ان جای است اعلام جلال نرا هم و کذا العکس که اگر در
 و در عالم نسب و اضافات بر رفته باشد که در بر سر و راهیم محیط اطراف
 در بر کرده باشد باز متوقف است در عالم نسب است که خلق است اکنون
 معین قلب که در قلب است باقی قرار و کون ندارد بهر کس که غیر
 دل را قرار باشد کما یابند که مقصود کون بر در است

و ستوف

یعنی استغفار میگویند و سخن با مود

استغفار را زان میفرماید که این سخن ایشان کوس بر افق عشق که آنهاست

ما ریه دامت او نیز به بنده القای حکم البتوع ابن باسرداری این امر را چند ما
دهند بطیفیل بیغابره که هم اینها عبطه نوریه عسطنهم البانیار اما این فضل حقیر
وکل نباشد و الله اعلم ۴

که ایشان موسی فرکاة و عقول مصفاة اند

از آنکه ولایت خدا بر سر است و در بر سر نفس است
که فعل عباد است و نبوة رفاسی است و در بر نفس کل مشهور است از بر
میکنند و از حد رصف تعالی میرند و از وصال بفرافرا میرند و از قرین بیحد
می اندازند و فضیلتا محمود میدهند مکتوبه که در جمع الجمع کفره زبان نه ادا را
از و تعالی حجاب نیست در شاهه اوست اما در در و فوق در التما
در استمال است از اینج در فلوته از کنار و بوم و البتام و النصار و النصار
با معنویت میدهند در کفره و جلوه کجاست هم از این سبب در ظاهر که
پادشاه احضر ضامن را از نزد بیکر خود و دریناد و رارت و مکتوب میدهند
یا ولایت و نفوس بکشد او را نفوس بکشد ما از کفشها خود دور مکن
مرا چندین بیکر بفرقت تو اگر از ادنی ما بجا میدود و از فدا بر سر شاه تو
میشود فاما مراد عاشق نیست اریه و صلاه و بر سر بجز فائز که
ما اریه که اریه اگر مراد تو ای دوست نامرادی ما است مرا خود
در با و من تخوام تو هست اریه صدا بر سر بیکر است و رضا جویش در در اول
عضو غیب است و در دوم غیب حضور او را هنوز تصور و غیب است
و این را اول در عالم است و اصافات است و دوم در و راه و رست و

من وراثتهم محیط کشته جلال و جلال جاه شده کجا آسمان و کجا رسیان چنانکه فرمود

کشته

یعنی الولاية افضل من النبوة

یعنی نبیره
موجب مندر

یعنی مغفایه بیک و مغفویه دیگر بالا کفر شده است
که بتبعی است نه اصلا این را اعدادی بنود پس سخن ایشانرا هم جواب است
که فضل ولایه بر نبوة فضل اصلا و کمال نسبت بر فضل حدیث است و فضل
برخی مستلزم فضل کلام چنانکه فرمود

یعنی این سخن نوعی از این باب است و اصل سخن انبی همان است که سلطان
العارفین فرمود اول درجه النبوة آخر رتبه الولاية و نیز مابعد است چون
نسبت میان ولایه و نبوة نسبت ظاهر و باطن و معنی و صورة است پس شما
فوق کردن و فاضل و مغفول گفتن چه حاجت که یکی بدون دیگر هر یک کمال از رو
حقیقه که درجات نایب نایب درجاست که ورا را آن در حقیقت نبوة است از این

نقد وقت او باشد و این مرغان عظیم و خسته جسم است تا عالم نسب
و اضافات که از انار جمال و طلال است بمشابه غلاف آن انبیه بدست نماید
و تحت بزم روضی اشاره به دست لکان قباب گویند او ادب نو و قریب
هم بدست مالک حق نفس و روح و ترک کبر و تعصیب لکال اما نکته تحت بزم روض
رشد ^{سود} حجاب نیست تو این صاف دار ریکار فوری ده کی بنمای جمال
دست و مغز او این هم از این بدست کم این نیز غلاف ظاهر و جلالت
و صفائی نه نقد و غلاف بدست این کار باید که مقصود با تات نیست
صورتی بلا روح و روحی بلا جسد که نقصان نماید و این منتهی غرض است
و الحوادث با افغان حکم فرمود

صورت مجرب و مجرب و محاسن عالم که بر اندازه نمود بدیده از در جات کشف
صفت رسیده اند حکم فرمود

و ایندیک گرفتار غیر

غلاف خلاف و عکس نماید

و تیرگی حال و تارک مقال

و کندی جسم و کدورت جسم لازم میکرد و اگر

و مملکت در طلال ^{هم}
از اینهاست که مجذوب مجرور را و اصل نمیکویند همچنی زیاد و عمار که بکار این
بلا غلاف و معرکه است پس ریک گرفتار و کده شود و دوم غلاف
خالی و پوست پامز است اینچنین

سجابه

مالک

و ناصری ظاهر او باطن

بسیار معلوم

یعنی هم را و من

تویی و دوست با وفا نه تویی

که مرا هیچ نباشد نزدینا نه ز غیبت حوتو دارم هم دارم دگر هم هیچ نباید
قاضی عین القضاة درین ملک میگوید که بعضی گفته اند توفیق مسلمانان بعضی
والحقنی بالصالحین و بعضی رب بخی کند او کند اما سلسله دیو الکاثر
امام محمد مجتبیان که ملک گوید لا اعبه و بالهم ارد و دیگر میگوید که اگر نه بنشینم رگم
دیگری میگوید هر چه هستم با ان بهم اگر کلمه حق تعالی بر ما شد بنشینم قوام
و بقاء ما بنود اکنون به غامبران دیگر نرسد و امتداد بیان هم نرسد و غامبه

که با وجود معرفت هنوز سوزند

حکیم

اکنون معلوم کردید

معرفت عمل متعال ذره خیر ایزد و غیر عمل متعال ذره شر ایزد جمیع ذره
فریاد کند است نیت از جمال و جلال و لطف و قدرت و قهر و خیر و شر کل نفس
بما کست ره نیت متور است

هر مراط مستقیم است و راه رکت و در رست و حق و حقیقت و عالم بقدر است
و ان هذا صراط مستقیم فاتبوه و لا تتبعوا السبل فتفرق بكم و انما یهدی الله
صاف و درست موزه بایه اشکانت اگر چه

ص و در می از دمه ها خلق موصل یا بصفت جمال است
یا اهل و مقصود و را دانست چنانکه فرمود
و را الالب و الاضافات و ان مقام جامع الكل است تا بذات جنبه بود

در جامع

در جامع تعبیر آنست که حسب جمال و جمال است افغان قاب کعبه بر او آید
 همین است و التوحید اسقاط الالهیات و از منزه در اینم محیط بل و دور
 الورا و همین است چنانکه

یعنی اما رجال و جلال و جلال و جلال است
 ملایمان و نورانی الکل و الایمان جهان بنی الرب و العبد فوق العرش عرش
 عرش که محیط عالم است و هم عالم در بطن او است از آن هم کنز و ایمان عجا
 بزرگ اند حکایت از آن عالم است که و راه عرش
 هر یکی سر و تن و قدس خود میکند و بزرگی را اشارت نمیکند که وقت و راه عرش
 سیر کرده باشند و آن عالم و راه و راه ترازی را رهنده باشد بدانی که نه گفته شود
 اسود یک جزای تصور نتوان کرد چنانکه فرمود

که بدون ذات سر و دانه اند و نه بر هیچ مماند الیها اخر الابرار لم
 یصلوا غیر خدا قبله ساز سوخته کرد دهم از آن قبله از آن

و مقصود

است که بجهنم اشرار برانست و قول استاد ابو سعید خراز در کتاب
 درجات المردین لانه و در نه الحقیقه علی الحقیقه و نه علی امر همین را ^{مان}
 و بدانکه در بجهنم و چگونه الیها را جویا الذات دون الموت و الصفات
 قول و کبط است همین ساز آیهان است بصفا و لطافه ذات که مرف
 نور و محض شود و تصور است که این جهان را بر است که المومن و
 المومن اشرار بدست پس از نفس خود محروم باشد ماسود که و با بر خود

خدا را ان طاعت ان المحب لمن يحب بطاع ما سرای اگر مردم عاشق کنیز
 میشود و اطاعت او و حصول و سبب او خدا ان میکند که انداز باشد
 و او مکرر چشمه و بنمیزد و اک گفت در مقام معرفت دلیل بر کلام
 کند ازین لازم نیاید که مقام معرفت بالاتر از مقام محبت باشد که گناه مغف
 نمیکند زیرا که این گناه در مقام حسن ایشان است و حسنات ابد
 سیئات التوبین گفته اند و اهل محبت که سرایان عزت را التبت
 بر حکم فلان کنم بگویند این فایده بی حکم است و حکم و حکم مقام قرب
 دارد که محب و محبوب قرب تر و نزدیک تر از میان ایشان فرقی نیست
 از یک محل رزون آمدند و شیر یک مادر و یک بستان خوردند و از یک لاف
 شراب نوشیدند و مرد و بزم اندکی بدون دیگر مشهور و ممکن نیست
 هو الطاهر هو الباطن اند آما

الیقین است و استوار خود

بر طاعت عقل تکلیف برنا

باشد و در فوق بکدام خبر باشد و یا که در اتباع قوی و فعل و یا کامل
 و مکمل باشد و الالباب ان اسامه و رساله یافته باشد و سلسله او تا
 را الهی و عز در است و راست باشد و او مجذوب ساکن باشد با ابر
 بحث نیست دو قسم اول نمود ظاهر است که ظاهر خراب و باطن معر
 اما قسم ثالث که ظاهر و باطن معر است این نادر زمان و فرید او و
 نظام جهان است چنانکه منقول است مولا فخر الدین زراد که یکی از

خلفاء شیخ الاسلام و شیخ السلام مرتبت است و در مایه
 حاضر غیله مغرور است فرموده در مایه حاضر غیله مغرور است و میگوید
 کند و در حضرت شیخ از مرتبتش و جود و رحمت میشود و ذات پاک شیخ چون
 در است ایان را چند مغرور نمیکند ماما اینک چون ابر فایست
 باند که هر متغیر میشود شیخ فرمود و میباید که در کند و ری ماما و در حرم
 و در لغت سر مایه مع هر در کند و در شیخ میشود و فاضل مایه از ان و از
 باز مولا فخر الدین را در مایه حاضر شدن گرفت این و مثل دانند
 این از انار مقام نمیدانست که بجا در است و در در افتد مع
 و مانند کند هم از ان بود که رسول الله را از ان عالم طلال شد بود که عالم
 رفتی از عندها میگوید مایه محمد بن ابی بنی انان و قد ظلت ارجع من العالم
 این ناد است و انادر کالحد و کم گفته اند اما حکم بر اکثر است و اگر نه
 یک را در عوالت گرفته که من بر سر مقام ریدم و مردم فوئس اید بکنند بکنند
 فرمود

و نشان از انست که احیاء افتاده باشند که خرقه هوس خسته
 باشد و اگر احوال فلاف شرح کند و ان هم قهره است و ابتداء از بهند نحوه
 طاع و عباد از دماغ ابان محو شود و بجز ذراتش این عبادت
 الخطیئه مبارک علیک یا داود الیک حیث قبل محب الطبیع و الان
 بحمد محب المذنبین

سایه که افعل ماضیت ناک

مغفونک و زرک در حق او آرزانی شده باشد و از اجبانه عبیه
الایفر زب نکره در سباق نفی اقاده عموم را ننموده فرموده در عرض او
با بساری نموده باشد و با کثرت و مده و وحده کثره شده باشد و در آن
وقت جز حق بحق در حق نقد وقت او باشد و مارینت از رینت و کمر
ریم را ملاز سافته باشد و مارینت از رینت و کمر ریم را ملاز او
محل و بود بسیار است اما و نه و حمر و عدد صحیح است که این در حق مجذبه
مجرد و مجانی عالم از اختیار و ابرار و ابدال و اوامد و اقطاب باشد که
ظاهر خراب و باطن معرانه انسان را از ظاهر عنوان باطن است چیزی نیست
چنانکه حق قطره فرمود که این کمر میفرماید هستند و این ماسوده اند و با فرمود
ارواح مطلوب فلق و مقصود قطره است از معرانه ظاهر و باطن و
اراسکه نفس و روح از آن بر کورده اند اکنون و بود محل نفرت و طینت
فرمود

یعنی از آن و فرموده در رینت و حمر همان باشد

و اعتقاد و ارشاد و هدایت و دعوت را یابند که مردمان را در الحال
و زندگیشان از دایره گمراهی و اسلم طرف و انحراف بکلیت با جمیع ابواب هدایت
باید و اگر نه در کس نیست باز که راه بر ما باشد نه راه بر
شما

هکایت می گفت

لعمري الا اني ولنت تفرجة و هذا العمر في الغفل لا بد لو كان عبد

گفت یعنی نه میگویم که نول و قوت نه بخداست ^{توبلا}
برای نه میگوید ان الحق لیسطف علی ان عمره ان وقت ناطق است و غیرت
شاهد کم

نه نه صفت را از جهون در مقام جمیع
بود هیچ نکفت و هیچ نخواست حق تعالی خودی خود گفت الم تر الی ربک العزیز
بنی الی محمد سور در بار خود را در مجبوب الماد است اذ اسکت است
و اذ اسالت اعطیت همین که گم میازد ص بار غار بود صون کول
بر درجه او آمد و کوش نهاد او ساکت بود چون برگرد که جراحه میخواند
و ساکت بودی گفت او ناکفته میخواند و ناسنیده میخواند
چرا گفت و شنیده است بر درجه دیگر رفت ان شخص بلند میخواند و
گفت آهسته بخوان ان ربکم با هم ضایع فرمود و ان بود

که بلند میخواند

که مرد و شنیده گفت آهسته باید خواند که طامع طرفین است

و آهسته خوان

بلند بخوان که سینه یوسف ذات برد

که جمع بسته تفرقه باشد

ارب

ای کون و جوده و جوده ذات پس ذات او تعالی و جود او یکی است زیاده و
نقصان در حقش ندارد چنانکه فرمود

او تعالی درین محل

۵۵۵

ای بوالفضل نادان

و ان عقل

نور است کماول یا خلقی را به العقل است و او در اصل نوره بر راه راست چنانکه
مرویت که حق تعالی عقل افروز فرمود با آمدن کف بد وقت حق تعالی
فرمود ما خلقت خلقا اسرف منک فروره از انداختن حکم فرمود ذرت را
در حق صمیم نعم العبد صمیم لولم یحق ابرم اعصر به صمیم تک مرد است
بالعقل که از حد بترسیدی کذا کردی قصور کردی ترس است و او ناله
مشفق و علیم و کریم است قوله

مکمل به است

عیان از ادبیت

ایته ادارد انهمانند در بر حکم و اما اینک التاس فی ملک فی ان اثر
درار باقره بری محمدان دیده و کرم کر جهان جنبه و وضع انبیا بملک
دیده عاریه بکران منظور ران و دروران چنانکه فرمود

بنی در وقت ظهور مقبوره

و باز گشتی بحق و غرب مرارة و تلخی
 پس بهار را
 جلالت جمال و جمال و قدر لطف و لطف و قدر
 ندادم سرگفت و کوی کسی مرا گفت و گوشت با خود بسی ارد
 نفس معارف کبر و همین معارف است
 یعنی در یکی از صفات جلال و جمال و انوار و نوال و وبال با یکدیگر
 و همان بافته و جهان بافته و بافته هر یکی از دیگر جدا نیستند و در هم در هم
 و گاه و گاه که گوید

همانند کفر ایم و در کم خبر یکی در یکی نیست
 که تو از عالم لب و اضافات در کرد و قلم و اثر نه و ایم محیط سر و بود
 بوسی از این عالم در شام جان نور و چنانکه فرمود

جلال و جمال و جبر و غیره ما است ز بنده او تکلیف او
 فرد صیقل است همت و کمات و حر و تقسمه نه در و دیگر صفات از
 عالم لب و اضافات است و اثر نه و ایم محیط مل هو و را و الورا است
 بلکه فرمود
 یعنی محققان

تخم دیگر بشنو

چنانکه تکالیف بسبب دخول بهشت است
الجماعه در المساهده الحجز والسرعة والنفس معاده بهم فو گرفت
فادش همان شد و اگر طلال ببال جمال گوی درست باشد لایما تو اما مستلان
في الوجود

واکنده بردازد اما مردم را در ابتدا مقامات دیگر است و در
دیگر و در انتها ذکر بشنو صلوات الله وسلامه علیه
ان در ابتدا حال بود که لفظ ازین و انظر بران دال است
صفه

همان سخن ما است که اکنون رفت و نیز تعالی
و اگر نه بنامبران خصوص همسر موحش است
و آن ذکر است در مقام جمع الجمع اند و بنام در با محیط گشته اند و
لایتنف صفه ایشان است فاما در مقام ابتدا بود نیز

بلکه مرد و یکسانه و جبل عبارة از تن موی است که در کرک و زور
صفه است و نیز
ما که در حدیث است
مانند بر حکم لا توطأ

مطلق صفا و تعالی غیر او نیست الحدیث بشوین مثل بود

بتبع و جزه بیست و این فضل کما بنا شد میکنم فرمود

اشهد و کان دعوی و نبوت و
رأه مرزیه و یکا عن معقوبه رابعه و خود مستطبله بغیر از زینا
نظری خوب روئی به از آنکه جنبه شام هم عمرهای هوش و در وقت خود
بنیته چند مراده برای منی را که بکشتن ازین بزرگی
و بسیار سفار خود میسازد در ایامه حار سرده و بسیار در کار
بنم و کار بسیار دنا خود میدارد

هم از آن فرمود و دوزن ایام جمیع الناس مع ایام الیکراج

بنا

خدا
و اولیاد

کام بیان

یعنی و که با بنیاد است - ایام آورد

ایمان اند

با اولیاد است محمد آورد بر کم الف و ا ک نفس و احد و فلفکم نفس و امة

س

هـ

س. 54

یعنی از دایم نزلگاه کجاست

مصفاة بر ملک بر سر کوه و قابل قلب هست که دو طرف دارد
 بنفد و دوم بروج از سیر لایحه که ترس نفاذ است بشهر روح انسان
 قدم میزدیم قلب میگوید و قدر آثار صفات
 جمال و رقم و غلبه صفات طلال و قدر حکم مقابله که میان ایشان است
 آثار و رقم است که مرکب و منافع ادب
 است و زینت نوع انسان است که والجلل و البغال و الحیة که ترکیبها و زینت
 و الاغنام خلقها که فیهاد و منافع اشاره بدوست
 از آثار جمال است و آثار طلال است
 بر حکم جنیته که از آثار نفس مآده اند
 از مشهوره مکاره و حکم کرب متمر دی با ما
 بزبان حال و بهموره ششجده
 باید
 بالتشبه

این بشیندن و گفتن از آنرا که وجود و یک نبود است قطره بیدار است
 هر چه گوید و شنود هم از دریا باشد در بار هم از آن باران هم از آن
 دریا و فرمود بشین مجسم و بیهوش هم می آید
 یعنی بشیندن این کلمه مرکب که قوس قلب است تمام
 کام و قریب نفاذ و شهر و مانی
 در کم و کاستی که قوی برای اند و اعلام عالم گیرند

السر کفر اند

زنده ماسط و مونس

مقتد و متبرک ابان کنت و مود بخوا هید از مزایج فدا هید ایسا کفنه
همین منی اهییم کبار دیگر سخن کمر درق ما نشوب و ما را باز مرا حمت ندر

الغرض

و دیگر بشنو

تعالی

دائر کتون معز صریح

یعنی

این حکایت از نفس کش

و دیگر بشنو

که بطریق غیبت او زدند

و مردی دیگر نزد یک فقیه اسم اعظم منی اند که قسمی شد آن مرد بفرود روح او
شد و ملک الموت باز کنت اول حکایت حکایت از سر است و دوم از روح و سوم
از قلب و چهارم از نفس نریک چون سر علیه در روح را جذب کرد و روح
بغیر قلب را علی کرد و قلب را بطریق نفس را افکند و روح را لون الما لون

الاما افوانه

انما فواید و این همه را یک است در حقیقت بحسب مظاهر نام دیگر میشود
 حاکم ذات و صفات و افعال و اسما و الهوت و جبروت و ملکوت
 و ناسوت و همدیه و الهیه و معرفت و معارف از جنس طایفه الهیه است
 این امر خاص صفت محمد است مردم بشناسان کرده اند از خبر و از این هم
 گفته خبر و از این است خود در طایفه مردم باشد خبر فردا کسی را طایفه
 ان نیست که بشود مالمیس طایفه البشر اما می توان فالح القوی و القدر
 هم از ان صفت را بشود که حساب آدم نه پیش من باشد یا پیش معارف
 دیگر فضیلت شوند فرمان شد ترا هم طایفه باشد خبر من کسی طایفه بدیدار ایشان
 ندارد هم از ان خطه فواید را ان مامود باشند حکما اینها از قبل و
 المحاصون علی صراط عظیم انبیا

صلوة بر آل نبی باشد

که طایفه

حاکم

استاد با نوار همدیه و اختصاص ثانیاً صمدیه یعرف مردم مانع از هم نصیر از ان
 شود و علی و شعور فاعلی و عند که اینها از قبل را بنود و با ملاحه من العلوم
 کثیر المکنون لا یعلمها الا العلماء و با به و هم بمنزله انبیاء و لیسوا با انبیاء
 و لکن عظیم انبیاء همدیه عزه بر زنده و اللم اجعل من من محمد کریم
 لا فضل

طریقین است
تعالی
اطلاعی خاص

والهام نفس نرکی راست و سوک غیر نرکی را فطره طاهره
و شیطان و روحانی و نفسانی هم از سیماروشن شود فاما مرد و از حق است
فالمهاجور را و تقویا اینست و بعضی محققان این الهام را مغشای غیب
مراد دارند و مجرد انداختن فواهد و الهام را اختصاص بدل مصفی و پاک
را بنفد محض دهند و بگویند اگر مردم صفات صمیمه غالب است الهام
و اگر نفس و دنیا بم غالب است و سوک درین صطائی افتد و در اول نیفتد و
معنی دیگر

اینیاء

از عوارق عباد اهی

سکنده اکت از عوارق
و اگر درست بنی طاهر شود مجرمانه

و صحنه
بنی اگر معجزه در آن وقت لها نمکنند بزه کار

شود و ولی با طهارت عاصی گردد و معنی دیگر

یعنی اجماعی مردم را بمعرفه باشد بعد اکت

مردم بود کمال او نه گان مینا فاجینه یعنی مرده نفس مردم بنابر یک چنین بود

مانند مردم

مازند کردیم اورا بنور معرفت و معلّم نور امیشی برین انکار نیست این
اجا و امانت معنویست

اما معنوی الیع است هم از ان میفرماید

بمعنای غلام قلیل بر صوفیان آن وقت

را گفت ایشان

مردمانه فوس خورند و فوس را نامند و فوا بها فوس کنند و در برابرها
سونه و سخنان کنوایت گویند پادشاهان

سلطنت

مراد از او

که پیش وادگار کن نفس است و عالم کرو حیل و کوشش است و نیکنی حیل
صفات و ذمایم مرگه باشند و پادشاه نفسان را در بارگاه کنون جمعیت ساز

را از کردش ایشان سرگشت دوران آمد

همه مولانا بر قصاید تحقیق چه رقصند موجودات باویر
و تا شاهان مشغول گشته

و ان عقل

معاش است که موله از نفس است از اوج و قله غفلت

سای پیش رفت

بغیر حقیقت ایشان بر طبع او

نه پادشاه گفت نه نگفتم که ایشان به مردماند و علوم قدمانند
فرمودند و در برده سر مستور کردند که انشا

پس این کلام همیشه بود و همیشه هست و همیشه باشد
 بنابر لسان الله و لم یکن معنی و یکون و لایکون معنی و هو انک کما کان لا یتغیر
 بذاته و لا فی صفاته بحدوث الکان پس این تکرار و تدریس و تغییر بنسبت مابین
 زنبیره او تعالی کلام و اما ازلی ابدی اول و اواخر و لا ابتداء و لا انتهاء
 و اواخر و انشاء و الا امر و لا زنبیره انشاء و انشاء و جزئیة امره
 و امره بنسبت کلام علم مع مخاطب علمای رازمان الله و مکان الله میگویند
 هر عبارت از دوام است ۵۵۳

فیل

و اولیاء

و البیان صایه

ملت

مصفاة و زمايم فزکاة الله که اهل افعال الله
 از دمايم غير فزکاة بر حکم خدا ن لا یجتمعا
 تا در جملة شده يافته
 که آثار طلال و جمال است
 که از این علماء

اولیاء که علماء بانه الله مراد است که کمال فرمود

اوازی در کوش ایوان افند

چنانکه فرمود

و طریقی دیگر

طریقی

دیگر و از فرشته از قوی بر سر کی که نرک است باشد

بر حسب عالم صورت

و شکل دلیل کند که مرده هنوز در عالم سب و اصافات است از دراز
و راه خبر نیافته

از رسالتی میکند

معنی

ای عالم با همه معجز داننده خداست

بدان ره که دل را با وی است دان

ره به عالم ملکوت و این کلام هم در حقیقت بر اسطر حروف و اصوات است
فاما در غرق کلام و اسطر گویند گفت کلام این آدم سفاهات
طریق باشد

و در کات بخت و دوزخ دریافت و مظهر حال و بلال مکان نشسته که اهل
باشد که غذا در هضم کند پس به مفرغه کند هلاک طغیان شیر خواره را بر زبان
و هوای خورانه اگر نه نیست بر درک است فاما هوصل ان نزار در هضم و این
هلاک نیستن باشد

از یک بر حکم اندر سببی دو وجه دارد وجه منزه الی غیر
وان زایل و مانی باشد و وجه منزه لایزال و ان باقی و دائم است و همان را اهل
مخلوق با خالق است و همان را او تعالی اقتدبا صیفا و هم در وجه قوام ان
سببی است و نمایان ان فیض اقدس است و آن از ضیق است و ضیق قوام
بنات است بعضی اهل افعالند و بعضی اهل اصفا و بعضی اهل ذات است
و اهل طریقه و اهل بقیه هم گویند و بنده و متوسط و مشرعه هم خوانند پس
بنده بی مقام متوسط نرسد و متوسط بی مقام نمی رسد و در این نصیب
هر یکی از حق برانند از مقام و معرفت او باند پس مرید ابور ارباب مشرب است
حق را برانند از خود می بیند و یازند که منت است برانند از خود شناسند
ظهوره قلله بنظره باشد هم اسم است که مرشی خالق خود را شناسد
این قدر علم و معرفت مرشی را ندی است اما انک تر که نفس و نور نام
و انک نزار در سبب برنی بعید است کجا آسمان و کجا زمین و مراد از
همین است چنانکه فرمود

سبحانک
ارشد

میخواهد که تمام آب

تعالی

نفس

نفس

شطحیات

که بقوه نفس باقی بود چنانکه اشاره در عبارت ایلان افتاده است که خبر نمیزد
خود بخند و شطحیات را هم قدسیات توان گفت از آنکه طایفه غدار است
این از معاین تجلیات روح است که فلیتوف حق است و از نیابت او خجسته
میکوبد و از معدن کلمات افعال است که طریقت را البانات میکند

و بخواند ما را، و ثبت میدان

اگر گفت

و بخواند ما را، و ثبت میدان

اگر گفت

فود سایل و فود محبت فود قابل و فود کیم

بس کن الملک الیوم بک فلو دان و امر الواحد

الکهار دوم فوان و در صقیع هر و یک اند

مشاق و ساعب و لذایه و طوارق و بدایق و مفاکک و معاوی و بدایق
 و صیال و لولع و دروای و خضایق و افعال و افعال فراغت ممکن نیست گاه من
 کاف و فعل با فعل با اوردی بنی قط مثل اوزیت در بغا کار و ستکار
 و دل سوز و جان گذار و منما به از انکه ائمه ابر علیه و سلم منظر اسم تابع است
 و محفولات و صفات است ضروری اوزی بنی مثل اوزیت در سب
 بقدر که نفی لم المعالی اما چون قراه بدریا سوخت و در کل سوخت
 بر بست و تفصل با جمال رفت و تعبیه و تعیین با طلاق سوخت و فعل
 باز گشت انسان مر و صلح عین بعین گشت از انکه شد غراب سید اجل
 سید اجل بر گشته و لطف و قهر بر که عاقل او بطلان گشت قلت ما از است قالت
 محتر و حدودک ذنب لا یقاس بما ذنب فاجبه کامر الوالغزم من الرسل
 من الصبر غم ابر عبارت از بنه سرعت و قید مرده و نفس و دل و سر
 ازین مد با بر همد بخار بد این بنده گاه در کار عقل نیست
 العقل عقبه الرمال والعشق محلل العقال العقل یقول لا تأمل
 والعشق یقول لا ینالی ۴۲

که قلب است

روم است

در طلب حق جنت و جلال و در لوق

و کما تری

و در وقت التفات و تدبیر

نظرش بکدر یا کج راه و نوزد در گاه کردی هم او

گاه که بسیارند این سخن در روزی از روز گفت

هوان

و بر باشد
بطریق الحار

افتاده

بعد فراغ

که از دهن جمال و جمال بجمال نور

اکنون به کمال طبع

مکن

صارق وای رکب واتی

بنیاد بر پایه عارفی گران و دریا گران است که در مرز از دست
عالم علوی و کفیل در آمده و او را بدان را بیکر که ماضی است شناخته و در دست

حضرت قطب در شرح تمهیدات قاضی عین القضاة
 اگر ابروینیز و شافع در وقت مرگ بودند بی ایسانرا حمل بود یا نبود
 و اگر حمل بودی مرگ ایسان سخن میگفتیم ایسان فهم میکردند یا نمیکردند
 فرمود قاضی که بسیار علوم دارد اما قاضی که راست نمیدانند که ایسان اینهم
 دانستند اما بطریق میمانند که مردمان در حق ایسان این گمان میرسد که ایسان
 این چند عالم را دانیم نمیدانند برنگم گز که همه از انکسای امام اعظم را از غایت انکسای
 و موارد در شش نفس خود را در بیکار برده بودند بعد از کشته شدن گفت
 ای بد بخت این امام مسلمانان است این را چه آورد و بد بخت
 فراوان خود و شافع در وقت خویش او را بد بود اما این هم ثابت است که اجتهاد
 در زمانه حجب آن زمانه باشد برنگم آن را را از المسلمون حجابی عینا حسن
 اما حق تعالی ما را او شما را بر راه راست میقیم بدارد بالقرآن و الهی

چنانکه فرمود

ازین مراد خلافت نشود

موضوع

شود

و یا من العبر عنی انه این باشد که مردم را در مسلمات ندانند
 و دوقی شود و فاکالی و دوق و دوق اعیار و شمایه و این مراد اعیار
 از آن میرکنند و در مناقبات نیفتد و در رخصت بخوایم که باید و از آن دوق

و بجای و لطف تام را که بسبب مباحث دست میداد دست به ارادری
سخت ترین صبر باشد از آنکه او را نخست و عربت و جزو شس و لطف
و قدر و جمال و جلال و قرب و بعه و منع و نوال مگر کشته آن بهم او جنبه خلق
و عاقبت کثرت و نسب و انصافات ملاطفت کنه و یکی بر دیگری فاضل و راجع
کرداند و باختیار خود را از معنوی دور دارد و از بر سر آید سخت تر
صبر باشد مگر بخیاله که از بر سر آمدن و از بر سر آمدن نده بکمال باشد
از این هماده پیرمانه و با هم در باشد تا از بدین و فایز به خیرین و ظافر
بر سر باشد بر مقتضای خلقت به سر مکره و منزه از این مغر است
صرح نمین جلال و جلال که نسبت با ذات جامع الکلی است و استقامت عاقل و معنوی
از خلق است داد و در و منزه باید داد مبارک و قرب باشد که بعد از وی
و صلی الله علیه و آله و صلوات الله علیه که بعد از ماه سال الله و به ارادت
دانی چه ذوق دارد ابروی که در میان رشتگان بار دگر در حق انجمن
کس که مظهر ذات و صفات است و کس صفت او را الح و لفظ سلاکس
دیگر و رک و لوی و سطح و از بر سر و دیگر و رک و منزه و نیرنگ
و بر قلوب دیگر که الوصف بباب من نور و ظلمت و نار و لعل و ماه این بر دایره
ناید که و صفت بر رانده صد دی درین رد مار که ایند میکند اگر رست
البصر غرضه دیانت که دیندار محنت و شقت است تا آنکه جان
در قلب است از نوحات و تمرعات و غلطات در محیط ذات و ظاهر
و از تبدلات و کولات و تغیرات و تبدلات اسما و صفات بجای ناز

گویند مقام انبیا جمع الجمع است ایضا اینها استغفار بخلق از حق باز نمیداد
 بگویم این فقیه است محمود و در حق است ناسعد و یکی آنکه بود بر این
 صحیح نمیزد میان مردم توان بکنش و در جلوه این میسر نه فاما
 اریه و حال دیر بر هم رسد فانزل ما اید کار برید اگر مراد تو این دوست
 نامرادی است مراد فوئیس در کعبه از بنی نوا هم خواست سبحان اعز
 النوم عن اربابا کیسه و یکی کیسه بلاء جاه و جاه بلاء قدره لطف و لطف نهد
 و بعد و قرب بعد و بعد البعد فیما کن فی قرب العرب و قرب العرب بعد البعد
 از الیات است بلا قرب و لا بعد و لا وصل و لا فصل و لا حق و لا فلق کلاما
 هو الله از صدایات است مثال دیگر بشنو فوام

بهریل و دو و مرزا

بغیر مرید

از فوام شیل بر سید که کلام عبرت تراست گفت خبری برای فدا بر است
 که از انزبعت است گفت خبری برای که در فدا ای است که از اعلام طاعت
 گفت خبری برای که از انوار و صقیه است و در حق الحقیقه
 الحقیقه و نه از علایم اینست گفت خبری شیل و غنبت شد و گفت اکنون
 تو بگوی او گفت خبری از فدا ای است فوام فریاد بر آورد و وضو است که او را
 هلاک کند اکنون

این وجه الصبر علیه اربعی و جبر است که در النوم
گفتیم و ایان مرد و قرب المافذ انه حسنه فرمود

پس فعلی است باشد فعل بنده و عطایی و فروری
باشد اختیار و کبر

همان سخن که دقت حضرت قبل فرمود و انکلیات
اختیار نیست گفته اند که گویند است در جمع کثیر تنبیه و اندازد
بعد کشف حقیقه ممکن است اما کمال است که با وجود این کسوفات و بخلیات
کن لاف من الناس باشد از آنکه در حقیقه این هم بخلیات و کسوفات و کثبات
و مینبئات و هار دات و وار دات و غیر دیک از اسرار و بیدار
بعد و صور این است هیچ غیر از آنکه در یک سر بردن و کمال و فیض و و هم و غرض
مینماید هده حقیقات را بهما اطفال هده الطریقه غمره مرزیه فیکم

212
[GĪSŪ DARĀZ]

Sharh-i Asmā al-asrār

v. 2

C 7

G 535

. 2

. 42

57544 B

Sh. 200

1 Library
Institute of Islamic Studies NOV 14 1974

v.2
4136492

C7 .G535 .Z

INSTITUTE
OF
ISLAMIC
STUDIES

57544 B ★ v.2

McGILL
UNIVERSITY

